

CĂRȚI ROMANTICE

*Ispitirea
unui înger*

MARY
BALOGH

Mary Balogh

Ispitirea unui înger

Seria Huxtable

Traducere din limba engleză
Ruxandra Târcă

LIRA
2015

Seducing an Angel
Mary Balogh
Copyright © 2009 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere
cu Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Delacorte Press,
un imprint al Random House Publishing Group,
o divizie Random House, Inc., New York.

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Ispitirea unui înger
Mary Balogh

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0206-0
ISBN PDF: 978-606-33-0207-7
ISBN Print: 978-606-33-0031-8

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

capitolul 1

— Ce am de gând să fac este să-mi găsesc un bărbat.

Cea care vorbise era Cassandra Belmont, văduva Lady Paget. Stătea în picioare la fereastra salonului în casa pe care o închiriasse pe Portman Street în Londra. Locuința era complet mobilată, însă mobila, la fel ca perdelele și covoarele, văzuse și zile mai bune. Probabil toate văzuseră zile mai bune chiar cu vreo zece ani în urmă. Era un loc care încerca să își ascundă sărăcia, potrivit cu situația în care se afla Lady Paget.

— Să te *căsătorești*? întrebă uimită Alice Haytor, însoțitoarea doamnei.

Cassandra privi batjocoritor, cu ochi plictisiți și cu buze țuguiate, cum o femeie trecea pe strada de dedesubt, ținându-l de mână pe un băiețel care se vedea clar că nu dorește să fie ținut de mână sau să meargă în asemenea pas alergător. Tot trupul acelei femei trăda iritare și lipsă de răbdare. Oare era mama sau bona copilului? Oricum, nu avea importanță. Revolta și nefericirea copilului nu o priveau pe Cassandra. Avea și ea destule griji.

— În nici un caz, răspunse ea la întrebare. În plus, ar trebui să-mi găsesc un prost.

— Un prost?

Cassandra zâmbi, cu toate că expresia ei nu era una fericită, fără să se întoarcă spre Alice. Femeia și copilul ieșiră din raza ei vizuală. Un domn mergea grăbit pe stradă în direcția opusă, privind încruntat în jos în fața picioarelor. Părea că era în întârziere la vreo întâlnire și că viața lui depindea de sosirea la timp. Poate așa și era. Poate se înșela.

— Doar un prost s-ar însura cu mine, explică ea. Nu, Alice, n-am nevoie de un bărbat ca să mă *mărit*.

— Oh, Cassie, spuse însoțitoarea ei, vădit tulburată, doar n-ai de gând să...

Nu își duse fraza la capăt – nici nu era nevoie. Cassandra nu se putea referi decât la un singur lucru.

— Oh, ba da, Alice, spuse Cassandra, întorcându-se și privind-o cu o privire amuzată, dură și batjocoritoare.

Alice se prinse strâns de brațele fotoliului pe care stătea și se aplecă ușor în față, ca și când s-ar fi pregătit să se ridice, însă nu o făcu.

— Ești șocată?

— Când am hotărât să venim la Londra, spuse Alice, scopul tău era să-ți cauți de lucru, Cassie. *Amândouă* aveam de gând să facem asta. La fel și Mary.

— Dar nu a fost un plan prea realist, nu-i așa? spuse Cassandra, râzând sec. Nimeni nu vrea să angajeze o menajeră devenită bucătăreasă, care are o fetiță și nu a fost măritată vreodată. Iar o scrisoare de recomandare de la mine n-ar ajuta-o prea mult pe biata Mary, nu-i așa? Și – oh, să-mi fie cu iertare, Alice – nu sunt prea mulți cei care ar dori să angajeze o guvernantă trecută de patruzeci de ani când sunt atâtea tinere disponibile. Îmi pare rău să dau glas unui adevăr atât de brutal, însă tinerețea este zeul modern. Ai fost o guvernantă excelentă pentru mine când eram copil și o doamnă de companie și prietenă excelentă când am mai crescut. Dar, știi, vârsta e împotriva ta. Cât despre mine, ei bine, dacă nu-mi ascund cumva identitatea, ceea ce nu ar fi posibil când ar veni vremea să prezint scrisori de recomandare, n-am nici o șansă pe piața slujbelor și pe oricare alta, de fapt. Presupun că nimeni nu va dori să angajeze o ucigașă cu toporul.

— Cassie! exclamă fosta ei guvernantă, acoperindu-și obrazii cu palmele. *Nu* cumva să te mai descrii în asemenea cuvinte. Nici măcar în glumă.

Cassandra nu văzuse descrierea ca pe o distracție. Totuși râse.

— Oamenii *tind* să exagereze, nu-i așa? replică ea. Chiar să inventeze? Asta e ceea ce cred jumătate dintre cunoscuți despre mine, Alice – pentru că e *distractiv* să crezi un asemenea lucru odios. Îndrăznesc să spun că oamenii fug de mine țipând ori de câte ori ies afară. Am nevoie să găsesc un bărbat *îndrăzneț*.

— Oh, Cassie, spuse Alice, cu ochii plini de lacrimi. Mi-aș dori să nu...

— Mi-am încercat norocul la jocuri, continuă Cassandra,

atingându-și vârful unui deget ca și când ar fi enumerat o serie de alte lucruri. Aș fi ieșit de acolo mai săracă decât eram dacă n-aș fi avut o urmă de noroc cu ultima mână. Mi-am luat câștigurile și am fugit, căci am descoperit că n-am nici pe departe tupeul necesar ca să fiu parior, asta ca să nu mai vorbesc de talent. În plus, deja mi-era foarte cald pe sub voalul de văduvă și mai mulți oameni încercau destul de fățiș să ghicească cine eram. Atinse un al doilea deget, dar nu mai avea nimic de adăugat. Nu mai încercase și altceva, pur și simplu pentru că nu mai era altceva de încercat. Cu excepția unui lucru. Dacă nu voi putea plăti chiria săptămâna următoare, spuse ea, vom ajunge pe străzi, Alice, și chiar nu mi-ar plăcea asta.

Râse din nou.

— Poate că ar trebui să-i ceri din nou ajutorul fratelui tău, Cassie, spuse Alice. Cu siguranță el ar...

— Deja i-am cerut ajutorul lui Wesley, răspunse Cassandra, vocea redevenindu-i dură. I-am cerut adăpost pentru scurt timp, până voi găsi o cale să devin independentă. Și știi care a fost răspunsul lui? I-a părut foarte rău. I-ar fi plăcut să mă ajute, însă urma să plece într-o călătorie prelungită prin Scoția cu un grup de prieteni, care s-ar fi supărat rău dacă i-ar fi lăsat baltă în ultima clipă. Unde anume în Scoția să-i trimit această nouă cerere de ajutor, Alice? Și oare crezi că aș fi implorat și mai mult de data asta? Pentru tine, și pentru Mary, și pentru Belinda, și pentru mine? Oh, da, și pentru tine, Roger. Crezi că am uitat de tine?

Un câine mare și lătos de rasă greu de precizat se ridicase de la locul său din fața șemineului și schiopătă spre ea, lăsându-se scărpinat după o ureche – cealaltă îi lipsea. Șontăcăia și pentru că îi lipsea un picior, de la genunchi în jos. Ridică privirea spre ea cu singurul său ochi întreg și gâfâi fericit. Blana lui părea neîngrijită, cu toate că era curată și periată zilnic. Cassandra i-o smotoci cu ambele mâini.

— Nu m-aș duce la Wesley nici dac-ar fi încă în Londra, continuă ea, după ce câinele se întinse la picioarele ei și își sprijini botul între labe cu un pufnet de mulțumire. Se întoarse spre fereastră și bătu ușor darabana în pervaz. Nu, o să-mi găsesc un bărbat. Un bărbat *bogat*. Foarte bogat. Iar el o să ne întrețină regește. Nu va fi pomană, Alice. Mă va angaja, iar eu voi presta servicii excelente în schimbul banilor.

În tonul ei se simțea o nuanță puternică de dispreț, însă nu

era clar dacă acesta era îndreptat către domnul necunoscut care avea să devină protectorul ei sau către ea însăși. Fusesse soție vreme de nouă ani, însă nu fusese niciodată amantă.

Acum va fi.

— Oh, zise Alice, cu o voce îndurerată, chiar s-a ajuns la așa ceva? Nu voi permite una ca asta. Trebuie să existe o altă cale. Nu voi permite. Nu când unul dintre motive este că te simți obligată să mă întreții.

Ochii Cassandrei urmăriră o trăsură veche, care își croia drum de-a lungul străzii de sub fereastra ei, cu un vizitiu care părea la fel de bătrân precum vehiculul.

— Nu vei permite? spuse ea. Dar nu mă poți opri, Alice. Zilele în care eu eram *Cassandra*, iar tu *Domnișoara Haytor* sunt de mult apuse. Nu mai am multe resurse. Aproape că nu mai am nici un ban, iar reputația mea nu mai este cea de altădată. Nu am prieteni dincolo de aceste uși sau rude care să se pună în situații neplăcute ca să mă ajute. Însă am un lucru, un bun care îmi va asigura o slujbă pe bani mulți și care ne va readuce confortul și siguranța. Sunt frumoasă. Și atrăgătoare.

În altă situație, lauda ei ar fi părut inadmisibil de trufașă. Însă fusese rostită cu o ironie amară. Pentru că, desigur, chiar dacă era adevărat, nu era un motiv de laudă. Ci, mai degrabă, era ceva care îi adusesese doar necazuri. Îi asigurase un soț bogat la vârsta de optsprezece ani. Îi adusesese nenumărați admiratori în timpul celor nouă ani de căsnicie. Și îi adusesese, într-un interval de zece ani, o nefericire mai mare decât și-ar fi imaginat într-o viață întreagă. Venise timpul să o folosească din nou – ca să facă rost de bani de chirie pentru dărpănătura aceea de casă, ca să pună mâncare pe masă și pentru haine și ceva în plus deoparte pentru zile mai grele.

Nu, nu *ceva* în plus. Foarte mult în plus. Nu voia bani de subzistență și pentru zile grele când avea să fie cumpărată atât de scump. Ea și prietenele ei aveau să trăiască în lux. Așa va fi. Bărbatul care va plăti pentru serviciile ei va scoate foarte mulți bani – sau va vedea cum i-o va sufla altcineva.

Nu conta că avea douăzeci și opt de ani. Arăta mai bine decât la optsprezece. Luase în greutate – acolo unde trebuia. Chipul ei, care pe vremea aceea fusese drăguț, căpătase de atunci o frumusețe mai clasică. Părul ei, care avea o nuanță de roșcat bogat, nu se închisese cu anii și nu își pierduse strălucirea. Și era

mai puțin inocentă. Mult mai puțin. Știa acum ce anume le plăcea bărbaților. Chiar acum, în acest moment, acolo în Londra exista un domn care curând avea să fie dispus să risipească o avere ca să o aibă și să cumpere drepturile exclusive asupra serviciilor ei. De fapt, existau mai mulți domni, însă doar pe unul îl va alege. Exista acel domn care tânjea după plăcerea senzuală de a o posedea, cu toate că el încă nu știa asta.

Avea să o dorească mai mult decât dorise ceva sau pe cineva în întreaga lui viață.

Îi *ura* pe bărbați.

— Cassie, spuse Alice, iar Cassandra își întoarse capul și o privi întrebător, aici nu știm pe nimeni. Cum vrei să cunoști domni?

Tonul ei părea triumfător, ca și când și-ar fi dorit ca misiunea Cassandrei să fie zadarnică – și, fără îndoială, asta își și dorea. Cassandra îi zâmbi.

— Încă sunt *Lady Paget*, nu-i așa? spuse. Văduva unui baron. Și încă am toate hainele și accesoriile frumoase pe care mi le-a cumpărat Nigel, chiar dacă sunt destul de învechite. E sezonul, Alice. Toată lumea importantă e aici în oraș și în fiecare zi au loc petreceri și baluri, și concerte, și serate, și picnicuri, și o mulțime de alte distracții. N-o să fie deloc greu să descopăr câteva dintre ele. Și n-o să fie greu nici să iau parte la câteva dintre cele mai mari.

— Fără invitație? întrebă Alice, încruntându-se.

— Ai uitat, spuse Cassandra, cât de mult își dorește fiecare gazdă ca petrecerea ei să fie amintită ca un mare eveniment. Nu mă aștept să fiu întoarsă de la vreo ușă pe care aleg să intru. Și voi intra cu îndrăzneală pe ușa din față. O dată va fi de ajuns – mai mult decât de ajuns – pentru scopul meu. Alice, noi două ne vom plimba în această după-amiază prin Hyde Park – la oră de vârf, desigur. Vremea e frumoasă și toată lumea bună va apărea acolo ca să fie văzută. O să port rochia neagră și boneta neagră cu voal. Cred că sunt cunoscută mai mult după reputație decât după înfățișare – au trecut ani buni de când n-am mai fost aici. Însă prefer să nu risc să fiu recunoscută deocamdată.

Alice oftă și se așază din nou pe scaunul ei. Scutură din cap.

— Lasă-mă să îi scriu o scrisoare calmă și împăciuitoare lordului Paget în numele tău, sugera ea. N-avea nici un drept să te

alunge de la Carmel House așa cum a făcut-o, Cassie, atunci când s-a hotărât, în sfârșit, să se mute acolo după aproape un an de la moartea tatălui său. Temenii contractului tău de căsătorie erau destul de clari. Urma să ai casa moștenire ca proprie reședință în cazul în care soțul tău moare înaintea ta. Și o sumă frumoasă de bani. Și o pensie generoasă de văduvă de pe urma moșiei. În acel an nu ai primit de la el nimic din toate astea, cu toate că i-ai scris de mai multe ori, ca să îl întrebi când se vor finaliza toate formalitățile legale. Poate nu a înțeles clar.

— Nu fac nimic bun cerându-i lui ajutorul, spuse Cassandra. Bruce mi-a dat clar de înțeles că el considera libertatea mea un schimb generos pentru tot restul. Nu au fost aduse acuzații împotriva mea în cazul morții tatălui său pentru că nu există dovezi că eu l-am ucis. Însă un judecător sau jurații mă puteau găsi vinovată, în ciuda lipsei de dovezi concludente. Alice, dacă s-ar fi întâmplat asta, m-ar fi spânzurat. Bruce a acceptat să nu depună plângere împotriva mea dacă plecam de la Carmel House și nu mă mai întorceam niciodată – și dacă îmi lăsam în urmă toate bijuteriile și renunțam la toate pretențiile financiare asupra moșiei.

Alice nu mai avea ce să spună. Știa toate astea. Știa ce riscuri implica lupta. Cassandra alesese să nu lupte. Fusesse deja prea multă violență în ultimii nouă-zece ani. Alesese pur și simplu să plece, cu prietenele și libertatea ei.

— Nu voi muri de foame, Allie, spuse ea. Și nici tu sau Mary, sau Belinda. Vă voi întreține pe toate. Oh, și pe tine, de asemenea, Roger, adăugă ea, gâdilând câinele pe burtă cu vârful pantofului, în timp ce coada lui se mișca leneș pe podea, iar cele trei picioare și jumătate ale sale se mișcau în aer. Zâmbetul ei avea o urmă de amărăciune – apoi de tandrețe.

— Oh, Alice, spuse ea, traversând în grabă camera și căzând în genunchi în fața scaunului fostei ei guvernante, nu plânge. *Te rog* să nu plângi. Nu pot îndura.

— Nu m-am gândit niciodată, spuse Alice între două suspine în batistă, că te voi vedea devenind o *curtezană*, Cassie. Pentru că asta vei fi. O pr... O pros...

Însă nu putu termina cuvântul. Cassandra o bătu ușor pe un genunchi.

— Va fi de o mie de ori mai bine decât căsnicia, spuse ea. Nu *vezi* asta, Alice? De data asta voi avea toată puterea. Pot să-mi

ofer sau să-mi retrag favorurile după cum doresc. Pot să-l alung pe bărbat dacă nu îl plac sau dacă mă supără în vreun fel. Voi fi liberă să vin și să plec după cum am chef și să fac ce vreau, cu excepția momentelor în care... mă rog, lucrez. O să fie de un *million* de ori mai bine decât o căsnicie.

— Tot ce mi-am dorit de la viață a fost să te văd fericită, spuse Alice, trăgându-și nasul și ștergându-și ochii. Asta fac guvernantele și însoțitoarele, Cassie. Viața trece pe lângă ele, însă învață să trăiască indirect prin pupilele lor. Am vrut să știi ce înseamnă să fii iubită. Și să iubești.

— Știi ce înseamnă ambele, gâsculițe, spuse Cassandra, lăsându-se pe călcâie. *Tu* mă iubești, Alice. Belinda mă iubește, la fel și Mary, cred. Și mă iubește și Roger. Câinele venise spre ea și își freca nasul umed de una din palmele ei, cerând să fie mângâiat din nou. Iar eu vă iubesc pe toți. Chiar *vă iubesc*.

Câteva lacrimi se scurgeau încet pe obrajii fostei ei guvernante.

— Știi asta, Cassie, spuse ea. Dar știi ce-am vrut să spun. Nu te prefac că nu înțelegi. Am vrut să te văd îndrăgostită de un bărbat cumsecade care să te iubească la rândul lui. Și nu te uita așa la mine. Acea este expresia pe care o ai atât de des în ultimul timp, încât ar fi simplu să cred că îți arată adevărata personalitate. O cunosc prea bine: buza aceea ridicată și amuzamentul din ochi care nu e amuzament deloc. *Există* bărbați cumsecade. Tatăl meu a fost un astfel de bărbat și cu siguranță nu a fost singurul pe care l-a creat bunul Dumnezeu.

— Ei bine. Cassandra o bătu iarăși ușor pe genunchi. Poate că din greșeală voi alege un bărbat cumsecade să-mi fie protector și se va îndrăgosti violent de mine – nu, nu *violent*. Se va îndrăgosti *nebunește* de mine, iar eu mă voi îndrăgosti *nebunește* de el și ne vom căsători, și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți cu o duzină de copii. Iar tu o să ai grijă de toți și o să-i înveți după pofta inimii. Nu o să te refuz doar pentru că ești trecută de patruzeci de ani și senilă. Asta te-ar face fericită, Alice?

Alice râdea și plângea în același timp.

— Mai puțin partea cu duzina de copii, răspunse ea. Biata Cassie, asta te-ar termina.

Amândouă râseră, iar Cassandra se ridică în picioare.

— În plus, Alice, spuse ea, nu există nici un motiv să-ți trăiești viața și fericirea prin mine. „În locul altcuiva“ este o

noțiune oribilă. Poate a venit timpul să începi să-ți trăiești și tu viața. Și să iubești. Poate că *tu* vei cunoaște un domn, iar el își va da seama ce giuvaier perfect a găsit și se va îndrăgosti de tine, și tu de el. Poate că tu vei trăi fericită până la adânci bătrâneți.

— Dar sper că nu cu o duzină de copii, spuse Alice cu o privire de groază prefăcută și amândouă izbucniră din nou în râs.

Ah, cât de puține erau momentele în care puteau să râdă în ultima vreme. Cassandrei i se părea că putea număra pe degetele de la o mână dățile în care simțise amuzament autentic în ultimii zece ani.

— Trebuie să mă duc să îmi șterg de praf boneta neagră, spuse ea.

Stephen Huxtable, conte de Merton, călărea prin Hyde Park alături de Constantine Huxtable, vărul său de-al doilea. Era ora perfectă a după-amiezii, iar aleea principală pentru trăsuri era plină de vehicule de tot felul, majoritatea deschise pentru ca ocupanții să poată să respire mai ușor aerul curat, să privească toată activitatea din jurul lor și să converseze cu ocupanții altor trăsuri și cu pietonii. O mulțime de oameni se plimbau pe jos pe alei. Și mulți care călăreau. Stephen și Constantine erau doi dintre ei, făcându-și loc cu dibăcie printre trăsuri.

Era o zi minunată de început de vară, cu suficienți nori pufoși și albi cât să ofere umbra ocazională bine-venită și să împiedice soarele să fie prea arzător.

Pe Stephen nu îl deranjau mulțimile. Nu veneai aici ca să ajungi undeva în grabă. Veneai să socializezi, iar lui mereu îi plăcuse asta. Era un tânăr sociabil și vesel.

— Te duci mâine-seară la balul lui Meg? îl întrebă pe Constantine.

Meg era sora lui mai mare, Margaret Pennethorne, contesă de Sheringford. Ea și Sherry veniseră în acea primăvară în oraș, după ce rataseră ultimele două sezoane, în ciuda faptului că în acel an trebuia să îi ia cu ei pe nou-născutul Alexander, pe Sarah, în vârstă de doi ani, și pe Toby de șapte. În sfârșit, se hotărâseră să înfrunte vechiul scandal care data de pe vremea în care Sherry fugise cu o doamnă căsătorită și trăise cu ea până la moartea ei. Încă erau oameni care credeau că Toby era fiul lui și al doamnei Turner – însă atât Sherry, cât și Meg se mulțumeau să nu dezgroape morții.

Meg avea tărie de caracter – Stephen admirase întotdeauna asta la ea. Nu ar fi ales niciodată să se ascundă la nesfârșit în siguranța relativă a domeniului de la țară în loc să își înfrunte demonii. Sherry însuși nu avusese niciodată vreo problemă în a-și înfrunta demonii într-o confruntare pe care mereu o câștiga. Iar acum, pentru că toată lumea bună nu rezistase curiozității de a participa la nunta lor cu trei ani în urmă, aceeași lume bună era efectiv obligată să participe seara următoare la balul lor.

Oricum nu multă lume ar fi lipsit de la el, căci curiozitatea era cumva un factor motivant mai puternic decât dezaprobarea. Lumea mondenă era curioasă să descopere cum prospera sau *nu* prospera acea căsnicie după trei ani.

— Dar, desigur, nu aş rata-o pentru nimic în lume, spuse Constantine, atingându-și ușor borul pălăriei în timp ce treceau pe lângă o caleașcă în care se aflau patru doamne.

Stephen făcu la fel, iar cele patru zâmbiră și îi salutară din cap.

— Nu există „desigur“ în privința asta, spuse el. N-ai fost nici la balul lui Nessie de acum două săptămâni.

Nessie – Vanessa Wallace, ducasă de Moreland – era sora mijlocie dintre cele trei ale lui Stephen. Întâmplător, ducele era și văr primar cu Constantine. Mamele lor erau surori și își lăsaseră moștenire înfățișarea frumoasă și oacheșă, de zeități grecești, fiilor lor, care păreau mai degrabă frați decât veri. De fapt, păreau aproape gemeni.

Constantine nu participase la balul Vanessei și al lui Elliott, cu toate că fusese în oraș.

— N-am fost invitat, spuse el, privindu-l pe Stephen cu ochi leneși și oarecum amuzați. Și nu m-aș fi dus nici dacă m-ar fi invitat.

Stephen îi aruncă o privire apologetică. *Tocmai* începuse să pescuiască în ape tulburi, iar Con părea să-și fi dat seama de asta. Stephen știa că Elliott și Constantine abia dacă își vorbeau, cu toate că crescuseră la doar câțiva kilometri unul de altul și fuseseră prieteni apropiați ca băieți și adolescenți. Și pentru că Elliott nu vorbea cu vărul lui, nu o făcea nici Vanessa. Stephen se întrebase mereu ce se întâmplase, dar nu rostise niciodată întrebarea cu voce tare. Poate venise timpul să o facă. Certurile de familie erau aproape întotdeauna treburi prostești și

continuau mult după ce se împăca toată lumea cu toată lumea.

— Ce s-a întâmplat..., începu el.

Însă Cecil Avery își opri cabrioleta lângă ei, iar Lady Christobel Foley, însoțitoarea lui, mai că-și risca viața aplecându-se ușor de pe locul ei nesigur ca să le zâmbească larg, în timp ce își învârtea umbreluța de dantelă deasupra capului.

— Domnule Huxtable, Lord Merton, spuse ea, privirea ei trecând pe lângă Con și oprindu-se asupra lui Stephen, e o zi minunată, nu-i așa?

Petrecură câteva minute vorbind despre cât de minunată era, într-adevăr, acea zi și cerându-i permisiunea pentru un dans la balul următor, căci mama ei tocmai se hotărâse să meargă acolo în loc să ia cina la familia Dexter după cum fusese planul inițial, însă ea deja le spusese absolut *tuturor* că nu mergea și, în consecință, era îngrozită că nu va avea nici un partener de dans cu excepția dragului de Cecil, desigur, care fusese vecinul ei de la țară *dintotdeauna* și, astfel, bietul de el nu prea avea de ales decât să fie galant și să danseze cu ea ca să nu se simtă chiar *ultima* tânără neinvitată la dans.

Lady Christobel își împărțea rar mesajele verbale în propoziții. Trebuia să te concentrezi din răspuțeri dacă doreai să urmărești ce spunea. De obicei nu era necesar să faci asta, ci doar să ascuți vreun cuvânt sau vreo frază. Însă era o ființă veselă și drăguță, iar Stephen o plăcea.

Însă trebuia să fie atent să nu-și arate prea deschis preferința pentru ea. Era fiica cea mai mare a foarte bogatului și influentului marchiz de Blythesdale, avea optsprezece ani și în acel an își făcea debutul. Era, într-adevăr, o partidă bună și foarte dornică să obțină un succes marital în timpul primului ei sezon, de preferat înaintea concurentelor ei. Și avea șanse mari de reușită. Dacă voiai să dai de ea la o petrecere mare, pur și simplu trebuia să găsești cel mai mare grup de gentlemen, și sigur ea se afla în mijlocul lor.

Însă ea pusese ochii pe Stephen, la fel și mama ei. Iar el știa prea bine asta. Într-adevăr, știa prea bine că era unul dintre burlacii cei mai curtați din Anglia și că femeile aflate în cursa pentru măritiş hotărâseră în acel an cu mai multă îndârjire decât în anteriorul că venise vremea ca el să se așeze la casa lui, să își ia o mireasă, să aibă copii și să își ducă la capăt responsabilitățile de conte. Avea douăzeci și cinci de ani și, aparent, lumea considera

că, la ultima lui zi de naștere, trecuse un soi de prag invizibil de la tânărul care își face de cap la bărbatul responsabil.

Lady Christobel nu era singura tânără care îl curta, iar mama ei nu era singura mamă care căuta cu îndârjire să pună mâna pe el.

Lui Stephen îi plăceau aproape toate doamnele din jurul său. Îi plăcea să stea de vorbă cu ele, și să danseze cu ele, și să le ducă la teatru și la plimbări cu trăsura sau pe jos prin parc. Nu le evita, așa cum făceau mulți în situația lui, de teama de a nu cădea într-o capcană matrimonială. Însă nu era pregătit de însurătoare.

Nici pe departe.

Credea în dragoste – în dragostea romantică și în orice alt fel de dragoste. Se îndoia că se va căsători vreodată dacă nu simțea o iubire profundă pentru viitoarea lui soție și nu era sigur că și ea simțea la fel pentru el. Însă titlul și bogăția lui stăteau ferm în calea unui vis ce părea pe cât se poate de modest. La fel și aspectul său fizic, cu toate că părea o îngâmfare din partea lui să gândească așa. Era conștient că femeile îl găseau frumos și atrăgător. Cum ar putea vreo femeie să treacă dincolo de toate acele bariere și să îl înțeleagă *pe el*? Să îl *iubească* pe el?

Dar iubirea *era* posibilă, poate chiar și pentru un conte bogat. Surorile lui, toate trei, o cunoscuseră, chiar dacă toate acele căsnicii începuseră nesigur.

Poate undeva, cumva, cândva, exista dragoste și pentru el.

Între timp se bucura de viață și evita capcanele matrimoniale care deveneau tot mai numeroase și mai familiare pentru el.

— Stephen, cred că acea lady ar fi fost fericită să sară de pe banchetă, spuse Constantine când își reluară drumul, dacă ar fi fost sigură că ești suficient de aproape să o prinzi.

Stephen chicoti.

— Voiam să te întreb, spuse el, ce s-a întâmplat între tine și Elliott – și Nessie. Cearta voastră durează de când vă știu. Ce a provocat-o?

Îl cunoștea pe Con de opt ani. Elliott, în calitate de executor al testamentului contelui de Merton, decedat recent, fusese cel care venise să îl informeze pe Stephen că acel titlu, împreună cu tot ce venea cu el, era al lui. La acea vreme, Stephen locuia cu surorile lui într-o căsuță în satul Throckbridge din Shropshire. Elliott, pe atunci viconte de Lyngate – acum duce de Moreland –,

fusesse tutorele oficial al lui Stephen timp de patru ani până când ajunsese la vârsta majoratului. Elliott petrecuse mult timp cu ei la Warren Hall, reședința principală a lui Stephen din Hampshire. Con stătuse și el acolo o vreme – era casa lui. Era fratele mai mare al contelui care tocmai murise, la vârsta de șaisprezece ani. Era fiul cel mai mare al contelui care îl precedase pe fratele său, însă nu moștenise titlul el însuși deoarece se născuse cu două zile înainte de căsătoria părinților săi și, astfel, era considerat nelegitim.

Fusesse clar de la bun început că Elliott și Con nu se plăceau. Mai mult, fusesse clar că între ei era dușmănie. *Ceva se întâmplase între ei.*

— Asta ar trebui să îl întrebi pe Moreland, răspunse Constantine la întrebarea lui. Cred că are de-a face cu îngâmfwarea lui încăpățânată.

Elliott *nu* era îngâmfat – sau încăpățânat. Însă devenea destul de inexpressiv ori de câte ori era obligat să se afle în compania lui Constantine.

Stephen nu insistă cu asta. În mod cert, Con nu avea de gând să-i spună ce se întâmplase, și avea tot dreptul să își păstreze secretele.

De fapt, Con era un adevărat mister. Cu toate că întotdeauna fusesse prietenos cu Stephen și cu surorile sale, avea ceva întunecat în el, un anumit aer mohorât, în ciuda farmecului și a zâmbetelor sale. Își cumpăraseră o casă a lui undeva în Gloucestershire după moartea fratelui său, însă nici unul dintre ei nu fusesse invitat vreodată acolo – și nimeni altcineva dintre cunoștințele lui Stephen. Și nimeni nu știa cum și-o permisesese. Fără îndoială, tatăl său îi lăsase o moștenire decentă, însă chiar atât de mare cât să își cumpere imediat o casă și o moșie?

Desigur, asta nu era treaba lui Stephen.

Însă uneori se întreba *de ce* Constantine fusesse întotdeauna prietenos. Stephen și surorile sale fuseseră niște străini când îi invadaseră brusc casa și o revendicaseră ca fiind a lor. Stephen avea titlul de conte de Merton, pe care fratele lui Con îl purtase cu doar câteva luni înainte, iar înainte de el o făcuse tatăl lui. Era un titlu care ar fi trebuit să fie al lui Con dacă s-ar fi născut cu trei zile mai târziu sau dacă părinții lui s-ar fi căsătorit cu trei zile mai devreme.

Oare nu trebuia să fie plin de amărăciune? Sau chiar de

ură? Oare nu ar fi trebuit să fie încă plin de amărăciune?

Stephen se întreba deseori cât de multe lucruri îi treceau prin minte lui Con fără să fie exprimate vreodată în cuvinte sau fapte.

— Trebuie să fie ca în iad acolo, spuse Constantine după ce se opriseră să schimbe amabilități cu un grup de bărbați pe care îi cunoșteau.

Dădu din cap în direcția aleii din stânga lor.

Pe acolo se plimbau o mulțime de oameni, însă lui Stephen nu-i fu greu să vadă la cine se referea Con.

Era un grup de cinci doamne, toate îmbrăcate în culori strălucitoare și la modă, care se potriveau cu nuanțele verii. Chiar în fața lor se aflau alte două doamne, una îmbrăcată decent în maro-roșcat, o culoare mai potrivită pentru toamnă decât pentru vară, iar cealaltă în hainele de văduvă ale celei mai profunde perioade de doliu. Era în negru din cap până-n picioare. Chiar și vâlul negru era atât de negru, că era imposibil să-i vezi fața, deși se afla la doar câțiva metri distanță.

— Săraca doamnă, spuse Stephen. Probabil și-a pierdut de curând soțul.

— Și la o vârstă fragedă chiar, după cum arată, spuse Constantine. Mă întreb dacă avea chipul la fel de frumos ca trupul.

Stephen era atras în mare parte de femeile tinere al căror trup era subțire și mlădios. Când, în sfârșit, avea să se gândească la însurătoare, presupusese întotdeauna că va căuta în rândul celei mai proaspete recolte de tinere pline de speranță care vor intra pe piața căsătoriilor și va încerca să găsească în asemenea adunătură comercială o frumusețe pe care va putea în egală măsură să o placă și să o admire și pe care va învăța să o iubească. O doamnă care va fi dornică să vadă dincolo de titlul și de averea lui, ca să îl cunoască și să îl iubească pentru ceea ce era el.

Doamna în haine de doliu nici nu se apropia măcar de idealul său. Nu părea să fie la prima tinerețe. Trupul ei era prea matur pentru asta. Cu siguranță, avea un corp minunat, chiar dacă veșmintele ei de văduvă nu fuseseră croite să îi arate adevărata frumusețe.

Simți un val neașteptat de dorință pură și se rușină de el însuși. Chiar dacă ea nu ar fi fost în doliu, tot s-ar fi simțit rușinat.

Nu îi stătea în obicei să se holbeze lacom la femei necunoscute, așa cum făceau mulți tineri pe care îi cunoștea.

— Sper să nu se coacă în căldura asta, spuse el. Ah, iată că vin Kate și Monty.

Katherine Finley, baroneasă Montford, era sora cea mai mică a lui Stephen. Își perfecționase talentul de a călări doar după ce se căsătorise, cu cinci ani în urmă, iar acum era călare. Le zâmbea amândurora. La fel și Monty.

— Am venit aici ca să-mi alerg bine calul, spuse Lord Montford în loc de salut, însă nu prea pot, se pare.

— Oh, Jasper, spuse Katherine, nu e adevărat! Ai venit să te lauzi cu noua pălărie de călărie pe care mi-ai cumpărat-o azi-dimineață. Stephen, nu-i așa că e minunată? Constantine, nu-i așa că le pun în umbră pe toate celelalte doamne din parc? continuă ea râzând.

— Aș spune că pana aceea poate fi o armă mortală, zise Con, dacă nu s-ar curba pe după bărbie. Însă e foarte fermecătoare. Și le-ai pune în umbră pe toate celelalte doamne și dacă ai avea o găleată pe cap.

— Las-o baltă, Con, spuse Monty. O găleată m-ar fi costat mult mai puțin decât pălăria. Însă acum este prea târziu.

— Este, într-adevăr, splendidă, Kate, spuse Stephen, rânjind.

— Dar n-am venit aici să mă laud cu pălăria de călărie, protestă Monty. Am venit să mă laud cu doamna care o poartă.

— Ei bine, spuse Katherine, încă râzând, am fost șireată. Am scos câte un compliment de la fiecare dintre voi. Constantine, vii mâine la balul lui Meg? Dacă da, insist să dansezi cu mine.

Stephen uitase de tot de văduva nurlie în negru.

capitolul 2

Cassandra aflate fără prea mare efort de balul doamnei Sheringford. Pur și simplu se plimbase prin zona mondenă din Hyde Park până când zărise un grup măricel de doamne – vreo cinci – care străbăteau împreună aleea și vorbeau entuziasmate. Cassandra o condusesse pe Alice spre ele, apoi se plimbaseră în fața lor și ascultaseră.

Aflase și multe lucruri pe care nu dorise să le cunoască despre ultima modă în materie de pălării din acel an și despre cui îi stătea bine cu astfel de pălării și despre cine arăta atât de îngrozitor, încât ar fi fost chiar un gest amabil să le spui asta dacă aveai suficient curaj. Aflase despre năzbâtiile adorabile ale copiilor lor, fiecare încercând să o întreacă pe cealaltă. Iar Cassandra bănuia că acele năzbâtii erau adorabile doar pentru că victimele lor erau bonele sau guvernantele, nu mamele. I se părea că absolut toți copiii descriși erau niște răsfățați de primă clasă.

Însă, în sfârșit, conversația plictisitoare dădu roade. Trei dintre doamne aveau de gând să meargă la balul doamnei Sheringford în seara următoare, în casa marchizului de Claverbrook din Grosvenor Square. Un loc surprinzător, remarcă una dintre ele, căci marchizul în vârstă fusese un pustnic ani de-a rândul înainte să iasă din nou din casă ca să participe la nunta nepotului său cu trei ani în urmă. De atunci nu mai fusese văzut. Totuși acum în casa lui se va ține un bal.

Se pare că se zvonea, după cum află Cassandra fără să o intereseze câtuși de puțin, că acesta petrecuse o mare parte din timp la țară cu nepotul și strănepoții lui. Și că nora lui, contesa, învățase cum să îl facă să fie mai puțin posac.

Balul doamnei Sheringford la reședința Claverbrook din Grosvenor Square, repetă Cassandra în gând, reținând detaliile relevante ale conversației și încercând să ignore mulțimea de

amănunte neinteresante.

Trei dintre doamne mergeau, însă, desigur, nici una nu își *dorea* asta. Era de neconceput cum o doamnă atât de respectabilă precum Lady Sheringford acceptase să se mărite cu contele după ce acesta se purtase, cu doar câțiva ani în urmă, atât de șocant, încât toți credeau că nu va mai fi acceptat din nou în lumea bună.

Cerule mare, chiar avusese un *copil* cu femeia aceea îngrozitoare, care și-a părăsit soțul de drept ca să fugă cu el – chiar în ziua în care el trebuia să se căsătorească cu sora soțului femeii. Chiar fusese un scandal mai presus de toate scandalurile.

Oricum, cele trei se duceau totuși la bal, căci așa făcea toată lumea. Și chiar le interesa să afle cum mergea acea căsnicie. Chiar ar fi fost surprinzător dacă nu erau în relații foarte încordate după trei ani. Cu toate că, fără îndoială, contele și doamna lui urmau să facă un spectacol de bună înțelegere pe toată durata balului.

Două dintre doamne *nu* mergeau. Una avea deja planuri, era ușurată să spună asta. Iar cealaltă nu dorea să calce pragul unei case în care se afla *contele de Sheringford*, chiar dacă toți ceilalți erau gata să ierte și să uite. Nici dacă i s-ar fi oferit o *avere* nu s-ar fi dus. Și era foarte neplăcut că soțul ei refuzase să participe la vreun bal când știa că ea iubea să danseze.

Din ce în ce mai bine, își spuse Cassandra. Contesa de Sheringford trăia sub un nor reprezentat de reputația de derbedeu și libertin a contelui. Era puțin probabil să întoarcă pe cineva de la ușa lor, chiar și fără invitație. Cu toate că, în mod cert, reputația contelui avea să aducă la bal mai mulți oaspeți decât ar alunga, căci curiozitatea era păcatul cel mai chinuitor al lumii mondene – și probabil al omenirii în general.

Balul de la familia Sheringford să fie, atunci. Era în seara următoare. Timpul era esențial. Avea suficienți bani de chirie pentru săptămâna următoare și de mâncare pentru alte două săptămâni. Dincolo de asta, se așternea un gol înspăimântător care trebuia umplut cu bani ce nu veneau.

Și avea și oameni care depindeau de ea pentru adăpost, îmbrăcăminte și hrană. Care, din diverse motive, nu se puteau întreține singuri.

Alice se plimba tăcută și dezaprobatore alături de ea. Cassandra îi făcuse semn să tacă de îndată ce ajunseseră în fața celor cinci doamne. Însă tăcerea ei era una dură, acuzatoare. Lui

Alice nu îi plăcea deloc asta și era perfect de înțeles. Nici Cassandreii nu i-ar fi plăcut dacă ea ar fi fost nevoită să stea neajutorată deoparte în timp ce Alice sau Mary plănuiau să se prostitueze pentru ca ea să aibă de mâncare.

Din păcate nu exista alternativă. Sau, dacă exista, Cassandra nu o vedea, cu toate că nopți la rând rămăsese trează gândindu-se la una.

Privi în jur în timp ce se plimbau, simțindu-se puțin ca la un bal mascat, cu identitatea ascunsă în spatele unei măști și a unui domino. Vălul ei negru era masca, iar veșmintele ei de văduvă erau dominoul. Vedea – cu greu – ce era afară, însă nimeni nu putea vedea dincolo de masca ei. Îi era foarte cald în hainele negre și cu acel văl. Aștepta plină de speranță ca norii să acopere soarele, însă erau prea puțini și prea răsfirați.

Toată lumea bună părea să se fi înghesuit în acel perimetru îngust din Hyde Park. Uitase cum era ora de vârf mondenă. Nu că știuse vreodată cum era de fapt. Se căsătorise tânără și nu avusese niciodată un sezon de debut sau unul la care să fi participat. Le măsură cu privirea pe toate doamnele din mulțime și le remarcă rochiile în culori strălucitoare, la modă, scumpe. Însă atenția ei nu se concentra asupra lor. Ele nu însemnau nimic. Ea la domni se uita atent și îi cântărea din priviri. Erau mulți, de toate vârstele și categoriile sociale. Câțiva o priveau, în ciuda deghizării ei, care sigur era cât se poate de neatrăgătoare. Nu zări nici unul care să îi placă în mod deosebit. Nu că ar fi trebuit să îi *placă în mod deosebit* de bărbatul care avea să le umple sipetele goale cu bani.

Își opri ochii pe doi domni, nu doar pentru că amândoi erau tineri și frumoși, cu toate că *erau*, ci pentru că între ei era un contrast atât de izbitor, că simțea că privește la un înger și la un demon.

Demonul era cel mai în vârstă dintre cei doi. I-ar fi dat vreo treizeci și cinci de ani. Părul și tenul lui erau foarte întunecate, cu un chip frumos, mai degrabă aspru, și ochi care păreau negri. I se părea că putea fi un bărbat periculos și se cutremură ușor, în ciuda căldurii teribile în care era prizonieră.

Îngerul era mai tânăr, probabil mai tânăr și decât ea. Avea părul blond-auriu și o frumusețe clasică, cu trăsături regulate și un chip luminos și bonom. Gura și ochii săi – era sigură că erau albaștri – păreau să zâmbească des.

Ochii ei rămaseră asupra lui. Părea înalt și zvelt în șa, picioarele cu mușchi puternici așezate de-o parte și de alta a calului ieșind în evidență în pantalonii de călărie cafenii strâmți și cu cizmele negre de piele. Părea suplu, însă bine făcut în haina lui de călărie bine croită, verde-închis. Se potrivea perfect pe trupul lui, iar ea știa că valetul său se străduise din răspuțeri să o așeze pe el.

Atât îngerul, cât și demonul o observaseră și o priveau – demonul cu îndrăzneală și admirativ, iar îngerul cu un soi de milă față de văduvia ei.

Apoi amândoi fură distrași de o persoană cunoscută – de fapt, de două persoane, o doamnă foarte la modă, călare, și însoțitorul ei, un bărbat de o frumusețe ironică.

Îngerul zâmbi.

Și poate că asta îi pecetlui soarta.

Ceva la el sugera o inocență potrivită cu aspectul său angelic. Fără îndoială, era un bărbat foarte bogat – Cassandra tocmai își dăduse seama că femeile din spatele ei vorbeau despre el.

— Oh, spuse una dintre ele cu un oftat, iată-l pe contele de Merton cu domnul Huxtable. Ați văzut vreodată un bărbat mai splendid ca el? Și toate bogățiile și proprietățile care se ridică la înălțimea chipului său. Și titlul. Și părul auriu și ochii albaștri, și dantura frumoasă, și zâmbetul fermecător. Nu e drept ca un singur bărbat să aibă atât de multe. Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânără – și singură.

Toate râseră.

— Eu cred că-l prefer pe domnul Huxtable, spuse alta. De fapt, sunt sigură. Toată întunecimea aceea mohorâtă și chipul acela grecesc. Nu m-aș supăra dacă și-ar lăsa cizmele sub patul meu zilele astea, când nu e Rufus acasă.

Însoțitoarele ei chicotiră cu un șoc prefăcut, iar Cassandra observă, când o privi pe Alice, că buzele i se subțiaseră până ce aproape dispăruseră, iar în obraji îi apăruseră două pete roșii.

Înger, și inocență, și bogăție, și aristocrație, își spuse Cassandra. Oare exista o combinație mai puternică de-atât?

— Ori mă tolesc într-o baltă pe alee, spuse ea, ori explodez într-un milion de bucăți. Și nu mă încântă nici una dintre variante. Plecăm din mulțimea asta și mergem acasă, Alice?

— Unii oameni, spuse fosta ei guvernanta când o luă pe

o pajiște aproape pustie, ar trebui plesniți peste gură și apoi spălați cu săpun. Nu e de mirare că odraslele lor se poartă atât de urât, Cassie. Și ei se așteaptă ca *guvernanta* să-i disciplineze fără să-i certe sau să-i atingă pe micuții drăgălași.

— Trebuie că este o provocare pentru tine, spuse Cassandra.

O vreme merseră tăcute.

— O să te duci la balul acela, nu-i așa? Întrebă Alice când ieșiră în stradă. La doamna Sheringford.

— Da, spuse Cassandra. Nu-ți face griji, o să pot intra.

— Nu-mi fac griji că *nu* vei putea să intri, rosti Alice cu asprime.

Cassandra tăcu din nou. Nu avea rost să întindă discuția aceea. Probabil Alice ajunsese la aceeași concluzie, căci nici ea nu mai zise nimic.

Contele de Merton.

Domnul Huxtable.

Înger și demon.

Oare aveau să fie și ei seara următoare la bal?

Însă chiar dacă ei nu veneau, urmau să vină o mulțime de alți gentlemenii.

Cassandra fu nevoită să cheltuiască o parte din banii ei care se împrășteau ca să ia o birjă care să o ducă în Grosvenor Square în seara următoare. Chiar nu dorea să meargă pe jos până acolo noaptea, îmbrăcată în ținută de seară, mai ales că nu avea un servitor care să o însoțească. Însă nu va parcurge întregul drum cu birja. Îi spusese vizitiului să oprească pe strada de lângă piață și apoi mersese pe jos.

Își plănuise sosirea seara târziu. Chiar și așa, era un șir de trăsurile mari în fața reședințelor de acolo. Ferestrele străluceau de lumini. Un covor roșu fusese întins pe scări și peste trotuar pentru ca oaspeții să nu își prăfuiască pantofii de dans.

Cassandra traversă piața și pași pe covor, urcă treptele și intră în casă alături de un grup de oameni care sporovăiau aprins. Îi întinse pelerina unui lacheu, care se înclină cu respect când ea își murmură numele și nu făcu nici o mișcare să o dea afară. Se îndreptă spre scară și o urcă încet, alături de alții. Probabil încă era rândul de întâmpinare la ușile sălii de bal și asta provoca întârzierea. Sperase să evite asta venind târziu.

Uitase – asta dacă știuse vreodată – că, pentru a ajunge târziu la un eveniment din lumea bună, trebuia să ajungi, într-adevăr, foarte târziu.

Toți cei din jurul ei se salutau între ei. Toți erau într-o dispoziție de sărbătoare. Nimeni nu vorbea cu femeia singură din mijlocul lor. Nimeni nu rămase cu gura căscată de revoltă bruscă și nimeni nu îndreptă degetul acuzator spre ea și nici nu ceru ca impoziția să fie alungată. Din câte știa ea, nimeni nu se uita la ea, dar nici ea nu se uita la cineva anume, așa că nu putea fi sigură.

Poate că, la urma urmei, nimeni nu își amintea de ea. Venise la Londra de două sau de trei ori cu Nigel și merseseră împreună la câteva petreceri. Însă era foarte probabil ca nimeni să nu o recunoască acum.

Speranța aceea deveni destul de irelevantă. Își spuse numele majordomului în uniformă elegantă de la intrarea în sala de bal, într-o voce rece și apatică și, cu toate că el consultă o listă pe care o ținea în mână și era clar că nu îi vedea numele acolo, șovăi doar o clipă. Ea ridică sprâncenele și îi aruncă privirea cea mai arogantă când el se uită la ea și îi spuse numele către majordomul din interior, care îl anunță pe un ton puternic și clar.

Toată lumea l-ar fi auzit, își spuse ea, chiar și dacă ar fi fredonat cu degetele băgate în ambele urechi.

— Lady Paget, anunță el.

Iar speranța ei de anonimată dispăru odată cu aceste două cuvinte.

Cassandra se duse să îi strângă mâna doamnei brunete care presupunea că era contesa de Sheringford și a bărbatului frumos de lângă ea, care trebuia să fie faimosul conte. Însă nu era momentul să îi studieze pe cei doi cu curiozitate. Făcu o reverență scurtă către domnul în vârstă care stătea jos lângă ei. Presupunea că era pustnicul marchiz de Claverbrook.

— Doamnă Paget, spuse contesa zâmbind. Ne bucurăm că ați putut veni.

— Distracție plăcută, doamnă, spuse contele, zâmbind la rândul său.

— Doamnă Paget, spuse și marchizul pe un ton aspru, înclinând capul către ea.

Și intră.

Simplu ca bună ziua.

Numai că numele ei o precedase.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar ea își deschise evantaiul și îl duse apatic în dreptul feței în timp ce înainta în sala de bal și se plimba încet prin ea. Nu era ușor. Sala era aglomerată. Cele cinci doamne în ziua precedentă anticipaseră corect că oaspeții vor veni în număr mare, chiar și doar din speranța invidioasă că vor vedea cum căsnicia la a cărei oficiere participaseră cu trei ani în urmă se prăbușea vizibil.

Cassandra îi plăcu din instinct pe conte și pe contesă. Poate din cauză că se identifica cu notorietatea lor și empatiza cu durerea pe care aceasta le-o adusese și posibil încă le-o aducea.

Să fii singur nu era un sentiment comod. Toate celelalte doamne păreau să aibă o însoțitoare, o prietenă sau o escortă. Toți domnii păreau să facă parte dintr-un grup.

Însă nu doar singurătatea ei îi provoca disconfort. Ci întreaga atmosferă din sala de bal. Cu o senzație înghețată de spaimă ce îi trecea pe șira spinării, știa că, într-adevăr, numele ei fusese auzit de mai mulți oameni, nu doar de contele și contesa de Sheringford și de marchizul de Claverbrook.

Iar cei care *nu* îl auziseră încă, îl auzeau acum cu repeziciunea cu care se puteau răspândi șoaptele într-o sală de bal. Cu alte cuvinte, cu repeziciunea cu care vântul răspândea un foc.

Se opri din mers, își desfășură evantaiul și îl închise încet în dreptul feței în timp ce privi în jur, cu bărbia ridicată, cu buzele curbate într-o urmă de zâmbet.

Nimeni nu o privea direct. Și totuși, toată lumea o vedea. Era o contradicție ciudată de termeni, însă era perfect adevărat. Nimeni nu se dădea din calea ei când mergea și nimeni nu se retrăgea nici acum, când stătea nemișcată, însă se simțea izolată într-o mlaștină de singurătate, ca și când ar fi fost înconjurată de o aură invizibilă groasă de un metru.

Doar că se simțea goală.

Însă se așteptase la toate astea. Se hotărâse să nu folosească un nume fals, nici măcar numele ei de fată. Și în seara aceea venise cu chipul neacoperit. Nu mai avea un vâl negru în spatele căruia să se ascundă. Era clar că cineva o va recunoaște.

Însă, chiar și așa, nu credea că va fi dată afară.

Într-adevăr, toată acea faimă putea fi în avantajul ei. Dacă lumea bună venise în seara aceea în număr mare ca să vadă un

bărbat care cândva fugise cu o femeie măritată, oare nu erau cu atât mai fascinați la vederea unei ucigașe cu toporul? Zvonurile și bârfele iubeau acea descriere care i se făcea – înțelegea asta – mult mai mult decât ar fi iubit ceva care să se apropie de adevăr.

Se uită ostentativ în jur, sigură că nimeni nu îi va întâlni ochii și îi va surprinde privirea. Nu recunoștea pe nimeni. Se concentrează asupra domnilor, dându-și seama chiar în timp ce făcea asta de dificultatea misiunii ei. Erau și tineri, și vârstnici, și maturi, și toți erau îmbrăcați impecabil. Însă doar privind-i nu putea spune care dintre ei era căsătorit și care era burlac, care era bogat și care era sărac, care avea principii morale puternice și care era desfrânat și care era între aceste extreme. Nu avea timp să afle ce avea nevoie să știe înainte să facă alegerea și mișcarea.

Și apoi ochii ei se opriră asupra unui chip familiar – de fapt, trei. Demonul de ieri, care părea la fel de satanic și azi în haine negre de seară. Doamna care ieri era călare stătea în picioare lângă el, cu mâna pe mâneca lui, vorbind și râzând. Domnul pe care Cassandra îl găsisese de o frumusețe ironică îi privea, cu un zâmbet amuzat pe buze.

Demonul privea în sală pe sub sprâncene, iar ochii lui îi întâlneau pe cei ai Cassandrei. Ea își flutură evantaiul peste obraji și îl privi la rândul ei. El ridică o sprânceană, apoi își coborî capul ca să îi spună ceva doamnei. Ea râse din nou. Cassandra presupuse că nu vorbeau despre ea.

Demonul era domnul Huxtable. Cassandra continuă să îl privească preț de câteva clipe. Îi deschisese o porțiță, pe care poate avea să o folosească mai târziu dacă nu se iveau altceva mai bun.

„Mai devreme am văzut că mă priveați, domnule“, ar putea spune ea, „și de atunci mă tot întreb dacă ne-am mai întâlnit până acum. Vă rog să mă lămuriti.“

Amândoi ar ști că *nu* se mai întâlniseră până atunci și el ar ști că ea știe. Însă o porțiță se va fi deschis, iar ea se va asigura că el pășea înăuntru împreună cu ea.

Doar că nu își putea stăpâni sentimentul că era un om periculos. Și, la urma urmei, ea nu era o curtezană cu experiență. Era doar o femeie disperată care știa că bărbații o găseau atrăgătoare. De fapt, ani întregi considerase acest lucru un defect. Azi îl va transforma într-un lucru bun.

Ochii ei trecură mai departe. Apoi, chiar în partea opusă a

sălii de bal, își văzu îngerul.

Arăta și mai frumos decât cu o zi în urmă în parc. Era îmbrăcat într-o haină de seară neagră cu pantaloni argintii până la genunchi, jiletcă brodată și cămașă, lavalieră și ciorapi de un alb imaculat. Era înalt și cu o constituție perfectă – zvelt, însă cu mușchi bine formați. Iar părul său blond ca aurul, chiar dacă era scurt și aranjat, era ondulat și părea rebel. Părea o aură de lumină deasupra capului său.

Stătea în picioare lângă o doamnă și un domn care semăna atât de mult cu domnul Huxtable, încât Cassandra privi imediat înapoi ca să se asigure că acesta nu traversase toată sala de bal sub ochii ei. Însă acest bărbat nu era îmbrăcat în negru auster, iar chipul lui era mai luminos. Cei doi bărbați erau cu siguranță frați. Poate chiar gemeni.

Cassandra privi din nou către înger – contele de Merton. Era singurul domn din sală despre care știa ceva. Dacă era să dea crezare doamnelor din parc – și avuseseră dreptate când spusese că acest bal avea să fie de senzație –, atunci era, într-adevăr, foarte bogat. Și burlac pe deasupra.

Și avea un aer inocent. Oare asta era un lucru bun sau rău?

Apoi, așa cum se întâmplase cu domnul Huxtable, ochii lui îi întâlniră pe ai ei și își încrucișară privirile.

El nu zâmbi. Și nici nu ridică sprânceana batjocoritor. Se mulțumi să o privească intens în timp ce ea își făcea vânt cu evantaiul peste obraji, apoi îi aruncă o jumătate de zâmbet și ridică din sprâncene spre el. El înclină ușor capul în semn de răspuns, apoi cineva păși în fața lui și dispăru din raza ei vizuală.

Inima Cassandrei bătea cu putere. Jocul începuse. Făcuse alegerea.

În sfârșit, urma să înceapă dansul, cu toate că nu se afla în sala de bal decât de vreo cinci sau zece minute. Contele și contesa de Sheringford pășiră în ring și ceilalți îi urmară. Vedea cum contele de Merton era în șirul de domni, zâmbind către partenera lui, o domnișoară foarte tânără și foarte frumoasă. La semnal, orchestra cântă un acord, iar doamnele făcură o reverență scurtă, în timp ce domnii făcură o plecăciune. Începu melodia unui dans câmpenesc vioi.

Cassandra își reluă examinarea tacticoasă a tuturor domnilor din sală, în vreme ce singurătatea care o înconjura

părea să se întindă și mai mult.

Stephen cinase la Claverbrook House cu surorile și cumnații lui, cu marchizul de Claverbrook, Sir Graham, Lady Carling, mama lui Sherry și soțul ei.

Meg fusese destul de agitată în privința balului. Fusese sigură că nu va veni nimeni, în ciuda faptului că toți ceilalți fuseseră de acord cu părerea lui Monty că o să fie nevoie să fie date la o parte paravanele despărțitoare din sala de bal ca să-i poată cuprinde pe toți cei care doreau să intre în încăpere.

Și în ciuda faptului că aproape toți cei care primiseră invitația răspunseseră afirmativ.

Balul fusese ideea lui Meg. Nici nu avea rost să se întoarcă în oraș anul acesta, spusese ea, dacă ea și Duncan aveau de gând să se strecoare discret în speranța că nu îi observa nimeni. Puteau să fie chiar îndrăzneți în privința asta și să dea un mare bal cât sezonul încă era în plină desfășurare. Bunicul soțului ei, care fusese complet retras timp de ani înainte de căsătoria lui Meg cu Sherry și după aceea, cu excepția vizitelor sale lungi și frecvente la țară, îi surprinsese pe toți când oferise Claverbrook House pentru eveniment înainte ca Elliott sau Stephen să își ofere propriile reședințe din Londra.

Iar acum Meg era un pachet de nervi. Sau cel puțin așa fusese până să înceapă să sosească invitații, care continuau să vină și tot veneau, până când primii sosiți începură deja să se întrebe dacă dansul va mai începe *vreodată*.

Desigur, exista ceva care le distrăgea atenția tuturor și le lua mintea de la așteptarea îndelungată. Printre ei era un musafir nepoftit. O femeie care, în mod șocant, venise singură. *Era o lady*, de fapt era chiar Lady Paget. Și avea și notorietate, dacă acela era un cuvânt suficient de dur. Își ucisese soțul cu doar un an și ceva în urmă. Sau cel puțin așa suna povestea când ajunse la urechile lui Stephen.

Cu un topor.

— Fapt de care mă îndoiesc sincer, le spuse Vanessa, ducesă de Moreland, atât lui Stephen, cât și lui Elliott, în timp ce stătea între ei, așteptând ca Meg și Sherry să termine să-și primească musafirii și să danseze primul dans. La urma urmei, cum ar fi putut să ia un topor fără ca grădinarii să o oprească și să o întrebe ce făcea cu el ca să preia ei treaba respectivă? Și nu

prea avea cum să le spună că mergea să-l ciopârtească pe lordul Paget, nu-i așa, și poate ar fi ei amabili să facă asta în locul ei? În plus, dacă nu era o femeie foarte voinică, nu l-ar fi putut ridica suficient de mult încât să-l lovească mai sus de glezne.

— Ai dreptate, spuse Elliott, pe un ton amuzat.

— Și dacă, într-adevăr, l-a ucis, continuă Vanessa, și dacă existau dovezi că a făcut asta, adică dacă cineva chiar a *văzut-o* învârtind toporul, nu ar fi fost arestată?

— Pe loc, spuse Elliott. Și curând după aceea s-ar fi învârtit un pic altfel. Cu siguranță n-ar mai fi fost în sala de bal a lui Claverbrook în clipa asta căutând parteneri de dans.

Ea ridică privirea bănuitoare spre el.

— Râzi de mine, zise ea.

— Deloc, dragostea mea. Îi luă mâna și o duse la buze, făcându-i cu ochiul lui Stephen între timp.

— Dar îți dau dreptate, Nessie, spuse Stephen. Cred că putem să renunțăm la partea cu toporul a poveștii. Poate și la restul. Nu putem decât să sperăm că sosirea ei neinvitată aici nu îi va strica balul lui Meg.

— Se va vorbi săptămâni întregi despre asta, spuse Elliott. Ce și-ar putea dori mai mult o gazdă pentru petrecerea ei? Pariez că toți au uitat deja de ce e vinovat bietul Sherry. Presupusele sale fărădelegi pălesc comparativ cu o ucigașă cu toporul. Într-adevăr, cred că ar trebui să-i mulțumim personal doamnei.

Vanessa îl privi bănuitoare, iar Stephen se uită din nou în partea cealaltă a camerei, unde se afla Lady Paget, cu un spațiu mic și gol în jurul ei, ca și când cei din preajmă se așteptau ca ea să scoată toporul din rochie și să înceapă să-l învârtă în jur.

O mai privise doar o singură dată înainte, când povestea ajunsese pentru prima dată la urechile lui și ea îi fusese arătată. Nu dorea ca biata femeie să simtă că toată lumea se holba la ea.

De ce fusese atât de nesăbuită să vină? Și să vină *singură*. Și neinvitată. Sigur, probabil ar fi rămas acasă pentru tot restul vieții ei dacă aștepta invitație.

Era o femeie înaltă, voluptuoasă. Iar rochia pe care o purta nu făcea nimic să-i ascundă formele. Avea o culoare verde smarald și cădea în falduri moi de sub piept. Pe un trup mai slab, ar fi atârnat. Pe al ei, urma forma taliei, a șoldurilor și a picioarelor lungi și frumoase. Mânele erau scurte, iar decolteul îi lăsa cu generozitate pieptul la vedere. În afară de mânușile albe

și lungi până la coate, un evantai și pantofii de dans, nu avea alte podoabe. Nu purta nici bijuterii și nici pene în păr. Fusese o idee extrem de inteligentă. Căci părul era bogăția ei și întrecea orice clișeu. Era de un roșu scânteietor și era ridicat în bucle libere pe creștet, cu șuvițe ondulate care atrăgeau atenția asupra perfecțiunii albe a gâtului ei ca de lebădă. Chipul ei era frumusețe pură, în ciuda expresiei sale plictisite, arogante, ușor disprețuitoare – o mască, dacă Stephen era în stare să recunoască una. Se îndoia că se simțea la fel de încrezătoare pe cât lăsa să se întrevadă. Era imposibil să îi vadă culoarea ochilor, însă păreau să aibă o căutătură ușor ademenitoare.

Asta văzuse prima dată când o privise. De data asta văzu imediat că și ea se uita direct la el. Stephen se opuse primului său impuls, acela de a-și întoarce în grabă privirea. Probabil asta făceau toți îndată ce ea privea în direcția lor. Așa că o privi intens. Iar *ea* nu își întoarse privirea de la *el*, așa cum se așteptase. Mâna ei plie încet evantaiul. Sprâncenele ei se arcuiră cu aroganță în sus, iar buzele i se ridicară într-o expresie ce părea doar pe jumătate zâmbet.

El își înclină capul spre ea chiar când Carling și doamna lui veniră lângă ei să îi informeze că urma să înceapă dansul.

Stephen se duse să o invite pe domnișoara Christobel Foley, care tocmai trecea pe lângă el cu mama ei când intraseră mai devreme în sala de bal și se opriseră să îi dea bună seara. Înainte să apuce să își continue drumul, stabiliseră ca dansul pe care i-l rezervase în parc să fie primul și că va dansa încă unul cu ea mai târziu.

El aruncă încă o privire spre doamna Paget când el și partenera lui stăteau în rând și așteptau ca orchestra să înceapă să cânte. Stătea în același loc, însă nu îl mai privea.

Și atunci o recunoscuse brusc. Nu era absolut sigur că avea dreptate. Cu toate astea, era aproape convins că Lady Paget era văduva în negru pe care o văzuseră el și Con cu o zi în urmă, când ieșiseră să călărească.

Da, sigur era ea, chiar dacă arăta complet diferit.

În ziua anterioară fusese deghizată. În seara asta se expusese șocului și cenzurii lumii mondene. În seara asta purta doar masca indiferenței ei reci, chiar a disprețului pentru opinia celorlalți.

capitolul 3

Al doilea dans trebuia să fie cel hotărâtor, decise Cassandra. Nu putea sta acolo toată noaptea fără să pară ridicolă și fără să facă inutil tot acel exercițiu dureros.

Însă, când dansul de deschidere se sfârși, contele și contesa de Sheringford veniră să stea de vorbă cu ea. Îi văzu sosind și își ridică din nou evantaiul. Zâmbi pe jumătate și își ridică sprâncenele. Dacă îi vor cere să plece, cel puțin nu va da nimănui satisfacția să o vadă stânjenită.

— Lady Paget, spuse contele, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a menține sala de bal răcoroasă deschizând toate ferestrele, la urma urmei aici e foarte cald. Pot să am plăcerea să vă aduc ceva de băut? Vin sau poate vin de Xeres sau lichior de fructe? Sau limonadă?

— Un pahar de vin ar fi excelent, spuse ea. Mulțumesc mult.

— Maggie? o întrebă pe soția lui.

— La fel, te rog, Duncan, răspunse ea și îl privi cum pleacă.

— Balul dumneavoastră este foarte popular, spuse Cassandra. Probabil că sunteți mulțumită.

— E o mare ușurare, recunosc contesa. Am mai organizat evenimente și înainte să mă căsătoresc, pentru fratele meu, și de fiecare dată nu simțeam decât o urmă ușoară de neliniște. Pe atunci nu mi-am dat seama că un dezastru de proporții ar putea strica un eveniment. Asta e prima petrecere pe care o organizez la Londra de când m-am căsătorit, acum trei ani, și totul e diferit, mai ales în ceea ce privește încrederea mea. Poate că trebuia să ne fi întors mai curând, însă am fost amândoi atât de fericiți la țară cu copiii noștri.

Ea era dezastrul de proporții care amenința să distrugă acea seară, după cum înțelese Cassandra. Își strânse buzele și nu

spuse nimic.

— Am fost îngrozită, continuă Lady Sheringford, că la bal nu va veni nimeni cu excepția fratelui meu, a surorilor și a soacrei mele, cu toate că mă liniștea să știu că măcar își vor aduce cu toții partenerii – bineînțeles, cu excepția fratelui meu. El e încă burlac.

— Nu trebuia să vă temeți, spuse Cassandra. Cei notorii atrag întotdeauna atenția asupra lor. Oamenii sunt de o curiozitate incurabilă.

Contesa ridică din sprâncene și dădu să spună ceva, însă contele se întoarse cu băuturile.

— Lady Paget, spuse el în timp ce Cassandra sorbi din vin, poate îmi faceți onoarea să-mi acordați următorul dans.

Ea zâmbi către el, apoi către doamna lui, apoi din nou către el.

— Sunteți sigur că doriți să dansați cu mine, Lord Sheringford, spuse ea, și nu să mă implorați să părăsesc Claverbrook House?

— Foarte sigur, doamnă, spuse el, zâmbind și schimbând o privire cu soția lui.

— Suntem suficient de obișnuiți cu... notorietatea, Lady Paget, spuse contesa, cât să fim fericiți să o ignorăm la alții. Mai ales când cealaltă persoană ne este oaspete.

— Oaspete *nepoftit*, preciză Cassandra, sorbind din nou din vin.

— Chiar și așa, continuă contesa. Râse pe neașteptate. Mi-am întâlnit soțul la un bal la care nu fusese invitat. Oricum, mereu am fost recunoscătoare că ne aflam amândoi acolo. Altfel poate nu l-aș fi întâlnit. Vă rog, distracție plăcută.

Cineva o atinse pe contesă pe umăr, iar ea se întoarse să vadă cine era. Era demonul, observă Cassandra – domnul Huxtable.

— Oh, Constantine, spuse contesa, zâmbind cald, iată-te. Mi-era teamă că ai uitat că îmi datorezi următorul dans și că aș fi fost lăsată singură pe margine.

— Să uit? replică el, ducând mâna la inimă. Când am petrecut toată ziua așteptând cu nerăbdare doar clipa asta, Margaret?

— Oh, ce prostie! râse ea. Ai cunoscut-o pe Lady Paget? Constantine Huxtable, Lady Paget, este vărul meu de-al doilea.

El o fixă cu o privire intensă în ochii săi întunecați și făcu o plecăciune.

— Lady Paget, spuse ea. Sunt încântat.

Cassandra aplecă ușor capul și își făcu vânt cu evantaiul.

— Domnule Huxtable.

Citi bănuiala în privirea politicoasă a ochilor săi. Însă cu siguranță nu va fi el acela, hotărî ea. Căci acei ochi păreau cumva duri și periculoși, ca și când ar fi avertizat-o fără cuvinte că dacă venise să arunce vreun nor asupra balului verișoarei lui, îi va cere socoteală. El ar fi o provocare prea mare. Dacă ar fi fost doar un simplu joc, poate că ar fi fost interesată. Însă nu asta era.

— Balul tău este un succes răsunător, Margaret, spuse el. Așa cum am prezis.

Continuă să o privească pe Cassandra în timp ce vorbea. Cassandra își bău restul de vin.

— Cred că începe dansul, spuse lordul Sheringford, luându-i paharul gol din mână și așezându-l pe o masă lângă perete. Îmi permiteți, doamnă? Îi întinse brațul.

— Mulțumesc.

Ea își puse mâna pe mâneca lui și își lăsă evantaiul să îi atârne de cealaltă încheietură. Se întrebă dacă nu cumva contele și contesa încercau doar să controleze potențialul pericol pe care îl putea reprezenta prezența ei la balul lor sau erau pur și simplu politicoși. Bănuia a doua variantă, însă le era oricum recunoscătoare.

Cassandra îl privi curioasă pe conte când își ocupară locul. Cum își putuse părăsi biata mireasă în ziua nunții? Însă buzele i se încrețiră de amuzament când își spuse că poate și *el* o privea pe *ea* la fel de curios și se întreba cum putuse să își omoare propriul soț. Ba mai mult, cu toporul.

Orchestra începu să cânte, și începură să danseze în timp ce Cassandra privea în jur. Erau în centrul atenției, ea și contele. Cei doi notorii. Dar de ce erau priviți? Ce anume așteptau ceilalți să se întâmple? Ce *sperau* să se întâmple? Ca ea și contele de Sheringford să se ia brusc de mână și să străbată în goană sala de bal ca să iasă pe uși către libertate și fugă nesăbuită?

Imaginea mentală o făcu să zâmbească, însă cu o arcuire disprețuitoare a buzelor. Și chiar în acel moment întâlni privirea contelui de Merton. Dansa cu doamna cu care vorbise înainte să înceapă primul dans.

El îi zâmbi la rîndul său.

Nu avea nici o îndoială că ei îi zâmbise. Nu privea pe nimeni altcineva înainte să își întoarcă atenția către partenera lui și să își plece capul ca să asculte ce spunea.

Stephen dansa al doilea dans cu Vanessa. L-ar fi dansat cu Lady Paget dacă nu l-ar fi rezervat deja pentru sora lui. Era foarte încântat să vadă că Meg și Sherry se duseseră să discute cu ea la finalul primului dans și că Sherry o invitasese la al doilea.

Lui Stephen îi era milă de ea.

Aceasta era, fără îndoială, o compasiune inutilă și prostească. De obicei, unde era fum era și ceva foc, chiar dacă doar o scânteie micuță. Chiar nu credea povestea cu omorătul cu toporul – cu toate că era mai mult o descriere decât o poveste, căci nu era însoțită de vreun detaliu. De fapt, nici nu era sigur dacă să creadă întreaga poveste cu omorul. Ar fi fost arestată dacă era adevărat. Și din moment ce trecuse mai bine de un an de la moartea soțului ei, probabil ar fi fost și ea moartă de mult. Spânzurată.

Însă pentru că era cât se poate de vie și de prezentă la balul lui Meg, însemna fie că nu fusese ea ucigașa soțului ei, fie că nu existaseră dovezi suficiente pentru arestarea ei.

Însă părea suficient de îndrăzneată să joace rol de criminală. Iar părul acela superb sugera o fire pasională și un temperament vulcanic. În ciuda a ceea ce spusese Nessie despre abilitatea femeii de a ține un topor, Lady Paget i se părea destul de puternică.

Toate astea erau gânduri și bănuieli nedemne de el. Nu știa nimic nici despre ea, nici despre moartea soțului ei. Și nimic din toate astea nu era treaba lui.

Însă îi era milă de ea totuși, știind că aproape toți ceilalți din sala de bal aveau aceleași gânduri ca el, dar mulți dintre ei nici măcar nu încercau să le ascundă sau să îi acorde prezumția de nevinovăție.

Se hotărî să danseze cu ea următorul dans, apoi își aminti că era un vals și că îi plăcea să aleagă una dintre doamnele foarte tinere pentru vals, una mai apropiată de idealul său de frumusețe feminină decât era Lady Paget. Dorea să facă asta cu atât mai mult în această seară, căci al treilea dans era dansul de cină și așa va putea să stea lângă parteneră la masă. Avea în minte mai

multe candidate, însă toate erau la mare căutare și probabil erau deja luate pentru vals. Bineînțeles, câteva oricum nu puteau să danseze, căci încă nu primiseră aprobarea de la una dintre patroanele clubului Almack. Valsul încă era considerat un dans prea riscant pentru cele foarte tinere și inocente.

Atunci va dansa cu Lady Paget după cină. Poate că alți domni vor avea politetea să danseze cu ea sau cel puțin să converseze cu ea în timpul valsului. Poate că nici nu va mai fi acolo după cină. Poate că va dispărea tăcută acum când descoperise că reputația ei ajunsese până la Londra. Ar fi fost o oarecare ușurare dacă pleca. Nu își dorea neapărat să danseze cu ea.

Domnișoara Susanna Blaylock deja îi promisese valsul lui Freddie Davidson, află Stephen când se duse la ea după al doilea dans. Părea foarte dezamăgită și îi spuse că era liberă pentru următorul dans. Stephen i-l rezervă. Desigur, era vorba de dansul de după cină.

Apoi, înainte să poată continua căutarea unei partenere de vals, câțiva dintre bărbații pe care îi cunoștea îl traseră în grupul lor ca să îl întrebe ce părere avea dacă unul dintre ei trebuia să cumpere doi murgi sau doi cai cenușii ca să îi tragă noua cabrioletă. Care ar arăta mai sportiv? Care ar fi mai ușor de întreținut? Mai la modă? Mai rapizi? Mai potriviți cu culorile cabrioletei? Ce ar prefera *doamnele*? Stephen se alătură discuției și hohotelor de râs stărnite.

Dacă nu se retrăgea curând, își spuse el după câteva minute, nu va mai rămâne nici o doamnă care să danseze cu el – și ura să nu valseze.

— Ce-ar fi unul murg și altul cenușiu? sugeră el cu un rânjel. Asta *chiar* ți-ar aduce întreaga atenție pe care ți-ai putea-o dori, Curtiss. Dar, domnilor, dacă îmi permiteți...

În timp ce vorbea, se întoarse, dar nu apucă să termine propoziția că aproape se izbi de cineva care trecea prin spatele lui. Instinctul pur îl făcu să o prindă de braț ca ea să nu cadă.

— Vă rog să mă iertați, spuse el și se trezi aproape nas în nas cu Lady Paget. Trebuia să mă uit pe unde merg.

Ea nu se grăbi să se dea înapoi. Ținea în mână evantaiul – părea de fildeș, cu un model de filigran fin pe suprafață – și îl flutură ușor.

Oh, Dumnezeu, ochii ei aproape că se potriveau cu

rochia. Nu văzuse niciodată ochi atât de verzi și, într-adevăr, erau ușor migdalați. În umbra părului ei roșcat, erau pur și simplu uluitori. Genele ei erau dese și mai închise la culoare decât părul – la fel și sprâncenele. Avea un parfum subtil, floral, însă nici prea puternic, nici prea dulce.

— Sunteți iertat, spuse ea pe un ton atât de coborât și de catifelat, că Stephen simți un fior pe șira spinării.

Mai devreme remarcase că în sala de bal era cald, în ciuda faptului că toate ferestrele erau larg deschise. Însă abia acum își dădu seama că sala era și lipsită de aer.

Buzele ei se curbară în umbra vagă a unui zâmbet, iar ochii ei rămaseră ațintiți în ai lui.

El se așteptase ca ea să își continue drumul spre locul în care se ducea. Însă nu o făcu. Poate pentru că... oh. Poate pentru că el încă îi strângea brațele. Îi dădu drumul cerându-și încă o dată iertare.

— Am văzut că mai devreme vă uitați la mine, spuse ea. Iar eu, desigur, mă uitam la dumneavoastră. Ne-am mai întâlnit undeva?

Ar fi trebuit să știe și ea că nu. Asta dacă nu cumva...

— V-am văzut ieri după-amiază în Hyde Park, spuse el. Poate că vă par cunoscut pentru că m-ați văzut, de asemenea, acolo și nu vă mai aduceți aminte. Erați îmbrăcată în haine de văduvă.

— Foarte perspicace, spuse ea. Am crezut că mă vor face de nerecunoscut.

În ochii ei se citea amuzamentul. Nu era prea sigur dacă acesta era stârnit de umor sau de un soi de batjocură inexplicabilă.

— Îmi amintesc, spuse ea. Mi-am amintit îndată ce v-am văzut aici în seara asta. Cum să vă fi uitat? Atunci mi s-a părut că arătați ca un înger, și la fel mi se pare și acum.

— Oh, ca să vezi. Stephen râse, cu un amestec de stânjeneală și amuzament. În seara aceea părea să nu-și găsească vorbele. Mă tem că aparențele pot să înșele, doamnă.

— Da, spuse ea, pot. Poate că după ce vă cunosc mai bine o să îmi schimb părerea – sau mi-aș schimba părerea *dacă* ne-am cunoaște mai bine.

El și-ar fi dorit ca pieptul ei să nu fie atât de expus sau ca ea să nu stea atât de aproape de el. Însă i se părea prostesc să facă

un pas în spate acum când de fapt ar fi trebuit să se gândească să o facă atunci când îi eliberase brațele. I se părea imperativ să își mențină privirea pe chipul ei.

Buzele ei erau pline, gura ei era bine conturată. Probabil era gura cea mai ispititoare pentru sărut pe care o văzuseră vreodată ochii lui. Nu, cu siguranță chiar era gura *cea* mai ispititoare pentru sărut. Încă o trăsătură de adăugat la o frumusețe care deja era perfectă.

— Mă scuzați, spuse el, pășind, în sfârșit, înapoi pentru a face o plecăciune ușoară în fața ei. Eu sunt Merton, doamnă, la dispoziția dumneavoastră.

— Știam asta, spuse ea. Când vezi un înger, îi afli imediat identitatea. Eu nu trebuie să mai spun cine sunt.

— Sunteți Lady Paget, spuse el. Sunt încântat să vă cunosc.

— Într-adevăr?

Pleoapele ei îi acopereau ochii pe jumătate, iar ea îl privea de sub ele. Încă avea o privire amuzată.

El vedea peste umărul ei cum celelalte cupluri își luau locul pe ringul de dans. Muzicienii își acordau instrumentele.

— Lady Paget, spuse el, ați vrea să valsati?

— Da, aș vrea, spuse ea, dacă aș avea partener.

Și zâmbi larg și cu o forță atât de năucitoare, că Stephen aproape că mai făcu un pas în spate.

— Să mai încerc o dată? spuse el. Lady Paget, ați vrea să valsati *cu mine*?

— Aș vrea, da, Lord Merton, spuse ea. De ce credeți că m-am ciocnit de dumneavoastră?

Dumnezeule. Ei bine, *Dumnezeule!*

El își întinse brațul să îi ia mâna.

Era o mână cu degete lungi, acoperită de o mânășă albă. Poate că niciodată nu ținuse un topor, își spuse Stephen. Poate că nu ținuse niciodată vreo armă cu o forță mortală. Însă era, într-adevăr, periculoasă.

Era foarte periculoasă. Problema era că nu înțelegea ce încerca mintea lui să-i spună cu asta.

Avea să valseze cu Lady Paget cea notorie și apoi să o conducă la cină.

Putea să jure că încheietura mâinii lui îl furnica în locul pe care se afla mâna ei pe mâneca lui.

Se simțea prostesc de tânăr și de stângaci, și de naiv, deși

în mare măsură nu era nimic din toate astea.

Contele de Merton era mai înalt decât crezuse Cassandra – cu jumătate de cap sau mai bine decât ea. Avea umeri lați, iar pieptul și brațele sale erau musculoase. Nu era nevoie de nimic de umplutură la trupul său. Talia și coapsele sale erau zvelte, picioarele îi erau lungi și frumoase. Ochiul său era de un albastru intens și păreau să zâmbescă ușor chiar și când chipul său nu schița nici o mișcare. Gura lui era mare și veselă. Crezuse întotdeauna că brunetii aveau un avantaj puternic când venea vorba de atracție bărbătească. Însă acest bărbat avea părul blond și fizic arăta perfect.

Emana bărbăție și un parfum subtil și moscat. Cu siguranță era mai tânăr decât ea. Și, deloc de mirare, era și foarte popular în rândul doamnelor. Văzuse cum cele care nu dansau îl urmăreau cu tristețe din priviri în timpul ultimelor două dansuri și la fel și câteva dintre cele care *erau* pe ringul de dans. Văzuse câteva femei aruncând priviri spre el cu o agitație tot mai mare când se apropiase timpul să aleagă partenera pentru vals. Multe dintre ele, bănuia ea, așteptaseră până în ultima clipă posibilă înainte să accepte alt partener, mai puțin agreabil.

Era înconjurat de un aer de sinceritate, aproape de inocență.

Cassandra își lăsă o mână pe umărul său, iar pe cealaltă în mâna lui, când brațul său drept se îndreptă spre talia ei și începu muzica.

Ea nu era responsabilă să-i păstreze inocența. Fusesse deschisă în fața lui. Îi spusese că își amintise că îl văzuse cu o zi în urmă. Îi spusese că încercase intenționat să îi afle identitatea și, la fel de intenționat, se ciocnise de el cu scurt timp în urmă, pentru ca el să danseze cu ea. Toate astea fuseseră avertismente suficiente. Dacă era suficient de nesăbuit să continue să se asocieze și după vals cu Lady Paget cea notorie, criminala cu toporul, ucigașa de soți, atunci trebuia să suporte singur consecințele.

Își închise o clipă ochii, când el o învârti în primul rotocol al dansului. Ea cedă tristeții preț de un moment. Cât de încântător ar fi pur și simplu să se relaxeze jumătate de oră și să se distreze. I se părea că viața ei fusesse lipsită prea mult timp de distracții. Însă relaxarea și distracția erau luxuri pe care nu și le putea

permite.

Privi în ochii lordului Merton. Aceștia îi zâmbeau.

— Valsați bine, spuse el.

Oare așa să fie? Mai dansase o dată la Londra cu ceva ani în urmă și de câteva ori la petreceri de țară. Însă nu considera că se pricepea prea bine la pași.

— Bineînțeles, spuse ea, când am un partener care valsează chiar mai bine.

— Cea mai tânără dintre surorile mele ar fi încântată să își asume meritul, spuse el. Ea m-a învățat cu ani în urmă, când eram un băiat cu două picioare stângi, care credea că dansul era pentru fete și își dorea să fie afară și să se cațare în copaci și să înoate în râu.

— Sora dumneavoastră a fost înțeleaptă, spuse ea. Și-a dat seama că băieții se transformă în bărbați care înțeleg că valsul e un preludiu necesar pentru curtare.

El își ridică sprâncenele.

— Sau, adăugă ea, pentru seducție.

Ochii săi albaștri îi întâlniră pe-ai ei, însă o clipă nu spuse nimic.

— Nu încerc să vă seduc, Lady Paget, spuse el. Vă rog să mă scuzați dacă...

— Cred, spuse ea, întrerupându-l, că sunteți un gentleman perfect, Lord Merton. Știu că nu încercați să mă seduceți. E invers. *Eu* încerc să vă seduc pe *dumneavoastră*. Și aș adăuga că sunt hotărâtă să reușesc.

Dansară în tăcere. Orchestra cânta o melodie fermecătoare, vioaie. Se învârtiră în toată sala de dans cu toți ceilalți dansatori. Rochiile celorlalte doamne erau un caleidoscop de culori, lumânările din candelabre erau un vârtej de lumină. Dincolo de sunetul muzicii se auzeau voci care vorbeau și râdeau.

Ea îi simțea căldura trecând în palmele ei din umărul și palma lui, radiind din trupul lui în pieptul, și stomacul, și coapsele ei.

— De ce? întrebă el încet după un timp.

Ea își lăsă ușor capul pe spate și îi zâmbi larg.

— Pentru că sunteți chipeș, Lord Merton, răspunse ea, și pentru că nu mă interesează să vă atrag să mă curțați, așa cum și-ar dori să facă cele mai multe dintre domnișoarele aflate acum aici. Am mai fost măritată o dată și mi-a fost suficient pentru o

viață.

El nu îi răspunse la zâmbet. O privi intens în timp ce dansau. Apoi ochii săi se împlânziră și zâmbiră din nou, iar buzele sale își ridicară atrăgător colțurile.

— Lady Paget, spuse el, cred că vă place să șocați.

Ea ridică din umeri și îi păstră la acel nivel, știind că așa își lăsa la vedere și mai mult din sâni. Până atunci, el chiar fusese gentlemanul perfect. Ochii săi nu coborăseră sub nivelul bărbiei ei. Însă acum privi în jos și obrajii lui roșiră ușor.

— *Dumneavoastră* sunteți pregătit pentru căsnicie? îl întreabă ea. Căutați o mireasă? Așteptați cu nerăbdare să vă întemeiați un cămin și să aveți copii?

Muzica încetase, iar ei rămaseră față în față, așteptând să înceapă alt vals, al doilea dans al seriei.

— Nu, doamnă, răspunse el pe un ton grav. Răspunsul la toate aceste întrebări este nu. Nu încă. Îmi pare rău, însă...

— Atunci e așa cum am crezut eu, spuse ea. Câți ani aveți, Lord Merton?

Muzica începu din nou, un ritm ceva mai vioi de data asta. El păru iarăși amuzat brusc.

— Douăzeci și cinci, răspunse el.

— Eu am douăzeci și opt, răspunse ea. Și pentru prima dată în viață sunt liberă. Văduvia îți aduce o libertate minunată, Lord Merton. În sfârșit, nu îi datorez credință nici unui bărbat, indiferent că e tată sau soț. În sfârșit, pot să fac ce vreau cu viața mea, fără să fiu restricționată de regulile societății dominate de bărbați în care trăim.

Poate că vorbele ei ar fi sunat mai real dacă n-ar fi fost atât de săracă. Și dacă alte trei persoane, chiar dacă nu din vina lor, nu ar fi fost atât de dependente de ea. Laudele ei oricum sunau bine. Libertatea și independența sunau întotdeauna bine.

El zâmbea din nou.

— Nu reprezintă o amenințare pentru dumneavoastră, Lord Merton, continuă ea. Nu m-aș căsători cu dumneavoastră nici dacă ați veni la mine zilnic în genunchi preț de un an și mi-ați trimite în fiecare zi un buchet cu două duzini de trandafiri roșii.

— Însă m-ați seduce, spuse el.

— Doar dacă e necesar, spuse ea, zâmbindu-i. Adică dacă ați fi reticent și șovăielnic. Sunteți foarte chipeș, iar dacă îmi pun în practică libertatea fără opreliști, aș prefera să-mi împart patul

cu cineva care e perfect decât cu cineva care nu e.

— Atunci, doamnă, veți da greș, spuse el, cu ochii dansând de încântare. Nici un bărbat nu e perfect.

— Ar fi nesuferit de comun dacă ar fi, spuse ea. Însă *există* bărbați care sunt perfect de chipeși și perfect de atrăgători. Cel puțin, presupun că numărul lor este mai mare. Eu, una, am văzut doar unul singur. Și poate nici nu mai sunt alții în afară de dumneavoastră. Poate sunteți unicul.

El râse tare și, pentru prima dată, Cassandra își dădu seama că erau în centrul atenției, așa cum fuseseră ea și contele de Sheringford în timpul ultimului set de dansuri.

Ieri se gândise la contele de Merton și la domnul Huxtable ca la înger și demon. Probabil lumea mondenă adunată acolo în acea seară îi vedea pe ea și pe el în același fel.

— Chiar vă place să șocați, Lady Paget, spuse el. Probabil vă distrați foarte bine. Și mai cred că ar trebui să ne concentrăm la pașii de dans acum.

— Ah, spuse ea, coborând tonul, înțeleg că vă este teamă. Vă este teamă că vorbesc serios. Sau că nu vorbesc serios. Sau poate vă este teamă pur și simplu că într-o noapte o să vă crăp capul cu toporul în timp ce stă pe pernă lângă al meu.

— Nimic din cele trei, Lady Paget, spuse el. Însă îmi este teamă că pierd pașii și vă calc pe degete și mă fac de râs dacă vom continua această conversație. Sora mea m-a învățat să număr pașii în timp ce dansez, însă mi se pare imposibil să număr în timp ce port o conversație riscantă cu o femeie ispititoare și frumoasă.

— Ah, spuse ea. Numărați atunci, Lord Merton.

El chiar nu își dădea seama dacă ea vorbea serios sau glumea, își spuse ea în timp ce dansau în tăcere – exact așa cum intenționase ea.

Însă era atras de ea – interesat și atras. *Așa cum intenționase ea.*

Acum tot ce mai avea de făcut era să îl convingă să își rezerve ultimul set de dansuri al serii pentru ea, *apoi* va descoperi care era adevărul, dacă vorbea serios sau nu.

Însă norocul fu de partea ei și îi oferî ceva chiar și mai mult decât să fie nevoită să aștepte. Dansară vreme îndelungată fără să vorbească. Ea îl privi când muzica se apropie de final și trase aer în piept să vorbească, însă el spuse primul:

— Acesta a fost dansul de cină, Lady Paget, spuse el, ceea ce îmi dă privilegiul să vă conduc în sufragerie și să vă așez lângă mine – asta dacă îmi oferiți acest privilegiu. Ce spuneți?

— Desigur, spuse ea, privindu-l pe sub gene. Cum altfel îmi voi duce la îndeplinire planul de a vă seduce?

El zâmbi, apoi chicoti încet.

capitolul 4

Stephen se simțea amețit, și stânjenit, și amuzat, și fascinat.

În ce naiba intrase în seara aceea – la propriu?

Oare îl remarcase în parc, de dincolo de vâlul ei negru, în timp ce el și Con o remarcă pe ea, apoi îl alesese în seara aceea și se ciocnise intenționat de el pentru ca el să nu aibă de ales și să valseze cu ea?

„Știi că nu încercați să mă seduceți. E invers. Eu încerc să vă seduc pe dumneavoastră. Și aș adăuga că sunt hotărâtă să reușesc.“

„Pentru că sunteți chipeș, Lord Merton.“

„Aș prefera să-mi împart patul cu cineva care e perfect decât cu cineva care nu e.“

Cuvintele ei îi răsunau în minte, cu toate că îi venea greu să creadă că nu le visase.

Când muzica încetă, îi oferă brațul, iar ea își trecu mâna pe după el în loc să și-o lase pe mâneca lui, într-un mod mai formal. Sala de bal se golea rapid. Toată lumea se îndrepta spre sufragerie și spre saloanele adiacente acesteia. Toată lumea era gata să mănânce și să se odihnească după oboseala dansului.

Și toată lumea îi privea pe ei doi. Sau cel puțin, din moment ce majoritatea erau prea politicoși să se holbeze deschis, toată lumea *era conștientă* de prezența lor, era concentrată asupra lor. Nu era ceva ce își imagina el, Stephen știa asta. Și era de înțeles. Sosirea lui Lady Paget la balul lui Meg, neinvitată, provocase o reacție considerabilă.

Nu era rușinat de faptul că era cu ea. Ba chiar se bucura, din moment ce faptul că o însoțea el o ferea de orice insultă fățișă sau de ignorare completă, fapte la care cei mai mulți membri ai societății mondene excelau. Nu știa nimic despre cazul lui Lady

Paget, însă Meg și Sherry nu o alungaseră. Ba din contră, făcuseră tot posibilul să o facă să se simtă bine-venită. Așa că se cuvenea ca toți oaspeții să se poarte măcar politicos cu ea.

Zări o măsuță liberă cu două scaune, înghesuită într-o parte a salonului din stânga sufrageriei și o conduse pe Lady Paget spre ea.

— Ne așezăm aici? sugeră el.

Poate pentru ea ar fi fost mai confortabil decât la una dintre mesele lungi din sufragerie, unde ar fi fost sub ochii tuturor.

— Tête-à-tête? întrebă ea. Foarte inteligentă mișcare, Lord Merton.

El o așază la masă și se duse în sufragerie ca să umple câte o farfurie pentru fiecare.

Oare chiar i se oferise ca *amantă*? Sau intențiile ei erau doar pentru acea seară? Ori înțelesese greșit cu totul? Oare pur și simplu glumea cu el? Dar nu, nu înțelesese greșit. Îi vorbise deschis despre cum voia să îl seducă. Dumnezeu! îl întrebase dacă se temea că îl va ucide cu toporul „în timp ce capul său era pe pernă lângă al ei“.

Cineva îi prinse brațul și îl strânse puternic. Meg îi zâmbea larg.

— Stephen, spuse ea, sunt *atât* de mândră de tine. Și de mine că l-am crescut pe singurul meu frate să fie un domn. Mulțumesc.

— Pentru...? Ridică din sprâncene.

— Pentru că ai dansat cu Lady Paget, spuse ea. *Știu* cum e să fii paria, Stephen, cu toate că pe *mine* nu m-a ostracizat, de fapt, nimeni. Cu toții suntem datori să fim manierați, mai ales când ne judecăm între noi doar pe baza unor zvonuri și bârfe. Stați cu noi la cină?

— Lady Paget e în camera alăturată și mă așteaptă să îi aduc o farfurie cu mâncare, spuse el.

— Oh, bine, spuse ea. Nessie și Elliott s-au dus să o caute. Aveau de gând să o invite să stea cu ei. Sunt mândră de voi *toți*. Cu toate că presupun că o faci în egală măsură de dragul meu și al lui Lady Paget.

— Unde e marchizul de Claverbrook? întrebă el.

— Oh, s-a dus la culcare, spuse ea. Bătrânul prostuț a insistat să stea în linia de primire și să stea și să privească

primele două seturi de dansuri, chiar dacă era teribil de obosit și urăște întrunirile sociale chiar și când nu este obosit. Apoi a început să mârâie că am permis valsul. Nimeni nu ar fi permis ceva atât de indecent pe vremea *lui*. Et cetera, et cetera. Ochii îi scliffeau. Și până acolo a fost. L-am trimis la culcare. Duncan jură că sunt singura persoană care-i face față bunicului lui, însă la fel de bine s-ar descurca oricine dacă nu le-ar fi atât de *teamă* de el. E un mielușel dincolo de toată ferocitatea lui.

Stephen se alătură șirului de la masa cu mâncare și umplu două farfurii cu diverse delicatese și dulciuri, sperând că lui Lady Paget îi plăceau măcar câteva dintre ele.

Când reveni în salon, o găsi făcându-și vânt cu evantaiul, cu un zâmbet arogant și disprețuitor pe buze. Toate mesele din jurul ei erau ocupate. Nimeni nu vorbea cu ea sau măcar despre ea – sau cel puțin nu cu glas tare, însă lui Stephen îi era clar că toți îi simțeau prezența. Își dădu seama că unii dintre cei de acolo aleseseră salonul intenționat *pentru* că ea se afla acolo, ca să poată da raportul despre comportamentul ei în saloanele din Londra în săptămâna următoare și să se plângă de cât de jigniți se simțiseră să împartă un salon la cină cu ea.

Asta era natura umană.

El lăsă o farfurie în dreptul ei și se așează în fața ei cu cealaltă. Cineva deja turnase două cești de ceai.

— Sper, zise el, că v-am adus *ceva* care să vă placă.

Ea privi spre farfurie.

— Da, ați adus, spuse ea cu tonul acela coborât și seducător al ei. Pe dumneavoastră.

El se întrebă dacă vorbea întotdeauna atât de scandalos.

Probabil – ba nu, *fără îndoială* – că era femeia cea mai atrăgătoare din punct de vedere sexual pe care pusese vreodată ochii. Simțise cum căldura ei îl învăluisese aproape tot timpul cât valsaseră, cu toate că ea dansase decent și nu încercase niciodată să micșoreze distanța dintre ei.

— Vă era teamă că nu mă mai întorc? întrebă el. V-ați simțit foarte urmărită și stânjenită?

— Pentru că toți cei de aici se așteaptă să scot un topor de sub fuste și să-l învârt în timp ce scot un țipăt care să le înghețe sângele? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate. Nu, nu iau aminte la asemenea prostii.

Era foarte directă. Însă poate descoperise că apărarea cea

mai bună era de obicei atacul.

— Bârfele *sunt* de obicei prostii, spuse el.

Acel zâmbet disprețuitor încă îi rămăsese pe buze când alese un pateu cu homar de pe farfurie și îl duse la gură.

— De obicei, aprobă ea, ridicând ochii către ai lui în timp ce mușcă din pateu. Mestecă, apoi înghiți. Însă uneori nu, Lord Merton. Probabil vă întrebați.

El nu avea de ales decât să urmeze drumul deschis de ea.

— Dacă v-ați omorât soțul? spuse el. Nu e treaba mea, doamnă.

Ea râse – și mai multe capete se întoarseră fățiș spre ei.

— Atunci sunteți fraier, spuse ea. Dacă aveți de gând să mă lăsați să vă seduc, poate ar trebui să aveți o frică sănătoasă de ceea ce aș putea să vă fac când sunteți cu garda jos și gol în patul meu.

Devenea și mai scandaloasă. El spera să nu fi roșit.

— Dar, spuse el, poate că *nu* voi permite asta, doamnă. Ba chiar cred că nu m-aș lăsa vreodată sedus. Dacă ar fi să-mi iau o amantă sau o iubită, va fi ceva ce aleg eu să fac, pentru că asta îmi doresc și pentru că și ea își dorește asta. Nu se va întâmpla doar pentru că am căzut prostește în ghearele unei seducătoare.

Când își privi farfuria, își dădu seama că nu avea deloc poftă. De ce pusese atâta mâncare pe ea? Și de ce purta acea conversație? Chiar rostise cu voce tare acele cuvinte în fața unei doamne – „dacă ar fi să îmi iau o amantă sau o iubită...”?

Oare își pierduse tot simțul decenței? Chiar și așa directă și notorie cum era, rămânea totuși o doamnă. Iar el încă era un gentleman.

— Și nu-mi este teamă de dumneavoastră, adăugă el.

Poate ar fi trebuit să-i fie. Poate că ceea ce tocmai spusese erau doar aerele lui. Nu avusese niciodată o amantă pe termen lung, chiar dacă nu mai era virgin. Deseori îl invidiase pe Con, care mereu părea să găsească o văduvă respectabilă cu care să aibă o relație discretă când era în oraș. Cu câțiva ani în urmă fusese doamna Hunter, anul trecut fusese doamna Johnson. Stephen nu era prea sigur dacă avea pe cineva anul acesta.

Dacă el se gândea acum să își ia o amantă sau o iubită – și, Dumnezeu să-l aibă în pază, *chiar* se gândea să își ia –, asta era pentru că alesese el brusc, intenționat și rațional în mijlocul unui bal sau pentru că fusese *sedus* să facă asta de o femeie care își

arătase foarte deschis intențiile?

Nu era deloc genul lui, își aminti el. Și nu era genul de femeie pe care s-ar gândi vreodată să o ia de *nevastă*. Însă nu se gândea să o ia de nevastă.

Pe neașteptate, o imagine cu ea goală pe un pat îi apărui în minte și simți o încordare alarmantă în zona vintrelor.

Gata cu asta!

— Lady Paget, spuse el răspicat, a cam venit vremea să schimbăm acest subiect. Spuneți-mi ceva despre dumneavoastră. Ceva despre copilăria dumneavoastră, dacă doriți. Unde ați crescut?

Ea alese o prăjiturică de pe farfurie și își înălță capul, zâmbind spre el.

— În cea mai mare parte aici, la Londra, spuse ea, sau în vreo stațiune. Tata frecventa mesele de joc și mergea oriunde se duceau mulțimile de pariori și unde era miza cea mai mare. Am locuit în camere închiriate și la hoteluri. Însă chiar dacă veți crede că această poveste este una patetică, Lord Merton, și care să vă facă să vă fie milă de mine, aș vrea să adaug că afecțiunea lui față de mine și de fratele meu era la fel de mare ca pentru masa de jocuri. Și avea norocul diavolului, ca să-l citez. Asta însemna că întotdeauna câștiga un pic mai mult decât pierdea. Nici măcar nu mi-o mai amintesc pe mama, însă am avut o guvernantă de când eram foarte mică și mi-a fost la fel de dragă precum o mamă. Am văzut lumea împreună, eu și domnișoara Haytor, și în realitate, și prin cărți. Dumneavoastră ați avut mult mai mult noroc ca mine în educația pe care ați primit-o, dar nu cred că ați crescut mai fericit și mai distrat ca mine.

Pentru prima dată simți că îl mințea, însă îi era imposibil să își dea seama cu care dintre detaliile poveștii. Părea mult prea defensivă ca să spună adevărul. Cu o asemenea viață, dacă informațiile pe care i le dăduse erau adevărate, trebuie să fi lăsat un copil cu neliniști și nesiguranțe. Și credea că toți copiii aveau nevoie de un cămin stabil.

— Mai privilegiat? spuse el. Poate. La început am crescut într-o parohie dintr-un sat din Shropshire – tatăl meu era vicarul –, apoi într-o căsuță mai mică în același sat după moartea lui. Am locuit cu surorile mele. Meg, acum contesă de Sheringford, e cea mai mare și, la el ca domnișoara Haytor a dumneavoastră, a fost o înlocuitoare de mamă splendidă. Nessie, acum ducesă de

Moreland, e sora mea mijlocie, iar Kate, acum baroneasă Montford, e următoarea înaintea mea ca vârstă. Eu eram cel mai tânăr. Am avut o copilărie fericită până am moștenit titlul la șaptesprezece ani. A fost un șoc considerabil din moment ce nici unul dintre noi nici măcar nu știa că eram următorul pe linie la moștenire. Însă nu regret că n-am știut. Să crești așteptându-te să muncești ca să te întreții și să-ți întreții surorile își clădește caracterul. Sau cel puțin sper că asta mi-a influențat personalitatea. Înțeleg titlul și toate avantajele și dezavantajele lui poate mai bine decât aș fi făcut-o dacă aș fi crescut cu așteptări.

— Doamna Sheringford este *sora* dumneavoastră? spuse ea, cu sprânceană ridicată.

— Da, răspunse el.

— Și s-a căsătorit cu notoriul conte de Sheringford, spuse ea, care a fugit cu nevasta altui bărbat în ziua propriei nunți nu cu mulți ani în urmă și a avut și un copil cu ea.

Mereu îl deranjase pe Stephen că nu putea spune adevărul în privința celor întâmplare înainte și după ce Sherry o duse pe doamna Turner departe de Londra în noaptea de dinainte să se însoare cu sora lui Turner. Însă îi promisese lui Sherry că nu o va face niciodată.

— Toby, răspunse el. E un membru drag al familiei noastre. Meg îl iubește la fel de mult ca pe cei doi copii ai ei. La fel și Sherry – contele de Sheringford. E fiul lor. Nepotul meu.

— Am atins un punct sensibil, spuse ea, sprijinindu-și un cot pe masă și rezemându-și bărbia și un obraz în palmă. Sora dumneavoastră de ce s-a căsătorit cu el?

— Pentru că a cerut-o, presupun, spuse el. Și pentru că ea a dorit să spună da.

Ea își țuguie buzele, iar ochii ei îi aruncară acel zâmbet ușor disprețuitor.

— V-am enervat, spuse ea. Sunt impertinentă și băgăreată, Lord Merton?

— Deloc, răspunse el. Eu sunt cel care a început cu întrebările personale. Ați ajuns de curând în oraș?

— Da, răspunse ea.

— Locuiți la rude? o întreabă el. Ați pomenit de un frate.

— Nu sunt genul de persoană pe care să o primească rudele, spuse ea. Locuiesc singură.

Ochii lui îi întâlneau pe ai ei.

— Atât de foarte singură, spuse ea. Însă acum și buzele ei zâmbeau, ca și când s-ar fi ironizat pe ea însăși, iar un deget înmănușat al mâinii ei, care îi încadraseră chipul cu o clipă în urmă, acum se plimba pe decolteul larg al rochiei, ca și când nu și-ar fi dat seama ce făcea. Vârful degetului ei era sub materialul verde ca smaraldul. Cotul ei încă se sprijinea de masă.

Era cât se poate de intenționat, iar el își dădu seama, simțind și mai apăsător căldura din încăperea.

— Atunci ați venit singură în trăsură în seara asta? Întrebă el. Sau ați adus o...

— N-am trăsură, răspunse ea. Am venit singură într-o birjă, Lord Merton, însă i-am spus vizitiului să mă lase lângă piață. Ar fi fost înjositor să ajung la covorul roșu într-o trăsură închiriată, mai ales că eram neinvitată. Și da, mulțumesc, voi accepta.

— Veți...? o privi întrebător.

— Voi accepta propunerea dumneavoastră de a mă însoți acasă în trăsura proprie, spuse ea, iar ochii ei râdeau. *Aveați de gând să vă oferiți, nu-i așa?* Acum nu cred că mă veți face să mă simt stânjenită spunându-mi că nu.

— Voi fi fericit să vă însoțesc acasă, doamnă, spuse el. Meg ne-o va da pe una dintre servitoarele ei să vină cu noi.

Ea râse ușor, un sunet joc, seducător.

— Cât de incomod ar fi, spuse ea. Cum aş putea să vă seduc, Lord Merton, cu o servitoare uitându-se la noi și cum aş putea să vă iau înăuntru cu mine când ajungem acasă dacă ea e cu noi?

El se simțea tot mai atras în complotul ei, își dădea singur seama. Chiar avea de gând să îl facă amantul ei.

Poate că era de înțeleș.

Sosise singură la Londra de curând și descoperise că reputația ei ajunsese și aici. Era o paria. Chiar și fratele ei – dacă se afla în Londra – o abandonase. Dacă voia să vadă pe cineva, să participe la petreceri, trebuia să facă asta singură și neinvitată, așa cum făcuse în acea seară. Era, într-adevăr, foarte singură.

Și fără îndoială simțea singurătatea.

Era o femeie extraordinar de frumoasă. Era văduvă la doar douăzeci și opt de ani. În mod normal, acum ar fi trebuit să se gândească la un viitor mai luminos, căci perioada de doliu

trecuse. Însă Lady Paget era acuzată de opinia publică că își ucisese soțul. I se părea evident că nu era acuzată de lege – era liberă. Însă opinia publică era o forță teribilă.

Da, probabil era foarte singură. Și se hotărâse să încerce să își mai umple singurătatea cu un amant.

Era perfect de înțeles.

Dar îl alesese pe el.

— N-o să fiți obositor, nu-i așa, și să insistați să fiți gentlemanul perfect? îl întrebă ea. Nu o să mă ajutați să cobor din trăsură în fața ușii, să mă însoțiți până în prag, să-mi sărutați mâna și să-mi urați noapte bună?

O privi în ochi și își dădu seama că atracția sexuală și compătimirea erau o combinație letală.

— Nu, răspunse el, nu voi face asta, Lady Paget.

Ea își luă cotul de pe masă și privi în farfurie. Însă nu o atrase nimic de pe ea. Îl privi din nou. Stephen îi zări pulsul pe o parte a gâtului.

— Chiar nu mă interesează să mai rămân la acest bal, Lord Merton, spuse ea. Am dansat, am mâncat și v-am cunoscut. Duceți-mă acasă acum.

Simți din nou încordarea din vintre și se luptă să își înăbușe dorința.

— Mă tem că nu pot pleca încă, spuse el. Am invitat două domnișoare pentru următoarele două seturi de dansuri.

— Și trebuie să onorați aceste invitații? spuse ea, cu sprâncenele arcuite.

— Trebuie, spuse el. Și o voi face.

— Chiar *sunteți* un gentleman, zise ea. Cât de provocator!

Salonul se golea rapid, după cum vedea Stephen. Din sala de bal auzea cum orchestra își acorda instrumentele. Se ridică și întinse mâna către Lady Paget.

— Permiteți-mi să vă însoțesc în sala de bal și să vă fac cunoștință cu... începu el.

Însă Elliott se îndrepta spre ei, și Stephen înțelese de ce venea. Familia îl ajuta – chiar dacă nu își dădea seama dacă de dragul lui Meg sau al lui.

— ... ducele de Moreland, spuse el, terminându-și propoziția. Cumnatul meu. Lady Paget, Elliott.

— E o plăcere, doamnă, spuse Elliott, făcând o plecăciune și arătând că era exact pe dos.

— Excelență.

Doamna Paget înclină capul și își luă evantaiul când se ridică. Arată imediat rezervată și disprețuitoare.

— Pot să am onoarea să dansez următorul dans cu dumneavoastră, Lady Paget? întrebă Elliott.

— Da, spuse ea și își lăsă mâna pe mâneca brațului său întins.

Nu îl privi pe Stephen.

El văzu că pe suprafața lichidă a ceaiului neatins din ceștile lor se așternuse o peliculă cenușie. Doar două lucruri dispăruseră de pe farfuria ei și nimic de pe a lui. Cu doar câțiva ani în urmă, i s-ar fi părut o risipă de neiertat.

Ar face bine să meargă și să își invite partenera înainte să înceapă din nou dansul, își spuse el. Chiar nu era politicos să întârzie.

Chiar va ajunge în patul lui Lady Paget în seara asta?

Și poate va începe o relație pe termen lung cu ea?

Oare nu ar trebui să afle întâi mai multe despre ea? Mai multe despre moartea soțului ei și despre adevărurile din spatele zvonurilor foarte urâte care ajunseseră la Londra înaintea ei și o transformaseră într-o proscrisă?

Oare chiar fusese sedus?

Se temea că da.

Era prea târziu să se răzgândească?

Se temea că da.

Își *dorea* să se răzgândească?

Se temea că nu.

Se îndreptă cu pași mari spre sala de bal.

Ducele de Moreland era bărbatul care stătuse lângă contele de Merton când ajunsesese Cassandra la bal. Era bărbatul care arăta ca demonul de ieri – domnul Huxtable.

Însă ochii ducelui erau albaștri, iar el părea cumva mai puțin demonic decât domnul Huxtable și mult mai serios ca acesta. Părea să fie un adversar formidabil în caz că cineva ar face ceva contrar voinței lui.

Ea nu făcuse nimic. *El* fusese cel care o invitase pe *ea* la dans. Însă, desigur, era cumnatul lui Lady Sheringford și făcea ce putea să împiedice un potențial dezastru pe care l-ar fi putut provoca apariția ei la balul cumnatei sale. Poate că îi trecuse prin

cap și să îl salveze pe contele de Merton din ghearele ei.

Cassandra își refăcu zâmbetul ușor disprețuitor.

Dansul era unul vioi și nu prea lăsa loc de conversație. Iar puținele vorbe spuse erau un schimb de amabilități despre frumusețea ornamentelor florale, talentul orchestrei și priceperea bucătarului marchizului de Claverbrook.

— Pot să vă conduc la... însoțitoarea dumneavoastră, doamnă? întrebă ducele când dansul se sfârși, cu toate că știa cu siguranță că nu avea așa ceva.

— Am venit singură, spuse ea, însă mă puteți lăsa aici, Excelență.

Erau lângă două uși mari de sticlă deschise. Poate că ar fi bine să se strecoare afară și să se plimbe puțin. Se putea vedea balconul mare fără prea mulți oameni. Brusc își dori să fugă.

— Atunci permiteți-mi să vă prezint câtorva persoane, spuse el, prinzând-o de cot.

Înainte ca ea să apuce să se scuze, o doamnă mai în vârstă cu un zâmbet strălucitor pe chip, alături de un domn cu înfățișare sobră, se apropiară pe neașteptate de ei, iar ducele de Moreland i-i prezentă drept Sir Graham și Lady Carling.

— Lady Paget, spuse doamna Carling după ce schimbă reverențe, sunt verde de invidie, dacă îmi permiteți gluma, pe rochia dumneavoastră. De ce *niciodată* nu găsesc pe nicăieri un material care să fie măcar pe jumătate la fel de minunat? Nu că mi-ar sta bine în nuanța aceea de verde. Cred că aş deveni invizibilă în ea. Dar chiar și așa... Oh, ochii lui Graham sclipesc, iar Moreland se întreabă cum să scape fără să bată la ochi. Râse și își trecu un braț după al Cassandrei. Veniți, Lady Paget, spuse ea. Noi două ne vom plimba împreună și vom vorbi după placul inimii despre rochiile și pălăriile la modă.

Și se țină de cuvânt, conducând-o pe Cassandra într-o plimbare lentă prin toată sala de bal, în timp ce perechile se adunau pentru următorul dans.

— Sunt mama lordului Sheringford, explică doamna Carling, și îl iubesc la nebunie – cu toate că dacă mă veți pârî vreodată că am spus asta, Lady Paget, voi nega cu vehemență. Mi-a adus multe bucurii de-a lungul anilor, însă nu-i voi da satisfacția să afle că m-a făcut să sufăr, sărăcuțul. Însă, fără să vrea, cred că a făcut o pereche extrem de bună cu Margaret. E o comoară neprețuită. Îi ador și pe ea, și pe cei doi nepoți și o

nepoțică, chiar dacă primul fiu *chiar s-a născut* nelegitim, lucru care n-a fost vina nimănui, nu-i așa?

— Lady Carling, spuse Cassandra încet, n-am venit aici în seara asta să provoc necazuri.

— Sigur că nu, spuse doamna, zâmbindu-i cu căldură. Însă *ați* provocat mare senzație, nu-i așa? Și *ați* avut curajul să veniți și cu rochia asta. Presupun că nu *ați* avut de ales și a trebuit să veniți și cu părul acela roșu superb, însă, desigur, rochia *atrage* chiar și mai multă atenție așa. Vă aplaud curajul.

Cassandra căută ironia în cuvintele sau în comportamentul lui Lady Carling, însă nu era sigură că o găsi.

— L-am certat pe Duncan cu câțiva ani în urmă, continuă Lady Carling, când a mers la un bal neinvitat după ce s-a întors la Londra purtând pe umeri greutatea unui scandal oribil. A fost *foarte* asemănător cu ce *ați* făcut dumneavoastră în seara asta. Și știți care a fost primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns la acel bal, Lady Paget?

Cassandra o privi cu sprâncenele ridicate, cu toate că credea că știe răspunsul.

— S-a ciocnit de Margaret în ușa sălii de bal, răspunse Lady Carling, și a invitat-o să danseze cu el și să se mărite cu el – totul într-o propoziție, dacă e să-l credem. Și eu *îl cred* pentru că Margaret spune aceeași poveste și nu are obiceiul să exagereze. Și totuși, înainte de acel moment nu se uitaseră unul la altul. Uneori, să fii îndrăzneț și să sfidezi lumea mondenă poate fi o aventură care să merite, Lady Paget. Sper doar să fiți la fel de norocoasă ca Duncan. Căci, desigur, nu cred că există vreun dram de adevăr în chestia aceea cu toporul. Presupun că dacă exista, nu *ați* mai fi liberă sau în viață. Bineînțeles, asta dacă problema nu e de fapt simpla absență a dovezilor. Însă eu nu cred și *nu* am de gând să întreb. Trebuie să veniți la mine în vizită mâine după-amiază. Ceilalți oaspeți ai mei vor fi uimiți și revoltați și nu vor mai vorbi despre altceva luna următoare. Voi fi faimoasă. Toată lumea va veni la recepțiile mele tot restul sezonului, asta dacă nu cumva apare ceva la fel de senzational. Vă rog, spuneți că veți veni. Spuneți că veți avea *curajul* să veniți.

Poate că, la urma urmei, mai exista bunătate pe lume, își spuse Cassandra în timp ce zâmbea cu zâmbetul ei pe jumătate disprețuitor și privea în sala de bal. Mai existau oameni care o tratau cu politețe chiar dacă motivul principal chiar era să evite o

stânjeneală și mai mare la bal. Și existau oameni care să îi întindă o mână prietenoasă chiar dacă erau îndemnați în parte de motive egoiste.

Era mult mai mult decât se așteptase.

Dacă n-ar fi fost atât de disperat de săracă...

— O să mă gândesc, răspuse ea.

— Sunt sigură că veți veni, spuse Lady Carling și îi zise Cassandrei unde se afla casa ei, pe Curzon Street. Am fost încântată să fac pauza asta de la dans, Lady Paget. Nu-mi place niciodată să-mi recunosc vârsta, însă după mai mult de două serii de dansuri consecutive și când petrec mai mult de o oră jucându-mă cu nepoții mei – cei doi care nu stau așa cumiți în leagăn – *chiar* îmi simt vârsta, din păcate.

Contele de Merton dansa cu o domnișoară foarte tânără și frumoasă, care roșea și îl privea cu ochi adoratori și sclipitori. El îi zâmbea, vorbea cu ea și îi acorda întreaga lui atenție.

Însă el avea să se culce cu *ea* în seara aceea, își spuse Cassandra, apoi ea va face afaceri cu el. Considera că se descurcase bine. Știa că fizic era atras de ea. Și mai știa că, foarte subtil, îi stârnise mila. El o credea singură și izolată. Nu conta că, cel puțin în parte, era adevărat. *Nu ar fi schimbat asta.*

Însă îl va atrage în capcana ei, indiferent dacă el își dorea sau nu să fie acolo. Avea nevoie de el.

Nu, nu *de el*.

Avea nevoie de banii lui.

Alice avea nevoie de banii lui. La fel și Mary, și Belinda. Și chiar și dragul de Roger.

Trebuia să își amintească de ei. Doar așa putea duce povara urii pentru propria persoană, care o cuprinsese brusc ca o greutate fizică reală ce îi apăsa pe umeri.

El era un gentleman prietenos și curtenitor.

Și era și *bărbat*. Și un bărbat avea nevoi. Își va oferi serviciile pentru acele nevoi ale contelui de Merton. Nu îi va fura banii. Îi va oferi ceva de calitate în schimb.

Nu se simțea vinovată.

— Și eu m-am bucurat de pauza de la dans, îi spuse ea lui Lady Carling.

capitolul 5

— Lady Paget, spuse ducesa de Moreland când balul se termină și mulțimi de oameni se învârtteau căutându-și soții sau soțiile, și odraslele, și șalurile, și evantaiele, urându-le noapte bună prietenilor și cunoștințelor, îndreptându-se spre scară și spre holul de dedesubt ca să fie pregătiți când le venea trăsura în fața scărilor. Ducesa tocmai se prezentase. Ați venit cu trăsura?

— Nu, răspunse Cassandra, însă lordul Merton a fost suficient de amabil să se ofere să mă conducă acasă cu a domniei sale.

— Ah, bine. Ducesa zâmbi. Eu și Elliott am fi fost încântați să vă conducem, însă veți fi în siguranță în mâinile lui Stephen.

Stephen. Numele lui era Stephen. I se potrivea.

Ducesa își trecu brațul după al ei.

— Să mergem să-l căutăm, spuse ea. Îmbulzeala asta de sfârșit de seară este întotdeauna cea mai rea parte a balurilor, însă sunt încântată că *există* o îmbulzeală. Meg era îngrozită că nu va veni nimeni.

Cassandra îl văzu pe contele de Merton venind hotărât înainte ca ele să apuce să facă mai mult de câțiva pași.

— Nessie, spuse el, zâmbindu-le amândurora, ai găsit-o, deci, pe Lady Paget?

— Nu cred că se pierduse, Stephen, răspunse ea. Însă te așteaptă să o conduci acasă.

Cassandrei i se păru că trecu o veșnicie până ieșiră din sala de bal, coborâră scările și străbătură holul către ușa principală. Însă curând își dădu seama de ce nu se grăbeau. Ducesa și lordul Merton erau sora și fratele contesei de Sheringford și, fără îndoială, trásurile lor erau undeva spre capătul șirului.

În cele din urmă, nu mai rămase nimeni altcineva decât ducele și ducesa, lordul și Lady Montford, cărora ducesa le-o

prezentă pe Cassandra, contele de Merton, Sir Graham și Lady Carling, precum și contele și contesa de Sheringford, care tocmai terminaseră să-și ia rămas-bun de la oaspeți.

Și Cassandra.

Ironia faptului că acum era atât de remarcată, când de fapt venise neinvitată la bal, nu-i scăpă. Și nici disconfortul că era singurul oaspete rămas care nu era membru al familiei. *Mai ales în situația dată.*

Și Lady Carling, și baronul Montford se oferiseră să o conducă în trăsură lor. Îi asigurase că lordul Merton avusese amabilitatea să se ofere primul.

— Ei bine, Meg, spuse lordul Montford, e bine că nu a venit nimeni la balul tău. Mi-e groază să mă gândesc cât de împinși în toate direcțiile și obosiți ne-am fi simțit cu toții acum dacă cineva *ar fi venit.*

Contesa râse.

— A mers chiar bine, zise ea. Apoi, cu o privire bruscă de nelinește, adăugă: Chiar a mers, nu-i așa?

— Până acum a fost cea mai senzațională petrecere a sezonului, Margaret, o asigură Lady Carling. Toate celelalte amfitrioane vor încerca cu disperare pentru restul petrecerilor de primăvară să se ridice la înălțimea acesteia și vor eșua lamentabil. Am auzit-o din întâmplare de doamna Bessmer spunându-i lui Lady Spearing că trebuie să afle cine e bucătăreasa ta și să o ademenească cu un salariu mai mare.

Contesa protestă cu un țipăt prefăcut.

— N-ai de ce să te temi, Margaret, spuse ducele. Doamna Bessmer e faimoasă în primul rând pentru că este o zgârcită notorie. Ideea ei de salariu mai mare e să-i ofere bucătăresei tale o cincime din cât o plătești tu.

— Aș putea să-l provoc pe Freddie Bessmer la duel cu pistolul în zori dacă dorești, Maggie, se offeri contele de Sheringford.

Contesa scutură din cap zâmbind.

— De fapt, spuse ea, ar fi o cincime din cât o plătește *bunicul*, iar dacă aș fi în locul doamnei Bessmer, nu mi-aș dori să-l supăr. Aruncă o privire apologetică spre Cassandra. Lady Paget, spuse ea, vă ținem în loc. Vă rog să ne iertați. Înțeleg că Stephen vă va conduce casă. Vă rog să-mi permiteți să chem o servitoare să vă însoțească.

— Nu e nevoie, spuse Cassandra. Am încredere că lordul Merton e un gentleman desăvârșit.

Contesa zâmbi din nou.

— Sunt încântată că ați venit în seara asta, spuse ea. Vă voi vedea și mâine la soacra mea? Sper că da. Am auzit că v-a invitat.

— Voi încerca, răspunse Cassandra.

Și poate chiar așa va fi. Venise acolo în acea seară ca să-și găsească un protector bogat, nu ca să-și forțeze drumul înapoi în societate. Presupusese că asta ar fi fost imposibil, că va fi întotdeauna o proscrisă. Însă poate că nu era așa. Așa cum contele de Sheringford putea să o facă, la fel putea și ea.

Trecuse foarte mult timp de când avusese prieteni – desigur, cu excepția lui Alice. Și a lui Mary.

Apoi, într-un final, trăsura lordului Merton trase la scări, iar el o conduse afară și o ajută să urce, apoi intră și el și se așeză lângă ea. El se întoarse să facă semn cu mâna familiei în semn de rămas-bun, după ce un lacheu strânse scările și închise ușa.

— Gentleman desăvârșit, spuse el încet, cu privirea încă întoarsă când trăsura ieși din piață. Mereu m-am străduit să fiu așa. Permiteți-mi să fiu un gentleman în seara asta, Lady Paget. Permiteți-mi să vă conduc în siguranță acasă, apoi să-mi continui drumul către propria mea casă.

Ei i se strânse stomacul de neliniște. Oare își irosise complet întreaga seară îngrozitoare? Totul fusese zadarnic? Mâine va trebui să o ia de la capăt? Brusc îl urî pe acest „gentleman desăvârșit“.

— Ce păcat, spuse ea pe un ton coborât și cu o nuanță de umor, sunt respinsă. Disprețuită. Sunt nedorită, neatrăgătoare, urâtă. O să mă duc acasă și o să plâng cu lacrimi fierbinți pe perna mea rece și nesimțitoare.

Își întinse o mână în timp ce vorbea și o lăsă pe piciorul lui, cu degetele răsfirate. Îl simțea cald prin mătasea pantalonilor. Simțea duritatea mușchilor coapsei lui. El se întoarse spre ea și, chiar și în beznă, observă că zâmbea.

— Știți foarte bine, spuse el, că nici măcar un lucru din tot ce-ați spus nu are nici măcar o fărâmbă de adevăr în el.

— Mai puțin, din păcate, partea cu lacrimile fierbinți, spuse ea. Și cu perna nesimțitoare.

Își duse mâna și mai mult pe interiorul coapsei lui, iar zâmbetul lui pieri. O ținui cu privirea.

— Cred că sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuse el.

— Frumusețea poate fi un lucru rece și de nedorit, Lord Merton, replică ea.

— Și, fără îndoială, sunteți cea mai ispititoare.

— Ispititoare. Îi zâmbi pe jumătate. În ce sens, mă rog?

— Ispititoare din punct de vedere *sexual*, răspunse el, dacă îmi iertați cuvintele atât de explicite.

— Dacă o să vă culcați cu mine, Lord Merton, puteți să fiți cât de explicit vreți. *Aveți de gând* să vă culcați cu mine?

— Da. Își strecură degetele pe sub mâna ei, i-o ridică de pe coapsa lui și o duse la buze. Însă când vom fi în dormitorul tău, cu ușa închisă. Nu în trăsura mea.

Era mulțumită, deși următoarea ei mișcare ar fi fost să se aplece spre el și să îl sărute.

El lăsă mâinile lor încleștate pe banchetă între ei, în vreme ce trăsura se legăna pe străzile întunecate ale Londrei, și își ținu privirea asupra ei.

— Locuiești singură? întrebă el.

— Am o menajeră, spuse ea, care e și bucătăreasă.

— Și doamna cu care te plimbai prin parc ieri? întrebă el.

— Alice Haytor? spuse ea. Da, și ea locuiește cu mine ca însoțitoare a mea.

— Fosta ta guvernantă? întrebă el.

— Da.

— Și nu va fi șocată când ajungi acasă cu un... un *amant*? o întrebă el.

— A fost avertizată, îi spuse ea, să nu iasă din camera ei când mă întorc eu, Lord Merton, și nu o va face.

— Atunci știai, o întrebă el, privind-o în ochi în beznă, că aveai să te întorci cu un amant după tine?

Era un bărbat obositor. Nu știa cum să joace jocul. Oare își imaginase că o lovise dragostea ca un fulger într-o zi de vară îndată ce pusese ochii pe el în sala de bal a surorii lui? Că totul fusese spontan, neplanificat? Doar îi *spusese* că totul fusese cât se poate de premeditat.

— Am douăzeci și opt de ani, Lord Merton, spuse ea. Soțul meu a murit acum mai bine de un an. Femeile au nevoi și pofte la fel ca bărbații. Nu sunt în căutarea altui soț, nici acum, nici altă dată. Însă a venit timpul să-mi fac un amant. Am știut asta când

m-am întors la Londra. Și când te-am văzut în Hyde Park, arătând ca un înger – însă un înger foarte uman și foarte viril –, am știut-o cu o siguranță și mai mare.

— Atunci ai venit la balul lui Meg special ca să mă vezi pe *mine*? întrebă el.

— Și să te seduc, răspunse ea.

— Dar cum ai știut că o să mă *aflu* acolo? întrebă el.

Se lăsă pe spate pe banchetă. Însă aproape în același moment, trăsură se opri în fața casei ei, care încerca să-și ascundă sărăcia, iar el își apropie și mai mult capul de fereastră și privi spre clădire. Ea nu îi răspunse la întrebare.

— Spune-mi, Lord Merton, zise ea pe un ton aproape șoptit, că nu ești aici doar pentru că mi-am propus eu să te seduc. Spune-mi că mai devreme te-ai uitat la mine în sala de bal și m-ai dorit.

El își întoarse chipul spre ea, iar ea abia îi zărea ochii în întunericul înconjurător. Privirea lor era intensă.

— Oh, te-am dorit, Lady Paget, spuse el, cu tonul la fel de coborât ca al ei. Și nu doar la timpul trecut. Te *doresc*. Ți-am spus mai devreme că, dacă mă culc cu o doamnă, este pentru că eu aleg asta, nu pentru că nu pot să rezist seducției.

Însă nici măcar nu s-ar fi gândit să se culce cu ea în seara asta dacă ea nu s-ar fi ciocnit – sau *aproape* ciocnit intenționat de el, chiar înainte să înceapă valsul. Poate că nici măcar nu ar fi vorbit cu ea sau ar fi dansat cu ea dacă n-ar fi făcut-o de dragul surorii lui.

„Nu, Lord Merton“, îi spuse ea fără să deschidă gura, „ai fost sedus“.

Vizitiul deschise ușa și trase scările. Contele de Merton coborî, îi întinse mâna și ei să coboare și lăsă trăsură să plece.

Stephen descoperi că încerca un oarecare sentiment de neliniște, amestecat cu anticiparea plăcută a deliciilor senzuale. Nu prea înțelegea disconfortul, poate cu excepția faptului că se aflau în casa ei, în timp ce servitoarea și doamna ei de companie dormeau. Nu simțea că era potrivit.

Uneori își detesta conștiința. Chiar dacă avusese o viață activă și chiar aventuroasă încă de când era băiat, nu își făcuse niciodată prea mult de cap, deși toți – inclusiv el însuși – se așteptaseră să o facă.

Spre ușurarea lui, nu se întâlniră cu nimeni în casă. O

lumânare fusese lăsată să ardă într-un suport de pe perete în holul de la parter, și alta pe palierul de la etaj. În lumina slabă a acestora vedea că era o casă respectabilă, chiar dacă oarecum ponosită. Bănuia că o închiria și că fusese deja mobilată.

Ea îl conduse într-un dormitor pătrat din capătul scărilor și aprinse o singură lumânare de pe masa masivă de toaletă. Potrivi oglinzile din lateral, astfel încât brusc păru că erau multe lumini.

El închise ușa.

În cameră era un scrin mare lângă o ușă care probabil dădea într-o garderobă. De fiecare parte a patului se aflau mici noptiere, fiecare cu câte trei sertare. Patul în sine era mare, cu stâlpi masivi în spirală și baldachin împodobit, acoperit cu un material albastru-închis tocit, care se potriveaua cu cuvertura de pe pat.

Camera nu era nici elegantă, nici drăguță.

Însă avea mirosul ei, acel parfum floral subtil pe care îl purta ea. Iar lumina lumânării era molcomă și pâlpâia. Era o cameră *ademenitoare*.

O dorea.

Oh, da, într-adevăr, o dorea nespus. Și nu putea să găsească nimic care să îl facă vinovat de ceea ce avea să se întâmple aici. Era burlac și fără obligații. Ea era văduvă și mai mult decât dornică – la urma urmei, ea fusese cea care începuse toate astea. Nu făceau rău nimănui dacă în noaptea aceea deveneau amanți – și poate rămâneau amanți pentru tot restul sezonului. Pur și simplu, își ofereau plăcere unul altuia și lor înșiși.

Nu era nimic rău în a oferi plăcere. Totul era cât se poate de *bine*.

Și nici una din părți nu avea așteptări, nu existau sensibilități de rănit. Ea fusese destul de clară că nu își căuta soț și nu o va face vreodată. O credea. El nu își căuta soție. Sau cel puțin nu acum, nu vreme de încă cinci sau șase ani.

Dar se simțea neliniștit.

Oare din cauza zvonurilor care umblau despre ea? Oare chiar își ucisese soțul? Oare avea să se culce cu o criminală?

Îi era teamă de ea? *Ar trebui* să îi fie?

Nu îi era teamă. Era doar neliniștit. Nu o cunoștea. Însă aceea nu era pricină de neliniște. Nu o cunoscuse pe nici una

dintre femeile cu care avusese relații sexuale de-a lungul anilor. Mereu le tratase cu politețe și generozitate, însă nu știa nimic și nici nu dorea să știe ceva despre vreuna. Asta însemna că dorea să o cunoască pe Lady Paget?

Ea stătea în picioare lângă masa de toaletă, privindu-l în lumina lumânării, cu acel zâmbet ciudat care era în egală măsură ademenitor și disprețuitor. El își dădu seama că stătuse prea mult lângă ușă, probabil părând un școlar înspăimântat, gata să fugă.

Se îndreptă spre ea și se opri abia când mâinile lui fură pe talia ei surprinzător de îngustă și își lăsă capul în jos ca să își apese buzele la baza gâtului ei.

Era caldă, catifelată și parfumată. Iar trupul ei se unduia pe al lui, sânii ei generoși se apăsau pe pieptul lui, șoldurile ei se mișcă ușor ca să se potrivească și mai bine lângă el, coapsele ei erau calde lipite de ale lui. El simțea cum îi fierbea sângele în tot corpul, bubuindu-i în urechi, încordându-i ventrele și pulsând prin mădularul lui întărit.

Își înălță capul și îi sărută buzele, cu propriile buze despărțite, limba lui căutând deschizătura moale și umedă a gurii ei. Ea îi supse adânc limba și i-o apăsă pe cerul gurii ei cu propria limbă. Mâinile ei alunecară pe spatele lui, pe sub haina și vesta lui, apoi în jos, răsfirându-se peste fesele lui, în timp ce își mișcă sugestiv șoldurile, făcându-l să se excite și mai mult.

Propriile lui mâini începură munca laborioasă de a deschide nasturii mici de la spatele rochiei. Făcu un pas în spate când termină, ca să îi tragă rochia de pe umeri și brațe și de pe trup, și odată cu ea și cămășuța, dezvelindu-i întâi pieptul magnific, apoi talia îngustă și forma ademenitoare a șoldurilor, după care picioarele lungi și zvelte.

Hainele ei alunecară și formară o grămadă de verde smarald și alb la picioarele ei, lăsând-o în picioare, doar cu mânușile albe, ciorapii de mătase și pantofii de dans argintii.

Nu își putea lua ochii de la ea. Își dădu seama că avea ceva chiar și mai ademenitor decât goliciunea, și asta era ea. Trase adânc și lent aer în piept.

Ea rămase în picioare și îl privi cu pleoapele acoperindu-i pe jumătate ochii, cu brațele pe lângă corp până când întinse mâna spre el, iar el îi trase încet mânușa și o aruncă în grămadă. Întinse și cealaltă mână și zâmbi cu zâmbetul ei de sirenă.

Când termină cu mânușile, se lăsă într-un genunchi în fața

ei și îi trase ciorapii pe rând, după ce întâi îi îndepărtă jartierele. Ea puse piciorul pe piciorul lui îndoit, în timp ce el îi scotea pantoful și ciorapul și le aruncă în spatele lui.

Îi sărută fiecare talpă, fiecare gleznă, fiecare genunchi și interiorul fiecărei coapse, înainte să se ridice din nou în picioare.

Era la fel de frumoasă cum bănuise. Ba chiar mai frumoasă. Nu era deloc o femeie micuță, însă era perfect proporționată, cu forme frumoase. Era splendidă.

Ce îl făcuse să creadă că își dorise zveltețea tinerelor?

Se aștepta ca ea să înceapă să îl dezbrace. În schimb, ea își ridică brațele goale și îl ținut cu privirea, în timp ce își scoase agrafele din păr. O făcu încet, lenș, ca și când nu exista vreo grabă să ajungă în pat, ca și când nu era conștientă de umflătura mădularului lui sau de felul în care abia își ținea răsuflarea.

Însă zâmbetul ei arăta că era foarte conștientă de toate astea.

Iar pleoapele ei mari sugerau că și ea aștepta ospățul cu o dorință la fel de mare ca a lui.

El privi cum părul ei se lăsa greu, apoi înghiți în sec când îl văzu revărsându-i-se în cascadă pe față, peste umeri și pe spate. O șuviță deasă îi căzu peste un sân, apoi se așază în scobitura dintre ei. Era un păr des, strălucitor, de un roșu vibrant. Era coroana ei glorioasă. Pentru prima dată, simțea că acel vechi clișeu avea sens cu adevărat.

Înghiți din nou.

— Să mergem în pat, spuse ea.

Stephen își prinse marginile hainei, sub rever, însă mâinile ei le acoperiră pe ale lui.

— Nu, spuse ea. Doar pantofii, Lord Merton.

Mâinile ei se desprinseră de pe ale lui și ajunseră pe talia pantalonilor. Degetele ei descheiară cu dibăcie nasturii, în timp ce se priveau în ochi. Prohabul se deschise.

— Acum, spuse ea, întinzându-se spre el și lăsându-și ușor buzele pe ale lui în timp ce vorbea, ești gata. Acum suntem amândoi gata. Să mergem în pat.

Pentru o clipă, el crezu că asta era pentru că nu mai putea să-l aștepte să se dezbrace. Însă își dădu seama că nu despre asta era vorba. Știa că ea era mai deșteaptă ca el. Sângele îi fierbea, dorința lui era aproape durere. Și era provocată în parte de faptul că el era complet îmbrăcat în hainele lui de seară, iar ea era

goală.

Cassandra îl conduse la pat și îndepărtă cuverturile, apoi se întinse pe spate și ridică brațele spre el, iar el se aplecă deasupra ei.

Ea își încolăci brațele pe după el și își frecă sânii și soldurile de el, murmurând în urechea lui cuvinte blânde, de neînțeles, în timp ce el își făcu loc între coapsele ei. Unul din picioarele ei îi mângâie piciorul prin pantaloni și ciorap. El o explorează cu mâinile și cu gura, mângâind, tachinând, frământând. Îi simți degetele eliberându-l de materialul pantalonilor și lenjeriei și atingându-i ușor mădularul. Trase brusc aer în piept.

Ea râse ușor și îl trase spre fierbințeala umedă dintre coapsele ei. Dar nu. Asta *nu* era seducție. El *nu* era un școlar virgin cu care să se joace o curtezană experimentată. Își trecu brațul pe sub al ei, astfel încât ea fu nevoită să îl elibereze, și își puse mâna unde se aflase mădularul lui o clipă mai devreme. O pipăi cu o atingere ușoară, înnebunitoare a degetelor, frecând, zgâriind ușor, apăsând puțin în interior, trasând în acest timp cercuri mici. Cu degetul mare găsi și masă ușor acel loc mic care o făcu să scoată un sunet întretăiat.

Dacă avea să fie sedus, iar ea era seducătoarea, atunci și ea, la rândul ei, avea să fie sedusă, iar el să fie seducătorul.

Trebuia să existe egalitate în acea întâlnire. Plăcere pentru amândoi, de oferit și de primit.

El îi prinse fesele, își fixă poziția, o așteptă să se ridice ușor spre el într-o invitație fără cuvinte și se împinse puternic în ea.

O auzi râzând ușor, în timp ce mușchii ei interiori se strânseseră în jurul lui, iar picioarele ei se ridicară de pe pat ca să se încolăcească după ale lui. El se ridică în coate și o privi. Lumina lumânării se reflecta pe chipul ei și îi transforma părul în flăcări care se rostogoleau pe pernă.

— Stephen, spuse ea, așezându-și palmele pe reverul hainei lui, ridicându-le apoi spre umeri.

El se cutremură la sunetul numelui său rostit de vocea ei joasă și seducătoare.

— Lady P...

— Cassandra, spuse ea.

— Cassandra.

Iar ea își relaxă mușchii interiori și își roti soldurile în jurul lui.

— Stephen, spuse ea, ești foarte mare.

El râse.

— Și foarte tare, spuse ea, ochii ei batjocorindu-l. Ești foarte, foarte bărbat.

— Iar tu, doamna mea, spuse el, ești foarte moale, și foarte umedă, și foarte fierbinte. Foarte, foarte femeie.

Buzele ei batjocoreau și ele, cu toate că nici ea nu respira prea regulat, iar el își lăsă în jos și capul, și corpul și se mișcă în ea adânc, puternic și ritmat, prelungind plăcerea intensă, dureroasă a unirii lor cât de mult putu înainte să se elibereze în ea și să își relaxeze toată greutatea pe ea, în timp ce sângele care îi bubuia în tâmpile se potolea treptat și se întrebă dacă așteptase suficient cât să îi ofere și ei plăcerea supremă.

Îi era rușine că nu era sigur.

— Cassandra, murmură el când se retrase și se rostogoli alături, cu brațul încă sub capul ei.

Însă nu mai era nimic de spus. Oboseala sațietății sexuale îl copleși și îl făcu să cadă într-un somn adânc și odihnitor.

*

Nu știa sigur cât dormise. Dar când se trezi era singur și încă îmbrăcat în hainele de seară, care aveau să fie teribil de șifonate. Valetul său avea să-l certe o lună întreagă, amenințându-l cu demisia și că va găsi un gentleman care să aibă mai mult respect pentru abilitățile lui.

Prohabul pantalonilor săi fusese încheiat cu grijă, observă el cu o urmă de stânjenală.

Lumânările nu mai pâlpâiau. Însă camera nu era cufundată în beznă. Lumina zorilor colora fereastra și încăperea în cenușiu. Perdelele fuseseră trase.

El își întoarse capul și privi către măsuta de toaletă. Lady Paget stătea într-o parte în fața ei, privindu-l. Era îmbrăcată, însă nu cu rochia din seara trecută. Părul ei fusese pieptănat și legat cu o panglică la baza gâtului, căzându-i într-o coadă groasă pe spate. Stătea picior peste picior legănându-l pe cel de deasupra înainte și înapoi, încălțat doar pe jumătate cu un pantof.

— Cassandra? spuse el. Îmi pare atât de rău. Cred că am...

— Trebuie să discutăm, Lord Merton, spuse ea.

„Lord Merton?“ Nu mai era Stephen?

— Trebuie? zise el. Oare n-ar fi...

— Afaceri, spuse ea. Trebuie să discutăm afaceri.

capitolul 6

Cassandra era trează de mult timp. Doar moțaise de vreo două ori.

Privi îndelung la baldachinul urât de deasupra capului ei. Trebuia să-l dea la o parte, se hotărî ea, sau cel puțin să găsească o metodă să îl acopere cu un material mai deschis la culoare și mai vesel. Trebuia să transforme casa într-un cămin – asta dacă rămânea acolo. Asta dacă își permitea să rămână acolo.

Și își întoarse capul și se uită o vreme la contele de Merton în lumina pâlpâitoare a lumânării. Cât de extravagant din partea ei să o lase să ardă! Nu stinsese nici lumânările de pe hol sau de pe palier. Ca și când ar fi avut *bani* de ars.

El dormea profund și aparent fără vise. În somn era la fel de frumos ca atunci când era treaz. Părul lui, așa scurt cum era, era ciufulit și se eliberase de pieptănătura care îi îmblânzise buclele și șuvițele ondulate.

Părea și mai tânăr. Părea inocent.

Nu era inocent – sau cel puțin nu sexual. Preludiul nu fusese prea îndelungat înainte să se întindă în pat și nu continuaseră nici după, iar uniunea lor propriu-zisă nu durase decât câteva minute. Însă el știa ce făcea. Era un amant pasional și desăvârșit, chiar dacă se grăbise puțin la prima lor întâlnire.

Cassandra își spuse că probabil era un bărbat foarte decent care provenea dintr-o familie foarte decentă. O clipă regretă că îl alesese pe el. Însă acum era prea târziu să aleagă din nou și să aleagă altceva. Nu avea timp să flirteze cu mai mulți iubii dintre care să îl aleagă pe cel care i se potrivea cel mai bine.

Într-un final, când lumina zoriilor începu să coloreze ferestrele în cenușiu și să facă inutilă lumina lumânării, nu mai putu rămâne în pat. Se îndepărtă ușor de el ca să nu îl trezească,

însă el nici măcar nu se mișcă. Brațul lui încă era întins pe marginea de jos a pernei ei, cu materialul hainei lui de seară vizibil șifonat în locul în care își sprijinise ea capul. Se aplecă deasupra lui și îi ridică și îi încheie cu mare grijă prohabul pantalonilor, privindu-i chipul în timp ce degetele ei lucrau.

Își spuse că trebuie să arate superb fără haine.

Data viitoare îl va vedea. Simți o nerăbdare neașteptată pentru acel moment.

Se ridică din pat, stinse lumânarea, observând cu tristețe cât de mult consumase din ea, și intră în tăcere în garderoba mică și înghesuită de lângă dormitor. Fără lumină, alese o rochie de zi din șifonier și o trase pe ea, după ce întâi își spălă mâinile și fața cu apa rece care rămăsese în urcior din seara trecută. Pipăi să găsească o panglică pe raftul de deasupra al șifonierului cu care își prinse părul după ce se pieptănă.

În tot acest timp simți și o ușoară durere în ea, acolo unde intrase el. Trecuse mult timp...

Surprinzător, era un sentiment mai degrabă plăcut.

El încă nu se trezise când ea se întoarse în cameră. Trase perdelele de la fereastră și rămase câteva clipe în picioare, privind jos în stradă, care încă era tăcută, în ciuda faptului că bezna nopții se risipea rapid. Într-un târziu văzu un muncitor trecând în grabă, cu capul plecat.

Apoi se duse și se așeză pe scaunul din fața măsuței de toaletă, întorcându-l ca să îl poată vedea pe bărbatul de pe pat și să știe când se trezea.

O uimea faptul că încă nu se trezise, dornic să reia plăcerile din timpul nopții. Buza i se curbă cu dispreț că nu făcuse asta. Oare își jucase prea slab rolul? Sau suprem de bine?

Își trecu un picior peste celălalt și începu să-l lege pe cel de deasupra, până când, într-un târziu, el se răsuci. Îi luă ceva timp să se trezească de tot, să își întoarcă privirea și să o vadă stând acolo.

— Cassandra? spuse el. Îmi pare atât de rău. Cred că am...

Ea îl întrerupse. Nu dorea să știe pentru ce își cerea scuze. Că dormise atât de mult? Era încă atât de devreme că nici măcar negustorii nu erau în stradă, în afară de acel muncitor, care poate se întorcea acasă de la slujba de noapte. Sau își cerea scuze că dormise în loc să profite de trupul ei dornic de câte ori i-ar fi lăsat noaptea?

El îi rostise numele ca pe o mângâiere.

Își amintea că îl rostise după ce terminase cu trupul ei, ca și când nu ar fi fost *doar* trupul unei femei încredințat pentru plăcerea lui, ci o persoană cu un nume.

Trebuia să fie atentă să nu se lase sedusă de acest bărbat. Ea trebuia să fie seducătoarea.

— Trebuie să discutăm, Lord Merton, spuse ea.

— Trebuie? spuse el, ridicându-se într-un cot, cu un zâmbet în privire. Oare n-ar fi... „mai bine să ne rostogolim iar în pat și să vorbim mai încolo dacă o fi cazul?”

— Afaceri, spuse ea, înainte ca el să poată termina. Trebuie să discutăm afaceri.

Acea era clipa de care depindea tot viitorul ei. Continuă să își legene un picior, atentă să nu mărească viteza, ca să nu arate cât de tensionată și de nervoasă era de fapt. Închise ochii pe jumătate, zâmbi pe jumătate.

— Afaceri?

El se ridică în capul oaselor, își balansă picioarele peste marginea patului, își trecu mâinile destul de inutil peste haine și încercă să își aranjeze lavaliera. Tot arăta ca un bărbat care dormise cu hainele pe el.

— Nu te-am sedus pentru plăcerea unei singure nopți în compania ta, Lord Merton, spuse ea. Cu atât mai mult cu cât ai dormit cea mai mare parte din această noapte.

— Îmi cer... dădu el să spună.

Cassandra ridică o mână.

— Consider că faptul că ai dormit buștean e un tribut pentru plăcerea pe care ți-am oferit-o, continuă ea. Și eu am dormit aproape toată noaptea. Ești un amant foarte... satisfăcător.

Își curbă colțul buzelor în sus.

El nu spuse nimic.

— Te vreau din nou la noapte, și mâine-noapte, și în fiecare noapte în viitorul apropiat, spuse ea. Și pot să-mi dau seama că și tu mă vrei cel puțin la fel de mult și pe o perioadă măcar la fel de îndelungată, Lord Merton. Sau nu mai e nevoie să folosesc seducția? Mă vrei deja?

Răspunsul lui o făcu să se alarmeze ușor.

— Nu-mi place cuvântul *seducție*, spuse el. Sugerează că cel sedus ar fi slab și că seducătorul ar fi rece și calculat. Sugerează o inegalitate în dorință și nevoie. Sugerează o marionetă și un

păpușar. Nu i-am admirat niciodată pe seducătorii bărbați pentru că profită de femei și fac din ele jucăriile lor în pat. N-am întâlnit niciodată o femeie care să facă pe seducătoarea, însă mi-e foarte cunoscută povestea sirenelor.

— N-ai cunoscut una cu o seară în urmă, Lord Merton? îl întrebă ea.

El îi zâmbi.

— Am cunoscut o doamnă căreia îi plăcea să-și spună *singură* așa, spuse el. Pe tine. Aș prefera să cred că în singurătatea ta ai căutat pe cineva pentru care să simți confortul unei atracții și m-ai găsit pe mine. Nu m-ai sedus, Cassandra. Ai fost deschisă și îndrăzneată în privința atracției pe care ai simțit-o, ceva ce nu am mai văzut la nici una dintre doamnele pe care le cunosc și care de obicei folosesc un întreg arsenal de momeli subtile dacă vor să-mi atragă atenția. Am apreciat cât de deschisă ai fost. Și eu am simțit aceeași atracție față de tine. Te-aș fi invitat la dans și dacă nu te-ai fi ciocnit de mine chiar înainte să înceapă valsul. Nu cred că te-aș fi invitat și să împarți patul cu mine atât de curând dacă nu mi-ai fi spus foarte clar că *tu* dorești asta, însă atracția noastră reciprocă ne-ar fi adus în cele din urmă aici.

El înțelesese complet greșit. Dar era la fel de bine și așa.

Atracția noastră reciprocă.

— Da, spuse el, vreau să mă culc cu tine din nou și din nou în viitor. Dar întâi va trebui să-ți pun niște întrebări.

Ea ridică din sprâncene și îl privi de sus.

— Serios? replică ea.

Cumva pierduse controlul asupra acelei întrevederi de afaceri. Ea trebuia să fie cea care puneă întrebările și el cel care asculta.

— Spune-mi despre moartea lordului Paget, îi ceru el.

Se aplecă spre ea, cu brațele peste genunchi. Ochii lui albaștri o priveau foarte intens.

— A murit, spuse ea, zâmbind batjocoritor. Ce să fie mai mult de spus? Vrei să-ți spun că i-a fost crăpat capul în două cu toporul, Lord Merton? Nu a fost așa. Un glonț l-a ucis – un glonț în inimă.

El încă o privea foarte direct.

— Tu l-ai omorât? întrebă el.

Ea își strânse buzele și îl privi la rândul ei în ochi.

— Da, răspunse.

Nu-și dădu seama că el își ținuse respirația decât atunci când expiră adânc.

— Mi-ar fi fost greu să mânuiesc un topor, continuă ea, însă pistolul era o armă pe care chiar puteam să o folosesc. Am folosit unul. L-am împușcat în inimă cu el. Și n-am regretat niciodată asta. Nu l-am plâns nici măcar o clipă.

Fruntea lui era plecată, așa că el privea în podea, iar ea privea în creștetul lui. Avu impresia că el ținea ochii închiși. Degetele ambelor sale mâini erau strânse în pumni. Rămase tăcut vreme îndelungată.

— De ce? întrebă el într-un final.

— De-aia, spuse ea și zâmbi, cu toate că el nu se uita la ea. Poate pentru că așa am avut chef.

Ar fi trebuit să răspundă cu nu la întrebarea lui inițială. Încerca cumva să îl alunge și să își saboteze singură planurile pe care le elaborase atât de atent? N-ar fi putut găsi o cale mai bună.

Se lăsă altă tăcere apăsătoare. Când el vorbi din nou, vocea lui abia se auzi.

— Te-a abuzat? întrebă el.

— Da, răspunse ea. A făcut-o.

În sfârșit ridică și el capul și o privi din nou intens cu ochi neliniștiți, cu o încruntătură între sprâncene.

— Îmi pare rău, spuse el.

— De ce? îl întrebă ea, încrețindu-și buza. Ai fi putut să faci ceva să împiedici asta și n-ai făcut, Lord Merton?

— Îmi pare rău, spuse el, că atât de mulți bărbați sunt brute pur și simplu pentru că fizic sunt mai puternici decât femeile. Însă a fost chiar atât de rău încât să nu ai de ales și să-l omori? Însă își răspunse singur la întrebare înainte ca ea să apuce să o facă. Probabil că da. De ce nu ai fost arestată?

— L-am împușcat în bibliotecă, spuse ea, seara târziu. N-au existat martori, iar când oamenii s-au adunat acolo, atrași de zgomot, nu se știa cine o făcuse. N-a existat și nu există vreo dovadă că eu am făcut-o. Oricine ar fi putut. Chiar oricine. Casa era plină de servitori și de alți oameni care locuiau acolo. Fereastra bibliotecii era deschisă și oricine ar fi putut intra. Nimeni nu poate dovedi nimic altceva decât că a fost ucis de un glonț.

— Iar tu mi-ai mărturisit mie, spuse el.

— Și nimănui altcuiva. Din acest moment, te vei teme că

atunci când dormi, într-o noapte, aş putea să te ucid şi pe tine ca să te fac să taci.

— Nu sunt gură spartă, spuse el, şi nici nu mi-e teamă. Nici ţie n-ar trebui să-ţi fie.

— Nu mi-e frică de tine. Un gentleman nu dezvăluie secretele unei doamne, şi cred că eşti un gentleman. Şi nu mi-e teamă că mă vei abuza vreodată. Dacă ai face asta, nu te-aş ucide. De ce-aş face-o când pur şi simplu pot să te părăsesc aşa cum n-aş putea să părăsesc un soţ? Lord Merton, o văduvă are putere. E liberă.

Însă nu era. Lipsa banilor o înrobise. Şi, cumva, acea discuţie nu decurgea aşa cum îşi plănuiise ea în minte. Atunci ar fi putut să îşi controleze foarte bine răspunsurile şi întrebările. Nu era sigură dacă exista o cale să readucă totul sub controlul ei.

— Voi fi fericit să fiu amantul tău, spuse el. O să mă port frumos cu tine. Îţi promit asta. Iar când se va termina, pur şi simplu îmi spui să plec şi plec.

— Însă, Lord Merton, zise Cassandra, problema este că nu mi permit o relaţie care să fie o simplă legătură amoroasă.

Nu aşa îşi dorise să o spună. Însă deja era prea târziu. Cuvintele îi ieşiseră pe gură, iar privirea lui deveni şi mai ascuţită.

— Nu îţi *permiţi*? spuse el.

— Un bărbat care moşteneşte titlul, proprietăţile şi averea tatălui său, spuse ea, se gândeşte aproape întotdeauna să-i facă greutăţi mamei sale vitrege rămasă în viaţă. Însă cei mai mulţi dintre ei îşi îndeplinesc totuşi obligaţiile. Actualul Lord Paget nu a făcut-o.

— Soţul tău nu te-a menţionat în testament? întrebă Stephen, încruntându-se. Sau în contractul de căsătorie?

— Bineînţeles că a făcut-o, răspunse ea. Crezi că l-aş fi omorât dacă aş fi ştiut că o să rămân săracă, Lord Merton? Trebuia să primesc Carmel House în care să locuiesc şi casa de aici din oraş. Trebuia să am şi o sumă de bani, toate bijuteriile personale şi o pensie pe viaţă convenabilă.

El încă era încruntat.

— Paget poate să-ţi ia legal toate aceste lucruri? întrebă el.

— Nu poate. Nici eu nu pot să omor legal pe cineva. Adică pe tatăl lui. A fost o remiză, Lord Merton, iar el a rezolvat problema. Nu va depune plângere împotriva mea dacă pur şi

simplicu dispar cu mâna goală.

— Și asta ai făcut? o întrebă el. Pur și simplu ai plecat? Chiar dacă nu există dovezi împotriva ta?

— Dovezile, Lord Merton, pot fi inventate cu ușurință împotriva cuiva pe care nu-l plăci.

El o privi câteva clipe, apoi închise ochii și își plecă din nou capul.

Seduție din partea unei doamne cu reputație îndoielnică urmată de un acord de afaceri cu o curtezană – o curtezană *scumpă*, o curtezană *irezistibilă*. Iar el va fi cu botul pe labe ca un câțeluș bine dresat, căci apetitul său fusese stârnit, dar nu satisfăcut pe deplin. Avea să găfâie de dorință pentru ea.

Acela fusese planul. Totul era clar în mintea ei și păruse perfect rezonabil. Nu se așteptase să fie atât de greu de dus la îndeplinire.

Însă planul o luase razna.

Cassandra începu să își legene din nou încet piciorul. Îi privi buclele blonde și ciufulite cu tot disprețul de care era în stare. Aștepta să îl vadă ridicându-se și plecând. Aproape îi venea să-l grăbească spunându-i să plece.

Nu îi era teamă de ce le-ar fi putut spune celorlalți după ce pleca. Chiar îl *considera* un gentleman. În plus, nu și-ar fi dorit să recunoască deschis în fața nimănui că fusese atras în patul unei criminale notorii.

El ridică din nou capul și i se păru, atunci când îi întâlni ochii în lumina tot mai puternică a zilei, că era și mai palid, că ochii lui erau și mai albaștri. Și foarte intenși.

— Nu ai nimic? o întrebă.

Cassandra ridică din sprâncene.

— Am destul, minți ea. Dar dacă vei fi amantul meu, Lord Merton, vei fi și protectorul meu. Mă vei plăti pentru serviciile pe care ți le ofer. Mă vei plăti așa cum ai plăti pentru curtezana cea mai faimoasă. Adică foarte bine. Iar eu îți voi oferi servicii de zece ori mai satisfăcătoare decât ar putea-o face orice curtezană. Seara asta a fost doar o mică demonstrație.

Părea o laudă prostească. Aproape se aștepta să îl vadă râzând de ea.

— Nu ai fost atrasă de mine deloc, nu-i așa? întrebă el. Ai venit neinvitată la balul lui Meg ca să-ți găsești un protector.

Ea îi zâmbi, iar pantoful îi alunecă într-un final din picior

și se opri pe podea cu un sunet înăbușit.

— Lord Merton, spuse ea pe un ton coborât, o doamnă face ceea ce trebuie să facă.

„Pleacă“, îi spuse ea în gând. „Te rog, pleacă. Pleacă și să nu te mai văd niciodată.“

Se lăsă o tăcere îndelungată în care continuă să se privească. Nu își va feri privirea, se hotărî ea. Nici nu va vorbi înaintea lui. Și nici nu va sări în picioare și va alerga în garderobă și va trânti ușa și se va sprijini de ea până când pleca el.

— Te voi plăti săptămânal, Lady Paget, spuse el într-un final, în avans. Începând de azi. O să trimit un pachet îndată ce mă întorc acasă – sau cel puțin la prima oră respectabilă.

Și numi o sumă săptămânală care îi făcu inima să tresalte de uimire. Oare curtezanele chiar câștigau *atât* de mult?

— E satisfăcător, spuse ea cu răceală. Observă că nu o mai strigase *Cassandra*. N-o să-ți pară rău, Lord Merton. O să-ți ofer servicii foarte bune.

În adâncul ochilor lui licări o lumină.

— Nu doresc să îmi *oferi servicii*, doamnă, spuse el, ridicându-se în picioare, ca și când aș fi un soi de animal care funcționează cu patimă oarbă. Și mă îndoiesc că *există* astfel de animale, oricum, cu excepția celor din rasa umană. O să fiu protectorul tău. Tehnic, vei fi amanta mea. Dar o să mă culc cu tine când dorința noastră e reciprocă. O să mă culc cu tine atunci când vrei și tu asta și nu o voi face când nu vrei. Vom fi *amanți* sau nimic. Salariul tău săptămânal nu va depinde de câte ori îți vei da trupul pe patul acela sau pe altul. Ai înțeles?

Cassandra îl privi, oarecum surprinsă. Se trezi că aproape îi era teamă de el. Nu teamă la sensul propriu. Era destul de sigură că nu ar fi rănit-o vreodată. Însă era... Nici măcar nu știa ce era, ce anume la el îi stârnise brusc teama.

Oare era teama că nu-l putea manipula așa cum se așteptase? Era tânăr, amabil și politicos și avea cu siguranță un aer de inocență. Se așteptase să fie și slab, sau cel puțin sfios, să fie controlat cu ușurință de puterea sexului.

Era posibil să se fi înșelat.

Era o ipoteză îngrozitoare.

Însă acceptase să fie protectorul ei pe o perioadă nedeterminată de timp. Și o plătea mai mult decât regește. Plănuise să ceară un pic mai mult de jumătate din cât oferise el.

— Oh, am înțeles foarte bine, spuse ea, ridicându-se în picioare după ce își aruncă și celălalt pantof, apoi se apropie de el. Își ridică brațele și îi îndreptă lavaliera refăcându-i faldurile complicate. Atunci avem o înțelegere, Lord Merton.

— Avem, răspunse el, prinzându-i încheieturile cu mâinile.

Cassandra își ridică privirea spre el și zâmbi. Stephen nu zâmbi înapoi. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

— Cu mine nu trebuie să o porți, zise el încet.

— Ce? Ridică din sprâncene.

— Masca ta de dispreț rece față de lume și față de toate ființele umane, spuse el. Nu trebuie să o porți cu mine. Nu-ți voi face rău.

Atunci simți cu adevărat frică și s-ar fi întors și ar fi fugit dacă el nu ar fi ținut-o de încheieturi, cu toate că nu o strângea. Se mulțumi să zâmbească.

— Cât de înjositor, spuse ea, să zâmbești la amantul și protectorul tău și să ți se spună că e dispreț rece. Poate ar trebui să mă încrunt la tine.

El plecă din nou capul și o sărută scurt, dar apăsător, pe buze.

— Mergi în vizită la Lady Carling în după-amiaza asta? o întreabă.

— Cred că da. Doamna m-a invitat, și cred că ar fi amuzant să urmăresc reacțiile celorlalți musafiri.

— Trei dintre ei vor fi surorile mele, spuse el. Te vor trata cu politețe, iar Lady Carling la fel. O să-mi aduc cabrioleta și te iau să ne plimbăm prin parc după aceea.

— Nu vei face așa ceva, spuse ea, desprinzându-se de el. Nu ai nimic de câștigat, doar ai foarte mult de pierdut dacă te afișezi cu mine în public.

— O să te vizitez aici discret noaptea și cu toată atenția pentru reputația ta. Dar nu ești curtezană, Lady Paget. Ești o doamnă, și încă una a cărei reputație în lumea bună are nevoie să fie refăcută. Nu știu ce s-a întâmplat cu soțul tău, chiar dacă mi-ai spus câte ceva. Cred că este mult, mult mai mult de-atât și vom mai vorbi despre asta în timp. Însă ai nevoie să-ți refaci reputația. Și asta se va întâmpla cel puțin în parte în compania mea. Iar dacă ai impresia că reputația mea va avea mult de suferit, înseamnă că nu înțelegi dublul standard cu care lumea mondenă – și de fapt, toată societatea – judecă felul în care se poartă

bărbații și femeile. Sherry, de exemplu – adică Sheringford – este pe cale să fie iertat, în timp ce doamna cu care a fugit ar fi trecut prin momente mult mai grele dacă ar fi trăit și ar fi ales să se întoarcă aici. Reputația mea va rămâne practic neștirbită dacă te însoțesc prin Londra. Iar a ta va avea de câștigat prin asocierea cu mine.

— Nu trebuie să fii bun cu mine, Lord Merton.

— Dacă ideea de *protector* înseamnă doar că am acces exclusiv și nelimitat la trupul tău, spuse el, nu-mi doresc poziția asta. Dacă sunt protectorul tău, atunci în egală măsură te voi *proteja* și mă voi culca cu tine.

Cassandra oftă adânc.

— Cred, spuse ea, că seara trecută am găsit un monstru când mă așteptam la un înger, un înger *bogat*. Surorile tale, indiferent cât de politicoase vor fi cu mine în după-amiaza asta, vor fi destul de îngrozite când vei sosi la Lady Carling să mă iei cu tine în parc.

— Surorile mele au viața lor, iar eu pe a mea. Nu ne controlăm unii pe alții. Ne iubim.

— Dragostea lor pentru tine le va provoca oroare.

— Atunci să fie oripilate. Vin să te iau la patru și jumătate.

— Ar fi bine să te duci acasă acum, înainte ca Alice să se trezească și să se uite urât la tine. O să se obișnuiască repede cu tine, însă la început te va privi cu asprime. N-ai vrea să-i întâlnești căutătura aceea când ești în dezavantaj. Hainele tale sunt șifonate din păcate, iar lavaliera ta e aproape fără speranță. Buclele tale au evadat și încearcă o revoltă.

El zâmbi – prima dată după minute îndelungate.

— Blestemul vieții mele, spuse el.

— Atunci nu mai încerca să le îmblânzești. Orice femeie cu sânge fierbinte și-ar simți degetele tremurând de nerăbdare să treacă prin ele și să se încurce în ele.

Stephen se înclină spre ea și îi ridică mâna dreaptă la buze.

— Atunci ne vedem după-amiază. O privi în ochi. Și îți voi trimite pachetul de dimineață.

Cassandra dădu din cap.

Iar el dispăru, închizând ușa încet în urma lui.

Ea traversă camera spre fereastră și rămase să privească până îl văzu ieșind pe ușa principală. Nu o auzi nici deschizându-

se, nici închizându-se. Îl privi cum mergea cu pași mari și ușori pe stradă, până dispăru după un colț. Și chiar și atunci rămase privind în direcția lui.

După o vreme își dădu seama că plângea. Se întoarse în garderobă pentru a-și spăla fața.

Nu plângea. Nu plângea *niciodată*.

Alice nu trebuia să vadă urmele de lacrimi pe obraji ei.

capitolul 7

Stephen avusese întotdeauna un temperament calm și o privire natural veselă asupra vieții. Încă de când era băiat, doar foarte rar își pierdea cumpătul cu vreunul dintre prietenii de joacă sau se bătea cu ei cu ferocitate sau ținea ranchiună. Era adevărat că în urmă cu câțiva ani îi pocnise lui Clarence Forester vreo două de-l făcuse pe laș să fugă cu nasul umflat și ambii ochi vineți în loc să rămână să lupte ca un bărbat. Era adevărat și că pumnii săi tânjiseră să facă și mai rău cu Randolph Turner la un an și ceva după aceea, însă fusese obligat de circumstanțe să se domolească.

Însă ambele situații aveau un motiv foarte bun să-i stârnească pornirile violente – sau potențial violente. În ambele cazuri, surorile lui fuseseră amenințate și probabil ar fi fost în stare să ucidă dacă era nevoie să le protejeze pe oricare dintre cele trei.

Erau ocazii care cereau furie și chiar violență.

Și azi era furios. *Extrem* de furios. Însă de data asta pe el însuși.

Prima persoană pe care se descărcă fu propriul valet, care îl servise întotdeauna bine, dar căruia, așa cum este natura valeților, îi plăcea să îi comande cu o mână de fier de câte ori avea ocazia să o facă. Aruncă o privire către Stephen când acesta sună după el puțin după șase dimineața și începu să îl certe și să îl amenințe ca și când ar fi avut de-a face cu un băiețel obraznic.

Stephen îl lăsa preț de câteva minute, apoi se întoarse spre el cu o privire rece și o voce încă și mai rece.

— Iartă-mă dacă am înțeles greșit situația, Philbin. Însă nu cumva tu ești angajat ca să mă servești? Nu ești angajat să ai grijă, între altele, de hainele mele? Să mi le cureți și să mi le calci și să mi le pregătești când am nevoie de ele? Aștept exact aceste trei

lucruri pentru hainele astea când le voi cere data următoare. Între timp adu-mi apa pentru baie și pregătește-mi hainele de călărie cât mă spăl. Apoi mă bărbierești și mă ajuți să mă îmbrac. Dacă în visurile tale cele mai profunde ți-ai imaginat că una dintre îndatoririle tale e să vorbești cu mine în timp ce lucrezi și să-ți dai cu părerea despre comportamentul meu sau despre starea hainelor mele când ți le dau din nou în grijă, atunci trebuie să te readuc cu picioarele pe pământ și să te invit să-ți cauți de lucru la cineva suficient de fraier cât să permită ca asemenea visuri să se transforme în realitate. M-am făcut înțeleș?

Își ascultă surprins propria tiradă. Philbin fusese alături de el de când avea șaptesprezece ani și mereu avuseseră o relație prietenoasă stăpân/servitor. Philbin mormăia și îl certa când simțea că avea dreptate, iar Stephen îl domolea cu veselie sau îl ignora, în funcție de situație. Însă acum nu avea de gând să își ceară scuze. Era prea furios, iar Philbin era o țintă prea convenabilă. Poate că altă dată va face pace cu omul său.

Valetul său îl privi lung, cu gura pe jumătate deschisă, apoi o închise, strânse din dinți și își făcu de lucru întinzând haina de seară a lui Stephen care era îngrozitor de șifonată. Stephen avea o bănuială teribilă că Philbin avea lacrimi în ochi, și se simțea foarte vinovat și chiar mai furios ca înainte.

Însă lui Philbin îi fu imposibil să tacă.

— Da, milord, spuse el, cu vocea dură de la mândria rănită. Iar eu nu doresc să lucrez pentru altcineva, după cum știți prea bine. Ați fost nedrept, milord. Doriți haina de călărie neagră sau pe cea maro? Și pantalonii de călărie cafenii sau pe cei cenușii? Și cizmele noi sau...

— Philbin, rosti Stephen țăfnos, pregătește-mi hainele de călărie, da?

— Da, milord, răspunse valetul său, simțindu-se oarecum răzbunat. De obicei nu puneă întrebări atât de mărunte.

Apoi Stephen își duse furia cu el în Hyde Park, unde călări într-un galop nesăbuit de-a lungul Rotten Row până când începură să sosească ceilalți călăreți și ar fi fost periculos să continue.

Curând i se alăturară câteva cunoștințe, iar discuțiile și aerul proaspăt al dimineții îl liniștiră până când Morley Etheridge menționează balul din urmă cu o noapte, iar Clive Arnsworthy se felicita că reușise să își asigure o serie de dansuri cu

încântătoarea domnișoară Christobel Foley.

— Chiar dacă toată lumea știe că nu are ochi decât pentru tine, Merton, spuse el. O să te trezești cu lanțul de picior înaintea să vină vara dacă nu ești foarte atent. Deși îmi vin în minte femei mai rele de care să te legi. De fapt, o duzină întreagă. O *sută*.

— De ce să ne oprim la o sută? întrebă sec Etheridge. De ce să nu ajungem la o mie, Arnsworthy?

— Însă Merton nu riscă un lanț de picior, spuse Colin Cathcart, fără să își dea seama deloc de toanele proaste ale lui Stephen. Ci un topor în cap. Însă ar fi un mod glorios să moară dacă s-ar afla între coapsele doamnei când se întâmplă asta. Și sunt coapse foarte suple din cât se putea vedea prin rochia aceea verde pe care o purta și care nu lăsa mare lucru în seama imaginației, pe Jupiter. Te-ai uitat bine, Arnsworthy? Și tu, Etheridge?

Se auzi un hohot general de râs obscen.

— I-am observat coapsele, spuse Arnsworthy, însă ochii mei s-au oprit asupra capului ei și apoi au coborât. Mai că nu voiau să se desprindă de acel păr roșu, însă mi-am forțat curajos privirea în jos spre pieptul ei. Dar n-am mai putut continua și mai jos. Niciodată n-am fost mai recunoscător pentru serviciile aduse de un monoclu.

Se auzi încă un hohot de râs.

— Dacă femeia spera... începu Etheridge.

— *Doamna*, spuse Stephen pe tonul neobișnuit de rece și tăios pe care îl folosisese în conversația lui anterioară cu valetul, a fost *oaspete* la balul surorii mele și astfel merită respectul, politețea și reținerea unui gentleman la fel ca oricare altă doamnă prezentă acolo. Nu a fost și nu este o stricăță la care să vă holbați și să-i luați toată demnitatea. Nu vă permit să vorbiți nerespectuos de ea în prezența mea. Asta dacă nu doriți să-mi dați socoteală pe o bucată pustie de câmp într-o dimineață.

Toți trei se întoarseră în șa în același timp spre el și îl priviră lung, cu gura pe jumătate căscată, așa cum făcuse și Philbin mai devreme.

Stephen strânse puternic din dinți și privi în față pe alee. Se simțea prost și furios. Fusesse cât pe ce să le arunce o mânășă în față. Și să îi provoace pe toți trei. Fusesse cât pe ce...

— Ești îngrijorat pentru reputația lui Lady Sheringford, Merton? întrebă Etheridge după o tăcere stânjenitoare. N-ai de ce.

Nimeni întreg la mine nu ar crede că femeia... *doamna* a fost invitată. Iar sora ta și Sherry au făcut față admirabil situației. Sora ta a vorbit cu ea, iar Sherry a dansat cu ea, apoi l-au trimis pe Moreland să danseze cu ea, apoi tu... sau a fost invers? Mama lui Sherry a luat-o la plimbare prin sala de bal după cină. Verdictul de azi e că balul a avut un succes răsunător – și cu atât mai mult din cauza agitației stârnite de apariția doamnei Paget. Nu trebuie să-ți faci griji, bătrâne. Majoritatea bărbaților din anturajul meu l-au considerat întotdeauna pe Sherry un bărbat al dracului de bun să aibă curajul să facă tot ce a făcut cu ani în urmă. A făcut ceea ce alți bărbați doar visau să facă. Și chiar și doamnele sunt pe cale să îl ierte. Și totul pentru sora ta, care este doamna cea mai respectabilă pe care și-ar dori să o cunoască cineva.

Se auziră murmure de aprobare din partea celorlalți doi, apoi se opriră cu toții să schimbe amabilități cu alt grup de călăreți, iar momentul stânjenitor trecu.

Însă Stephen își duse cu el furia tot restul dimineții. Se bătu la salonul de box al lui Jackson timp de jumătate de oră până când bătrânul pugilist îl luă la o partidă după ce primul partener al lui Stephen se plânse de ferocitatea inutilă a pumnilor lui.

După aceea se duse la White's și stătu în sala de lectură cu unul dintre ziarele de dimineață desfăcut în față în așa fel încât să descurajeze pe oricine să vină să îl deranjeze și să îl ia de acolo.

Era sociabil din fire și un tovarăș preferat pentru domni mulți și diverși. Însă stătea îmbufnat în spatele ziarului și se uita urât la cei care îndrăzneau să-i zâmbească și să îi facă un semn din cap când treceau pe lângă el.

Nu citi nici măcar un cuvânt.

Fusese prins într-o capcană și nu exista o cale decentă de scăpare.

Se simțise stânjenit când se trezise. Făcuse dragoste cu Cassandra destul de rapid și complet îmbrăcat, apoi adormise și rămăsese adormit poate preț de ore bune. Și probabil adormise și un somn foarte bun – Dumnezeuule, nici măcar nu simțise când ea îi încheiase nasturii și se ridicase din pat să se îmbrace. Stătea pe scaun în fața măsuței de toaletă când se trezise el, legănându-și piciorul ca și când se afla de mult timp acolo, așteptând ca el să se întoarcă în lumea celor treji.

Singura metodă prin care putea să-și spele păcatele era să

o atragă din nou în pat, să se dezbrace și să o dezbrace și pe ea și să facă dragoste cu ea încet și pe îndelete.

Însă apoi ea își întinsese capcana și îl prinsese în ea – iar el nu putea face nimic. Un lanț de picior ar fi fost mai puțin constrângător.

Fusese abuzată în timpul căsniciei ei. Probabil foarte rău, iar ea se hotărâse să-i pună capăt luând un pistol și împușcându-l pe Paget în inimă.

A fost crimă? Sau autoapărare?

Era de neiertat? Sau justificat?

Nu știa răspunsurile și nu-i păsa. Îi stârnise mila și simțul cavaleresc – și probabil exact asta avusese de gând.

I se refuzaseră toate beneficiile la care avea dreptul văduva unui bărbat cu proprietăți și avere. Fiul ei vitreg o azvârlise afară cu amenințarea unei plângeri dacă se întorcea sau dacă încerca să își ceară drepturile la moșie prin mijloace legale.

Era săracă. Stephen nu era sigur *cât* de săracă. Cumva ajunsese la Londra și închiriasse casa aceea mohorâtă și destul de prăginită. Însă își dăduse seama că era în pragul sărăciei lucii și că deja era disperată. Se dusese la balul lui Meg cu o seară în urmă, riscând umiliința de a fi dată afară sub privirile a jumătate din lumea mondenă. O făcuse ca să găsească un protector bogat. O făcuse ca să poată să trăiască și să evite să devină o cerșetoare fără alt adăpost decât strada.

Nu credea că își exagera sărăcia. Iar el era salvatorul pe care îl alesese ea.

Victima.

În ochii ei păruse un înger, iar ea îi descoperise identitatea și își dăduse seama că era un bărbat foarte bogat. Se gândise că va pune ușor mâna pe el.

Și câtă dreptate avusese!

Stephen dădu pagina ziarului cu atâta furie, încât un colț i se rupse în mână, iar restul îi căzu pe genunchi cu un foșnet puternic. Mai mulți domni priviră direct și dezaprobat spre el.

— Șșșș! spuse lordul Partheter, încruntându-se peste ochelari.

Stephen scutură hârtia pe jumătate distrusă și o puse într-o oarecare ordine, fără să-i pese de zgomot, și își ascunse chipul din nou în spatele ei.

Ea avusese *dreptate* pentru că simțea atât milă față de

povestea ei – sau față de puținul pe care îl ascultase –, cât și îngrijorare pentru sărăcia ei. N-ar fi putut să iasă un om liber din casa aceea, cum n-ar fi putut să o lovească până cădea la pământ și apoi să îi dea cu piciorul până îi sfărâma coastele.

I-ar fi putut oferi o pensie fără obligații, iar acel gând chiar îi trecuse atunci prin minte. Nimeni nu ar fi trebuit să aibă voie să fie atât de bogat cum era el. Nici măcar n-ar fi simțit lipsa sumei care ei i-ar fi permis să trăiască într-un lux modest.

Însă nu putea să facă asta. Bănuia că undeva în spatele acelei măști de sirenă cu zâmbet disprețuitor și rece se aflau probabil urmele de mândrie pe care soțul ei încercase să i le calce în picioare. Cu siguranță ar fi refuzat cadoul.

În plus, nu ar fi putut să ofere pensii generoase tuturor celor care aveau povești triste de spus.

Iar sărăcia ei i-ar fi bântuit mintea și conștiința.

Se simțise obligat să îi ofere o alocație ridicol de mare pentru favoruri sexuale pe care nici măcar nu era sigur că și le dorea. De fapt, era aproape sigur că nu și le dorea.

Mai plătise pentru favoruri sexuale în trecut și aproape întotdeauna mai mult decât ceruse femeia. Până acum nu i se păruse niciodată ceva sordid. Poate că ar fi trebuit să i se pară. Poate conștiința lui avea nevoie de o autoanaliză cinstită. Pentru că, probabil, toate femeile care ofereau asemenea servicii făceau asta ca să nu moară de foame. Era greu de crezut că o făceau pentru simpla plăcere.

Se încruntă la acele gânduri nedorite, mișcă mâna să mai întoarcă o pagină și se gândi mai bine.

Ieri pe vremea asta avea de gând să își ia amantă la fel de mult cum avea de gând să zboare pe lună. Acum își angajase una. După ce îl ajutase pe Stephen să își încalțe cizmele de călărie, Philbin, neobișnuit de abătut, fusese trimis pe Portman Street cu un pachet mare de bani.

Stephen plătise foarte bine pentru aventura sexuală din urmă cu o noapte și pentru drepturi exclusive la alte asemenea nopți, cel puțin pentru săptămâna următoare.

Nu-i păsa de bani. Îi păsa de minciună – crezuse că îl *dorise* pe el, că fusese *atrăsă* de el. Se gândise că urmăreau plăcere sexuală reciprocă. Era în egală măsură stânjenitor și umilitor să știe adevărul. Și îi păsa de capcană și de lanțul de picior pe care îl purta cu aceeași greutate cu care l-ar fi ademenit într-o căsnicie.

De ce naiba trebuia să se simtă responsabil și să o facă respectabilă? *Nu* era respectabilă. Își omorâse soțul. Își vânduse trupul unui străin și îl atrăsese în capcană făcându-l protectorul ei. Ea...

Ea trăise o copilărie nomadă și nesigură și avusese o căsnicie de coșmar. Acum făcea ceea ce trebuia să facă pentru a supraviețui, pentru a avea hrană și un acoperiș deasupra capului. Sub nici o formă nu și-ar fi putut găsi altă slujbă decât prostituția.

Se prostitua pentru el. Iar el permitea asta.

Era *obligat* să permită asta, pornind de la presupunerea că ea n-ar fi primit banii lui decât dacă aceștia erau plătiți pentru *serviciile oferite*.

Stephen nu avea obiceiul să urască. Nici măcar să nu placă pe cineva. Îi plăceau oamenii de tot soiul. Îi plăcea umanitatea. Însă în acea dimineață era mistuit de ură și de furie. Problema era că nu știa pe cine anume ura mai mult sau pe cine era mai furios – pe Lady Paget sau pe el însuși.

Nu conta. Știa doar că o va face respectabilă. Și o va avea în pat de suficient de multe ori cât ea să-și păstreze mândria neatinsă și să simtă că își câștiga salariul.

Ochii i se concentrară pe un titlu din ziar; îl citi și citi și articolul de sub el cu cea mai mare atenție și fără să înțeleagă nici măcar un cuvânt. Să fi anunțat chiar și sfârșitul lumii și tot n-ar fi realizat.

Căci, desigur, lui îi *păsa* că ea își omorâse bărbatul. Era esența întregii povești. O făcuse oare sau nu? Ea spusese că o făcuse. De ce-ai spune asta dacă nu este adevărat? Însă bănuia că mult din ce-i spusese nu era adevărat. Și ceva în felul în care răspunsese atât de simplu cu *da* la întrebarea lui nu suna adevărat.

Sau asta era de fapt ceea ce își dorea el să creadă?

Nu era un gând liniștitor să știe că amanta pe care tocmai o angajase era o criminală care își recunoștea vina.

Trebuia la fel de bine să ia în calcul faptul că probabil fusese abuzată foarte rău. Însă chiar să ia un pistol, care probabil nu stătea așa pur și simplu așezat undeva așteptând să fie luat, încărcat și atîntit spre inima soțului ei era...

Simplul gând îi dădu lui Stephen fiori fierbinți și reci în același timp.

Trebuie să fi fost un abuz de neimaginat dacă fusese

constrânsă să ia asemenea măsuri disperate.

Asta dacă nu cumva era rea. Sau dacă într-adevăr era nevinovată. Dar de ce-ar minți cu așa ceva? Și ce fel de bărbat era el să se lase atras în plasa ei, chiar dacă îi impusese propriii termeni, dacă era o criminală? Sau cel puțin așa susținea ea.

Simțea cum creierul i se învârtea în cap ca titirezul unui copil. Într-un sfârșit, împachetă frumos ziarul, îl lăasă deoparte și se ridică, apoi părăsi clubul fără să i se adreseze cuiva.

Într-un moment rar de revoltă deschisă, Alice refuză să o însoțească pe Cassandra la întâlnirea de la reședința lui Lady Carling. Nu din cauză că nu ar fi fost de acord ca tână să participe la un asemenea eveniment, mai ales când fusese invitată de însăși Lady Carling. Ba chiar credea că era cel mai bun lucru care putea ieși din acea afacere riscantă de la balul din seara trecută. Însă *nu* dorea să îl întâlnească pe amantul lui Cassie într-un asemenea loc public, unde ar fi fost obligată să se poarte civilizat cu el.

— Însă vreau să vii cu mine ca să scap de plimbarea cu el prin parc, Alice, susținu Cassandra, urmărind cum prietena ei dregea tivul unei fețe de pernă, o treabă la care ar fi trebuit să ajute și ea. A pomenit de cabrioletă. Aș sări foarte mult în evidență și toți ar fi cu ochii pe mine. E loc doar pentru doi oameni pe bancheta unei cabriolete. Aș putea să refuz să te las singură dacă ai fi cu mine.

Însă Alice nu dorea să vină. Își strânse buzele și alese să se încapățâneze. Acul ei străpunse răzbunător materialul și ieși pe partea cealaltă.

— O să râdă lumea de tine și o să te disprețuiască, Cassie, spuse ea după o vreme. O văduvă de vârsta ta nu se agață de o însoțitoare când un domn vine să o ia la plimbare.

— Nu ești *însoțitoarea* mea, spuse Cassandra. Nu mai ești. Nu te-am mai putut plăti de aproape un an, iar în dimineața asta când, în sfârșit, ți-am oferit niște bani, ai refuzat să-i iei.

Alice înfășură firul de bumbac după un deget și îl rupse, în loc să folosească foarfeca aflată pe masă lângă cotul ei.

— Nu voi accepta nici măcar un sfanț din banii *lui*, spuse ea, sau din alți bani pe care îi câștigi prin asemenea metode. Nu asta mi-am dorit eu pentru tine, Cassie, când erai fetiță în îngrijirea mea. Niciodată.

Bărbia îi tremură preț de o clipă, însă se stăpâni și își strânse din nou buzele.

— Cred, spuse Cassandra, că e probabil un om bun, Alice. Cred că mă plătește mai mult decât face și sunt sigură că și el știe asta. Și mi-a spus că niciodată... Ei bine, mi-a spus că ce e între noi trebuie să fie întotdeauna reciproc. Că niciodată... ei bine, niciodată nu m-ar *forța*.

Alice întoarse fața de pernă pe față, o scutură cu furie să scape de cute și o pregăti de călcat.

— Toate lenjeriile din casa asta sunt aproape zdrențe, mormăi ea îmbufnată.

— După o săptămână, două ne vom putea permite să cumpărăm lucruri noi să le înlocuim pe cele vechi, răspunse Cassandra.

Alice se uită urât.

— *Niciodată* nu-mi voi pune capul pe o față de pernă cumpărată cu banii *lui*, afirmă ea.

Cassandra oftă și ridică mâna pe care Roger o mirosea cu nasul lui umed. O lăsă pe capul lui blănos, iar el își puse bărbia pe genunchii ei, ridică privirea spre ea cu ochi jalnici și scoase un oftat pe măsura oftatului ei.

— Familia lui pare cu adevărat de treabă, spuse ea. S-au întrecut pe ei înșiși să se poarte cu blândețe cu mine seara trecută. Desigur, se și scuteau de stânjeneală și poate chiar de un dezastru social, însă păreau totuși cu toții oameni cumsecade.

— Vor face atac de apoplexie dacă vor avea impresia că el te curtează, replică Alice, sau că te-a făcut amanta lui.

— Așa e, admise Cassandra, trecându-și ușor degetele peste urechea mătăsoasă a lui Roger. El e extraordinar de chipeș, Alice. Arată ca un înger.

— Ce mai înger! răspunse Alice, înfigând acul cu furie în pernița de ace de pe masă. Să vină cu tine azi-noapte și apoi să te *plătească* de dimineață și să-ți ofere și mai mult pentru același lucru în viitor. Ce mai înger!

Cassandra își trecu degetele celeilalte mâini de-a lungul ciotului rămas din cealaltă ureche a lui Roger și îi ridică ambele urechi, făcându-l să arate somnoros și pieziș. Îi zâmbi și îi lăsă urechile în pace.

— Vino cu mine în după-amiaza asta, îi spuse lui Alice.

Însă Alice se hotărâse și era de neclintit.

— Nu vin cu tine, Cassie, răspunse ea, ridicându-se cu hotărâre în picioare. După cum ai spus și tu, n-am mai fost plătită de aproape un an și așa și trebuie să fie. Însă înseamnă, de asemenea, că sunt liberă. Înseamnă că nu sunt servitoarea ta. Și că îmi pot câștiga singură existența și să ne întrețin și pe noi două și pe Mary, și pe Belinda, și pe câinele acela fără să fie nevoie să... înțelegi tu. Știu că ai impresia că sunt prea bătrână ca să mă mai angajeze cineva, însă am doar patruzeci și doi de ani. Nu sunt chiar decrepită. Am un trup sănătos, care să-mi permită să frec podele dacă e nevoie sau să cos timp de douăsprezece ore în atelierul unei cusătorese sau să fac o mulțime de alte lucruri. În după-amiaza asta sunt și eu ocupată. O să mă duc la mai multe agenții de angajări. *Cineva* trebuie să mă vrea.

— Eu te vreau, Allie, spuse Cassandra.

Însă Alice nu se înduplecă. Ieși din cameră cu spatele drept și bărbia ridicată și lăsa ușa deschisă în urma ei.

Curând, de după o latură a ușii, apăru o fețișoară care zâmbi larg, urmată de un corp care se ivi în cadrul ușii, apoi intra în cameră.

— Cuțu! exclamă Belinda, alergând să-l prindă înainte ca acesta să apuce să fugă.

Cu toate că era un câine bătrân și mai degrabă letargic, Roger avea din când în când chef de joacă și era întotdeauna dornic să fie mângâiat. Se întâlnește cu copilul la jumătatea camerei, dând din coadă și cu limba scoasă. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele, iar râsul ei voios se transformă în chicoteli și țipete de încântare în timp ce câinele o lingea pe față.

Rochia din urmă cu șase luni îi rămăsese mică, însă ea încă o purta. Era roasă de la prea multe spălări, însă curată ca lacrima. Toate locurile în care era ruptă erau cârpite cu grijă. Obrajii ei erau roșii, căci tocmai se spălase – proces care s-ar fi repetat dacă Mary ar fi descoperit că Roger o linsese pe față. Buclele ei castanii și moi erau strânse la ceafă cu o panglică decolorată, pe jumătate jerpelită. Era în picioarele goale, căci pantofii îi rămăseseră mici și îi purta doar când ieșea din casă.

Avea trei ani. Copilul născut din dragoste al lui Mary.

Și îi era foarte, foarte dragă.

— Bună, drăguț, spuse Cassandra.

Belinda îi aruncă un zâmbet luminos, apoi chicoti din nou, căci Roger se tăvăli pe spate și ridică în aer cele trei picioare. Se

întinse pe podea lângă el și îl bătu ușor pe burtă, apoi își trecu brațul drept subțire pe după el.

— Cățelușul mă place, spuse ea.

— Pentru că și tu îl placi pe el, răspunse Cassandra, zâmbind.

În sfârșit, o va putea plăti pe Mary. Treptat, va putea chiar să-i plătească toată suma pe care i-o datora. Mary nu avea să vrea să accepte plata din urmă, însă Cassandra va insista, iar Mary nu se va împotrivi prea mult. Trebuia să cumpere haine noi pentru fiica ei.

Cassandra îi va cumpăra și ea copilului niște mărunțișuri. Și lui Mary. Însă nu și lui Alice. Alice nu va accepta nici un dar în starea în care se afla acum.

Avea un protector, își spuse Cassandra, conștientizând foarte clar sensul cuvântului în mintea ei. Era amantă – plătită pentru favorurile sexuale pe care le va oferi. Bineînțeles, nu va fi nimic reciproc în lucrurile care se vor întâmpla între ea și contele de Merton, în ciuda insistenței acestuia. Căci ea nu îl va dori *niciodată*, în ciuda frumuseții, a masculinității și a virilității lui de netăgăduit. Și în ciuda acelei bunătăți naturale pe care o bănuia la el.

Nouă ani de căsnicie ucisese orice urmă de interes ar fi putut avea pentru ceea ce contele de Merton dorea ca ea să simtă împreună cu el. Dacă ar aștepta până ca ea să dorească ceea ce dorea el, ar fi așteptat mult și bine, iar ea ar fi luat bani pe care nu i-ar fi câștigat.

Își va câștiga banii. Fiecare sfanț. Avea o *oarecare* mândrie. El nu va ști niciodată că nu va fi nimic reciproc în relațiile lor sexuale.

O să-i ofere servicii pe măsura banilor săi.

Își spuse că totul merita, în timp ce privea copilul jucându-se cu câinele, amândoi la fel de fericiți și de încrezători. Doi nevinovați dragi.

Orice ar fi meritat dacă asta îi salva măcar o zi de la a-și pierde inocența.

capitolul 8

Întâlnirea de la Lady Carling era doar pentru doamne. În timp ce ridica inelul să bată la ușă, Stephen se întrebă dacă la patru și jumătate încă se mai aflau multe femei în salonul ei. Poate că Lady Paget deja plecase, încercând să evite plimbarea cu el prin parc.

Poate că nici măcar nu venise, ceea ce ar fi fost prostesc din partea ei dacă spera să mai fie primită vreodată iarăși măcar de câteva doamne. Cel mai probabil venise la Londra cu un plan pe termen mai lung decât simpla găsimă a unui protector care să o ajute să-și plătească facturile timp de câteva luni, până la finalul sezonului.

Majordomul lui Carling duse cartea de vizită a lui Stephen în salon, iar Stephen auzi zumzetul conversației feminine când ușa se deschise la etaj, apoi se închise din nou. *Câteva* dintre invitate încă erau acolo.

— Lady Carling e încântată să vă primească, domnule, spuse majordomul când se întoarse, iar Stephen îl urmă la etaj.

Mulți bărbați ar fi fost cu siguranță foarte tulburați la gândul că vor intra într-o încăpere unde se aflau doar doamne. Stephen nu făcea parte din categoria asta. Realizase că multor doamne le plăcea să tachineze și să râdă când aveau un singur bărbat la mila lor, iar Stephen era întotdeauna fericit să le facă pe plac și să le tachineze și să râdă și el cu ele. Încă era morocănos, însă îi trecuse în mare parte furia și mânia, în timp ce mersese pe jos acasă de la White's ca să ia prânzul. Nu putea rămâne furios prea mult timp. Sau cel puțin nu *dorea* asta. Nimeni nu va avea asemenea putere asupra lui.

Îi ceruse iertare lui Philbin, iar valetul său făcuse o plecăciune rigidă în semn de acceptare, iar când făcuse asta, zărise o peliculă aproape invizibilă de praf pe ghetetele lui Stephen,

căpătată când avusese nerușinarea să meargă *pe jos* acasă încălțat cu ele când acele ghetete trebuiau purtate doar în interior sau în trăsură, așa cum și domnul știa prea bine. Oare domnul chiar nu știa *nimic* despre pericolul reprezentat de asemenea praf pentru piele? Și ar vrea domnul să le scoată *chiar acum*, înainte ca dezastrul să fie de nereparat, iar lui Philbin să îi fie imposibil să ridice capul înaintea celorlalți servitori pentru tot restul zilelor lui?

Stephen se așezase sfios și îl lăsase să îi scoată ghetetele, iar relația lor revenise la o normalitate fericită.

Majordomul lui Carling deschise cu pompă ușile salonului, anunțându-l pe Stephen cu o voce profundă, răsunătoare, care întâi făcu să se aștearnă tăcerea în cameră, apoi stârni o avalanșă de ciripituri din partea doamnelor adunate acolo.

Lady Carling era deja în picioare și se îndrepta spre el cu o mână întinsă.

— Lord Merton, spuse ea. Ce plăcere!

— Doamnă, spuse el, luându-i mâna și privind-o cu oroare prefăcută, nu mi-ați spus că petrecerea asta este doar pentru doamne. Și tot drumul m-am gândit la o scuză penibilă pentru întârzierea cu care am venit...

— În cazul ăsta, Lord Merton, răspunse ea, o voi asculta. *Toate o vom asculta.*

Se auzi un cor aprobator din partea doamnelor din încăpere.

— Vedeți, spuse el, am crezut că aici vor fi mai mult prietenii lui Carling, așa că în drumul meu am trecut prin parc în speranța că îmi voi înveseli după-amiaza cu priveliștea unora dintre doamnele mele preferate înainte să vin aici. Iar când am văzut că parcul e aproape pustiu am mers pe Bond Street, să văd dacă vreuna dintre ele era *acolo*, în mrejele vreunui magazin. Apoi mi-am încercat norocul pe Oxford Street, însă în zadar. Iar *acum* descopăr că toate doamnele pe care mi-am dorit să le văd se aflau de fapt aici.

Complimentele sale îndrăznețe fură primite cu ironii și râsete, iar el le privi pe toate cu un rânjet pe chip. Toate cele trei surori ale lui se aflau acolo. La fel și Lady Paget, așezată lângă Nessie. Era îmbrăcată elegant în verde din nou, însă era un verde salvie, nu smarald. Probabil că hainele ei erau printre puținele bunuri pe care fusese lăsată să și le păstreze după văduvie. Nu

purta bijuterii, așa cum nu purtase nici cu o seară în urmă.

Ea nu se alătură râsetelor și tachinărilor celorlalte doamne. Însă zâmbi – zâmbetul acela aproape imperceptibil, ușor batjocoritor, pe care îl avusese la bal noaptea trecută și în dormitorul ei în acea dimineață. Își dădu îndată seama că era un zâmbet ce făcea parte dintr-o mască pe care o purta ca să-i ascundă orice urmă a unei posibile vulnerabilități.

Soarele strălucea prin fereastră pe chipul și în părul ei. Avea o frumusețe vie, aproape șocantă.

— Doamnelor, spuse Lady Carling, trecându-și brațul pe după al lui, să-l trimitem și de aici? Sau să-l păstrăm?

— Îl păstrăm, răspunseră câteva doamne râzând.

— Ar fi păcat, Ethel, spuse văduva Lady Sinden, ridicând lorneta la ochi și privindu-l pe Stephen, să îl condamnăm pe bietul Lord Merton să cutreiere străzile și să bântuie prin parc în următoarea oră, așteptând ca doamnele lui *preferate* să-ți părăsească salonul. Cel mai bine e să îl ținem aici și să îl facem astfel fericit. Ai străbătut jumătate de Londra în cabrioletă, Merton? Sau într-o trăsură mai zdravănă?

— În cabrioletă, doamnă, răspunse el.

— Atunci nu poți să mă iei *pe mine* la plimbare prin parc după aceea, spuse ea, chiar dacă sunt sigură că eu sunt doamna *ta foarte preferată* de aici. Nu mă mai plimb cu cabrioleta de când am împlinit șaptezeci de ani, cu ceva ani în urmă. Mă pot urca în ea, însă nu mai pot să cobor fără doi lachei zdraveni care să mă ridice și să mă dea jos.

— Probabil sunt niște molâi, doamnă, chiar dacă *sunt* zdraveni, zise Stephen, încă rânjind spre ea. Aș putea să vă dau jos cu o singură mână. Nu cred că sunteți mai grea ca un fulg.

— Cățeluș obraznic, spuse ea, cu un răs care îi făcu cele trei bărbii să tresalte.

— Dar, din păcate, doamnă, nu vă pot dovedi asta azi. Am venit pentru că deja am convins o altă doamnă să meargă cu mine în parc, și această doamnă se află aici.

— Și cine este norocoasa doamnă? întrebă Lady Carling în timp ce îl conducea să se așeze lângă ea pe o canapea. Cumva am promis așa ceva noaptea trecută și pur și simplu am uitat? Dar cum ar *putea* o doamnă să uite asemenea lucru?

Se aplecă în față către tavă ca să îi toarne ceai.

— Îmi pare rău, dar nu, doamnă, spuse el, Sir Graham era

lângă dumneavoastră și nici n-am îndrăznit să întreb măcar. Poate că m-ar fi strâns de gât. Lady Paget a acceptat să se plimbe cu mine.

În încăpere se lăsă o clipă de tăcere.

— Stephen are o cabrioletă sport, spuse sora lui, Kate, o bestie care arată destul de înspăimântător. Însă e un vizitiu remarcabil, Lady Paget. Veți fi în siguranță cu el.

— Nu m-am gândit că n-aș fi, spuse Lady Paget cu vocea ei joasă și catifelată.

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Stephen când acesta duse ceașca la buze, iar un moment el simți cum îi revine furia pe care o simțise dimineață. Era frumoasă și atrăgătoare, și îl prinsese în pânza ei, așa cum un păianjen prindea o muscă. O imagine urâtă. Însă potrivită.

— Și e și o zi frumoasă pentru o plimbare, spuse Meg. De dimineață credeam că va ploua, dar iată, pe cer nu e nici urmă de nor. Sper ca vremea asta să prevestească o vară bună.

— E foarte probabil să suferim de vraja asta minunată în tot iulie și august, Lady Sheringford, spuse doamna Craven, scuturând din cap cu o expresie mohorâtă.

Conversația se desfășură pe subiecte familiare, până când Stephen își termină ceaiul și se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc că m-ați primit la petrecerea dumneavoastră, doamnă, îi spuse el lui Lady Carling. Dar acum vă rog să ne scuzați, eu și Lady Paget vom pleca. Cred că deja caii mei sunt neliniștiți.

Făcu o plecăciune în fața doamnelor și zâmbi către fiecare dintre surorile lui, apoi întinse brațul către Lady Paget, care se ridicase, de asemenea. Ea își strecură o mână pe sub cotul lui, îi mulțumi lui Lady Carling pentru ospitalitate, apoi părăsiră încăperea împreună.

Stephen își dădu seama că în salon nu va urma o conversație furibundă, căci surorile sale erau acolo. Însă vor urma conversații furibunde la diverse cine în acea seară și în alte saloane a doua zi.

Și totuși, dacă nu se înșela cu totul, câteva invitații vor ajunge curând la casa lui Lady Paget. Câteva amfitrioane își vor da seama ce avantaj era prezența ei la petrecerile lor înainte ca vestea notorietății ei să înceapă să se stingă. Iar în acel moment invitațiile vor fi devenit deja ceva obișnuit.

— Este o cabrioletă elegantă, spuse ea când ieșiră pe ușă, iar rândașul care îi plimbase caii pe stradă aduse vehiculul la scări. Însă aş vrea să mă duci direct acasă, Lord Merton.

— Vom merge prin parc, după cum am stabilit, răspunse el. La ora asta e foarte aglomerat.

— Exact asta spuneam și eu.

Stephen îi luă mâna într-a lui, însă ea nu avea nevoie de ajutor ca să urce pe bancheta înaltă. El dădu ocol vehiculului și urcă lângă ea, apoi luă frâiele din mâinile grăjdarului.

— Înseamnă că ești atât de nerăbdător să îți etalezi noua amantă pe sub nasul tuturor prietenilor tăi bărbați, Lord Merton?

El întoarse capul spre ea.

— Alegi să mă insulti, Lady Paget, spuse el. Sper că mă vei considera mai precaut, totuși. În privat ești *amanta* mea. E o relație care nu privește pe nimeni, decât pe noi doi. În public ești Lady Paget, o cunoștință, poate chiar prietena mea, pe care aleg să o însoțesc din când în când prin oraș. Iar această descriere se aplică și atunci când ești cu mine, și când nu ești. Chiar și atunci când sunt singur cu *prietenii mei bărbați*.

— Ești furios, spuse ea.

— Da, recunosc el. Sunt furios. Sau mai bine zis *am fost* furios. Îndrăznesc să spun că n-ai vrut să mă insulti. Ești gata să mergem?

El îi zâmbi.

— Lord Merton, cred că amândoi am arăta remarcabil de prostesc dacă stăm aici până se lasă întunericul, răspunse ea. Sunt gata.

Stephen le dădu cailor semnalul de plecare.

Cu doar două zile în urmă, își spuse Cassandra în timp ce cabrioleta întorcea să intre în Hyde Park, se plimba pe aici în complet anonim cu Alice și trecuse aproape neobservată sub veșmintele ei de văduvă. Fusese o întâmplare rară. *Întotdeauna* fusese remarcată, chiar și când fusese un copil stângaci, pistruiat, cu un păr pe care oamenii îl asociau cu morcovii. Fusese remarcată când era fată, când trupul ei care tocmai se dezvoltă o făcea să fie mlădioasă, iar pistrii începuseră să se rărească și oamenii nu îi mai comparau părul cu un morcov. Și fusese remarcată ca femeie. Știa că înălțimea, trupul și părul ei le atrăgeau atenția bărbaților oriunde se ducea.

Frumusețea ei – dacă asta căpătase aspectul ei fizic – nu fusese întotdeauna un bun. Ba chiar rareori se întâmplase să fie așa. Uneori – de fapt, de cele mai multe ori – era ceva de ascuns. Zâmbetul ei – expresia pe jumătate disprețuitoare și pe jumătate arogantă care îi ridica colțurile buzelor și venea la pachet cu bărbia ridicată și ochii care observau apatici – nu era ceva nou. Îi împiedica pe ceilalți să se apropie prea mult de persoana care se ascundea în ea.

În acea dimineață, contele de Merton numise asta o mască.

Noaptea trecută, frumusețea ei fusese un bun. Îi adusese un protector bogat când avea nevoie disperată de unul. Cu toate că acum își dorea să-și fi ales pe altcineva, pe cineva care s-ar fi mulțumit să o viziteze noaptea pe ascuns cu un singur scop și să o plătească regulat pentru serviciile prestate.

— De ce-ai venit să mă iei de la Lady Carling, îl întrebă ea, când acest lucru te-a cam obligat să anunți public că o să mă duci la plimbare prin parc?

— Cred că până diseară fiecare membru al lumii mondene va ști deja dacă am venit la Lady Carling sau am așteptat să te întorci acasă mai întâi, spuse el.

— Și totuși, spuse ea, ești furios pe mine. De dimineață erai furios, iar acum, în după-amiaza asta, ești iar furios. Nu prea mă plăci, nu-i așa?

Era o întrebare foarte prostească. Oare avea de gând să rupă acea relație aproape înainte să înceapă? Era necesar să o placă? Sau să se prefacă? Nu era suficient că o dorea? Că va plăti ca să își satisfacă acea dorință?

— Lady Paget, răspunse el, *tu mă plăci pe mine?*

Toți ceilalți îl plăceau. Cassandra bănuia că el era un fel de răsfățat al societății. Și nu doar grație frumuseții sale extraordinare, angelice. Era și farmecul său, naturalețea, firea lui veselă... Oh, acel ceva pe care îl avea în plus și pe care cuvintele nu-l puteau descrie cu adevărat. Charismă? Vitalitate? Bunătate? Sinceritate? Frumusețea și popularitatea lui nu păreau să îl fi transformat într-un îngâmfat.

El își folosisese frumusețea ca să își facă prieteni, să-i facă pe oameni să zâmbească și să se simtă bine cu ei înșiși. Ea își folosisese frumusețea ca să pună mâna pe un soț, și acum pe un amant. El dăruia, ea înhăța.

Oare el *chiar* era asta? Oare ea *chiar* era asta?

— Nici măcar nu te cunosc, răspunse ea, doar în sensul biblic. Cum să știu dacă te plac sau nu?

Stephen își întoarse privirea foarte direct spre ea – și atunci ea realizează cât de aproape erau, înghesuiți pe bancheta cabrioletei lui. Îi simțea mirosul coloniei.

— Exact, zise el. Habar n-am dacă o să te plac sau nu, Cassandra. Însă mi se pare ciudat că seara trecută m-ai sedus intenționat, în timp ce azi pari hotărâtă să scapi de mine. Asta vrei?

Ea își dorea ca ochii lui să nu fie atât de albaștri, ca privirea să nu-i fie atât de intensă. Nu era chip să scape de ochii albaștri. Ochii albaștri o tulburau. O sorbeau și, astfel, o despuiau de ceea dorea mai mult să țină neatins – *nu* hainele, ci... În fine, erau gânduri bizare, pe care nu le mai avusese. Nu observase niciodată până atunci că nu îi plăceau ochii albaștri. Probabil că nu era chiar așa. Doar ochii *lui* albaștri erau cei care nu-i plăceau.

Îi spusese „Cassandra“.

— Ce vreau eu, spuse ea zâmbindu-i și coborându-și vocea, ești *tu*, Stephen. În casa mea, în dormitorul meu, în patul meu. Toate astea sunt destul de inutile.

Făcu un gest larg cu brațul ca să-i arate parcul și mulțimea de trăsuri din acea după-amiază, caii și oamenii de care se apropiau rapid.

— Mereu am crezut că o relație dintre un bărbat și o femeie, chiar și cea dintre un bărbat și amanta lui, trebuie să însemne mai mult decât ceea ce se întâmplă între ei în pat, spuse el. Altfel nu este relație.

Cassandra râse și ceva îi strânse inima, însă fu înăbușit pe loc.

— Dacă tu crezi că sexul nu e suficient, spuse ea, atunci înseamnă că n-ai petrecut suficient de mult timp în patul *meu*, Stephen. O să înveți să-ți schimbi modul de a gândi. Vii în noaptea asta?

Nu era sigură dacă rostise vreodată până atunci cuvântul sex cu voce tare. Era extraordinar de greu de spus.

— Vrei să vin? întrebă el.

— Bineînțeles, răspunse ea. Altfel cum îmi voi câștiga existența?

El întoarse capul din nou să o privească, iar ea citi în ochii lui nu dorința unui bărbat care abia aștepta să se culce cu amanta

lui din nou în acea noapte, ci ceva ce aproape semăna cu durerea. Sau era probabil un simplu reproș.

Cu siguranță, nu putea crede că vreodată vor putea fi *iubiți*. Doar nu era chiar *atât* de naiv sau de nerealist.

Era prea târziu pentru a lungi acea conversație privată. În parte, era o ușurare – își dorea mai mult ca oricând să fi ales alt bărbat cu o noapte în urmă, pe cineva mai puțin inocent, mai puțin *decent*, pe cineva mai cu picioarele pe pământ, care să accepte legătura dintre ei ca pe ceea ce era de fapt – adică sex pentru bani, sex regulat pentru un salariu regulat. Pe cineva care să nu o acuze că poartă o mască.

Îi era greu chiar și să se *gândească* la cuvântul *sex*.

În parte, nu era deloc o ușurare să se afle în mijlocul mulțimii, să fie etalată așa cum fusese cu o noapte în urmă, însă chiar mai mult decât atunci, dacă așa ceva era posibil. Era cocoțată pe o banchetă deasupra celor mai mulți. Era practic imposibil să *nu* fie văzută de toată lumea.

Se întreabă dacă Lord Merton o făcea intenționat și bănuia că da. Sigur avea și alte trăsuri pe care le-ar fi putut folosi. Și totuși, nu o adusesse ca să se etaleze cu ea în fața cunoștințelor sale bărbați. Se înfuriase când ea sugerase asta.

El le zâmbea tuturor vesel, atingându-și pălăria în fața doamnelor, strigând saluturi, oprind să schimbe câteva vorbe ori de câte ori cineva se arăta dornic să discute cu el. Cassandra bănuia că o făceau mult mai puțini oameni decât de obicei. Însă de câte ori îl oprea cineva, el o prezenta, iar ea înclina capul și uneori vorbea.

Cassandra își dădu seama că, la fel ca în cazul celor mai multe dintre invitatele din salonul lui Lady Carling, unii doreau să stea de vorbă cu ea, chiar și doar ca să o întrebe ce face. Însă, desigur, acolo o avea pe Lady Carling care să o susțină, iar aici îl avea pe contele de Merton. Seara trecută îi avusese pe contele și contesa de Sheringford.

Poate că existau întotdeauna câțiva oameni buni. Poate că cinismul ei devenise prea extrem. Poate că nu trebuia să fie proscrisa care se așteptase să fie. Sau poate că acum era doar o curiozitate de care oamenii nu se puteau stăpâni să nu se apropie. Odată ce noutatea va dispărea, așa se va întâmpla și cu felul în care era bine-venită.

Era greu să *nu* fie cinică.

Nu conta. Din multe puncte de vedere, mereu fusese o proscrisă.

După cum era de așteptat, mai mult domnii se opreau să vorbească cu Lord Merton și, astfel, să îi fie prezentați. Iar Cassandra îi privea pe toți și se întreba dacă ar fi putut face o alegere mai înțeleaptă cu o noapte în urmă. Dar cum ar fi putut face o alegere înțeleaptă când nu știa absolut nimic despre bărbatul în cauză, cu excepția numelui și a faptului că probabil era bogat? Și cum putea ști chiar și asta când atât de mulți gentlemen trăiau mai bine decât le permiteau mijloacele, deși erau înglodați în datorii?

Crezuse că își alesese cu înțelepciune soțul. Pe atunci avea optsprezece ani. Acum avea douăzeci și opt. Poate că singura înțelepciune pe care o căpătase în acești ani era să știe că atunci când alegi un bărbat pentru ca viața ta să aibă parte de siguranță și stabilitate, trebuie să alegi un protector, și nu un soț.

Libertatea era mai importantă decât orice altceva avea viața de oferit. Însă, pentru o femeie, aceasta era atât de înșelătoare.

Baronul Montford veni să schimbe amabilități cu Cassandra și să stea de vorbă cu cumnatul său preț de câteva minute. Cu el mai erau încă trei domni, printre care domnul Huxtable, care încă părea cumva satanic în ochii Cassandrei. O privea foarte direct cu ochii lui negri, în timp ce ceilalți domni vorbeau și râdeau. Cândva îi fusese spart nasul și nu se mai îndreptase perfect. Era fericită că nu îl alesese pe *el* noaptea trecută. Avea senzația că ochii lui puteau vedea prin craniul ei până în ceafă.

Apoi, acei domni meraseră mai departe în direcția opusă față de cea în care se îndrepta cabrioleta, Cassandra privi din nou în jur și văzu un chip familiar – acela al unui tânăr roșcat și arătos, care stătea într-un landou deschis, lângă o domnișoară drăguță îmbrăcată în roz. Zâmbea la ceva ce ea spunea unor ofițeri în uniformă stacojie, călare.

Cabrioleta contelui de Merton aproape îi ajunsese. Ofițerii călăriră mai departe, domnișoara surâse la tânărul zâmbitor și amândoi întoarseră capul să privească în mulțime.

Ochii lor se opriră asupra Cassandrei aproape în același moment. Cele două trăsură erau aproape una lângă cealaltă. Fără să stea pe gânduri, Cassandra zâmbi cu căldură și se aplecă în

față.

— *Wesley!* strigă ea.

Tânăra își duse ambele mâini la gură și își întoarse brusc capul – la fel cum făcuseră și alți câțiva într-o mai mică măsură în ultimele cincisprezece minute. Zâmbetul tânărului pieri, ochii săi o priviră pe Cassandra cu groază, șovăiră, apoi se întoarseră în altă direcție.

— Mergi înainte, îi spuse el cu o oarecare nerăbdare vizitiului, care chiar nu avea unde să meargă atâta timp cât trăsurile din fața lui nu se mișcau nici ele.

Contele de Merton avea ceva mai mult spațiu în fața cabrioletei sale. Chiar și așa, i se păru că durează nespus de mult ca vehiculele să se îndepărteze complet unul de celălalt.

— Cineva cunoscut? întrebă încet Lord Merton.

— Du-mă acasă, spuse ea. Te rog. Mi-a ajuns.

Îi luă ceva să iasă din mulțime, însă, într-un final, se mișcă mai rapid de-a lungul unei alei care din fericire era mai liberă.

— Era Young, nu? spuse el. Sir Wesley Young? Îl cunosc doar vag.

— Nu știu, spuse ea fără să se gândească, răsfirându-și degetele pe genunchi. Nu l-am văzut niciodată până acum.

— Atunci doar *semăna* cu un Wesley, nu? Privi către ea, zâmbind. Nu-ți face griji în privința lui. Să ignore e ceva ce multora din lumea mondenă le place să facă. Mulți alții *nu* ar fi făcut-o. Cred că pe măsură ce trece timpul vei găsi tot mai mulți oameni care să te accepte și să te trateze cu respect.

— Da, spuse ea.

Și văzu cum mâinile încep să îi tremure ușor, apoi tot mai tare. Își strânse o mână în pumn și prinse balustrada de lângă ea cu cealaltă. Scrâșni din dinți atât de puternic, încât crezu că o să-i crape.

— Ah, făcu el în timp ce se apropiau de intrarea în parc de la Marble Arch, și o clipă își lăsă mâna înmănușată peste a ei, *chiar* îl cunoști, deci.

— E fratele meu, zise ea și scrâșni din nou din dinți.

Venise să o viziteze de câteva ori în timpul căsniciei ei. Venise și la înmormântare. Și o îmbrățișase strâns după aceea și o asigurase că nu credea nici un moment măcar că ea ar fi avut ceva de-a face cu moartea soțului ei. Îi spusese că o iubea și că o

va iubi mereu. O implorase să se întoarcă la Londra cu el și să locuiască împreună până se termina perioada de doliu și era suficient de vindecată cât să se întoarcă să trăiască în casa care îi rămăsese.

Apoi, după ce ea refuzase, iar el plecase, el îi scrisese de două ori. Apoi brusc se lăsase tăcerea, cu toate că ea continuase să îi scrie. Până când, cu o lună în urmă, ea îi scrisese să îi spună că viața ei devenise atât de chinuitoare încât trebuia să plece, că era nevoită să abuzeze de bunătatea lui până când își punea viața în ordine și cumva găsea o cale să meargă mai departe. Atunci el îi scrisese să îi spună că sub nici o formă nu trebuia să vină la Londra, căci acolo deja era notorie. În plus, el nu îi va putea oferi vreun ajutor în viitorul apropiat, căci le promisese prietenilor săi că va călători cu ei în Scoția, să cutreiere ținuturile de deal. Se aștepta să fie plecat timp de cel puțin un an. Își întrerupea chiria la casă.

O iubea, așa o asigurase Wesley în acea ultimă scrisoare. Însă îi era imposibil să își schimbe planurile – ar încurca prea multă lume. Și Cassie *nu trebuia* – subliniasse acele cuvinte de două ori și atât de puternic, încât cerneala sărise în două pete mici deasupra și dedesubt – să vină la Londra. Nu dorea să o vadă rănită.

— Fratele tău, spuse Lord Merton. Înseamnă că ești din familia Young?

— Da, răspunse ea.

El își întoarse caii și ieși în stradă, încetinind ca să evite un coșar care traversa și care sări din calea lor, apoi întinse mâna să prindă din aer moneda pe care i-o aruncă Stephen.

— Îmi pare rău, spuse el.

Că era din familia Young? Sau că propriul frate tocmai o ignorase complet? Sau pentru ambele?

Desigur, lucrurile se înrăutățiseră cu adevărat abia după înmormântare, atunci începuseră să curgă acuzațiile, atunci fusese rostit cuvântul *crimă* în loc de *accident*.

Cassandra voia să meargă acasă. Dorea să fie în camera ei, cu ușa închisă bine în urma ei, cu toate cuverturile trase peste cap. Dorea să doarmă un somn adânc și fără vise.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru ceva ce n-ai făcut, spuse ea, ridicând bărbia și vorbind cât de semeț putea. Am fost surprinsă să-l văd, atâta tot. Credeam că este în Scoția. Probabil s-

a întâmplat ceva care l-a făcut să se răzgândească.

Gentlemenii nu mergeau să facă excursii prin Scoția primăvara, când toată lumea bună era la Londra pentru sezon. Și gentlemenii care nu erau foarte bogați nu făceau excursii de un an. Iar gentlemenii care călătoreau în grup l-ar fi iertat cu ușurință pe unul de-al lor care trebuia să își schimbe planurile din cauza unei probleme urgente în familie.

Nu îl crezuse când îi citise scrisoarea – mult mai scurtă și mai aspră decât scrisorile pe care obișnuia să i le trimită. Însă alesese să îl creadă pentru că alternativa era prea dureroasă.

Acum nu mai putea să se îndoiască.

— Povestește-mi despre el, spuse Lord Merton.

Ea râse.

— Lord Merton, cred că îl cunoști mai bine decât mine. Poate că *tu* ar trebui să-mi povestești *mie* despre el.

Străzile păreau neobișnuit de aglomerate. Înaintau cu greu. Sau poate că i se părea doar, din cauză că era prea disperată să ajungă mai repede acasă și să fie singură.

El nu spuse nimic.

— Mama noastră a murit când l-a născut pe el, zise ea. Eu aveam cinci ani și, începând din ziua aceea, i-am devenit mamă. I-am oferit ceva ce altfel i-ar fi lipsit – afecțiune și atenție completă și neîmpărțită. Îmbrățișări, sărutări și monologuri nesfârșite. Iar el mi-a dat pe cineva pe care să-l iubesc în locul mamei. Ne adorăm, ceea ce cred că era neobișnuit pentru un frate și o soră. Însă, cu toate că eu am avut guvernantă de când eram foarte mică, iar Wesley a fost în cele din urmă trimis la școală, am rămas apropiați în toți anii adolescenței – sau cel puțin până la căsătoria mea, când aveam optsprezece ani, iar el treisprezece. Tatăl nostru era mai mult plecat.

Fusese un jucător obsedat și notoriu. Averea lor fluctua de la o zi la alta. Nu avuseseră niciodată un cămin stabil și siguranță, nici măcar în zilele bune. Chiar și cei doi copii mici realizau permanent că vremurile disperate erau doar la distanță de o carte de ei.

— Îmi pare rău, spuse din nou Lord Merton, iar Cassandra își dădu seama că încetineea în fața casei ei. Nici măcar nu observase când intraseră pe Portman Street.

El lăsă hamurile, sări de pe locul lui și ocoli cabrioleta ca să o ia în brațe și să o coboare pe trotuar.

— Nu are de ce să-ți pară rău, răspunse ea iarăși. Lord Merton, nu există dragoste necondiționată. Și nu există dragoste eternă. Dacă ai ceva de învățat de la mine, atunci asta e. S-ar putea să te scutească de durere sufletească pe viitor.

El îi luă mâna și i-o duse la buze.

— Te aștept în seara asta? îl întrebă ea.

— Da, spuse el. În seara asta am niște întâlniri, însă vin după aceea, dacă îmi permiți.

— *Dacă îmi permiți.* Îi zâmbi disprețuitor. Sunt a ta de câte ori alegi să fii, Lord Merton. Plătești destul de bine pentru mine.

Văzu cum buzele lui se strânseseră și înțelese ce își făcea ei înseși. Îi arăta doar beznă. Însă el era doar lumină. Iar dacă lumina era mai puternică decât întunericul – cu toate că nu era deloc convinsă că era – atunci nu-i va lua mult ca să se îndepărteze de aura mohorâtă pe care, fără îndoială, o abătea asupra lui.

Ea zâmbi ușor diferit, cu mușchii feței rigizi de când nu-i mai folosisese.

— Și dacă îmi permiți să îți întorc propriile cuvinte de azidimineață, spuse ea, ești al meu când aleg eu să fii. Iar eu aleg seara asta. O aștept nerăbdătoare, cu cea mai mare plăcere. Aștept cu nerăbdare să-ți ofer plăcere. Și o voi face. Promit. Vezi tu, nu aș putea suporta să primesc fără să ofer în egală măsură.

El păși spre ușă și lovi inelul de ea.

— Atunci ne vedem mai târziu, zise el. Gândește-te la cei care au fost buni cu tine azi. Uită-i pe cei care nu au fost.

Ea continuă să zâmbească. În ochii ei apăru o scânteie.

— Voi fi prea ocupată să mă gândesc la o singură persoană, răspunse ea. Nu mă voi gândi la altcineva decât la tine.

Ușa se deschise, iar Mary apăru de după ea. Belinda era agățată de fusta ei și trăgea cu ochiul. Roger trecu pe lângă ele, coborând scările schiopătând pe cele trei picioare ale sale. Se frecă de ea, cu limba scoasă. Privi spre contele de Merton și scoase un lătrat care n-ar fi speriat nici măcar un șoarece.

Lordul Merton îi privi pe toți pe rând, mângâie scurt capul lui Roger, își atinse borul pălăriei și se îndreptă spre cabrioletă ca să urce din nou pe banchetă. Cassandra îl privi îndepărtându-se pe stradă.

— *El e, doamnă?* întrebă Mary pe un ton rigid.

Cassandra o privi surprinsă. Însă nu putea ține nimic

ascuns de servitori, nici dacă ar fi avut o casă plină de ei.

— Conte de Merton? spuse ea. Da.

Mary nu mai spuse nimic, iar Cassandra trecu pe lângă ea și intră în casă. Se simți ușurată să nu o vadă pe Alice așteptând-o. Se duse în grabă în camera ei, cu Roger șchiopătând lângă ea.

capitolul 9

Alice sosi acasă curând după Cassandra.

Colindase prin Londra vreme de patru ore în căldura după-amiezii, de la o agenție de angajări la alta, fără succes. Vârsta era împotriva ei în aproape toate slujbele disponibile. Faptul că avusese un singur angajator și doar două forme de angajare – ca guvernantă și ca doamnă de companie – în toată cariera ei de muncă din ultimii douăzeci și doi de ani era împotriva ei, în ciuda efortului ei de a explica că însăși longevitatea slujbei ei dovedea că era atât constantă, cât și de încredere. Nu se putea angaja nici ca menajeră, una dintre puținele slujbe pentru care ar fi fost calificată la acea vârstă, căci nu avea experiență în acel domeniu, și nici ca bucătăreasă, din simplul motiv că nu știa să gătească ceva mai complicat decât un ou fiert.

Tot ce putuse să facă fusese să își lase numele și scrisorile de recomandare la cele două agenții care acceptaseră să le primească, cu speranța slabă că va apărea ceva.

Alice știa prea bine că acea speranță chiar era una foarte slabă.

Singurul lucru bun care *chiar* se întâmplase în timpul acelei după-amiezi era că se întâlnise cu un prieten vechi în timp ce stătea pe o bancă la umbra unui copac lângă o biserică, să-și odihnească picioarele care o dureau. Rămăsese uimită că îl recunoscuse după atâția ani. Rămăsese chiar și mai uimită că *el* o recunoscuse pe *ea*. Însă se recunoscuseră reciproc, iar el se opri să discute cu ea și chiar se așezase lângă ea câteva minute. Oare Cassie își mai aducea aminte de domnul Golding?

— Profesorul lui Wesley? întrebă Cassandra după ce se gândi o clipă.

— Deci îți aduci aminte, răspunse Alice, radioasă.

Cassandra își amintea de el. Era cu un cap mai scund decât tatăl ei, un tânăr slab, brunet și onest, cu ochelari. Fusesse angajat când Wesley avea opt ani, iar tatăl lor tocmai avusese un noroc rar de câștig. La mai puțin de o lună după aceea, inevitabila pierdere se produsese, iar Golding trebuise să plece, căci nu putuse să rămână la un angajator care nu îl mai putea plăti – chiar dacă Alice, ca întotdeauna, rămăsese.

Cassandra și-l amintea doar pentru că pe atunci avea treisprezece ani, vârsta la care fetele încep să aibă ochi pentru bărbați. Se îndrăgostise în secret și pasional de el după ce el îi zâmbise într-o zi și o numise „domnișoară Young“, și își înclinase capul spre ea cu un respect flatant, ca și când ar fi fost și ea adult. Plânsese vreme de o săptămână după plecarea lui, convinsă că niciodată nu îl va uita și nu se va mai îndrăgosti de altcineva.

— Ce mai face? întrebă ea.

— Se pare că foarte bine, răspunse Alice. E secretar la un ministru din *cabinet*, Cassie, și pare foarte prosper și foarte elegant. A albit pe la tâmpile. Arată foarte distins.

Atunci Cassandra realizează că poate cu cincisprezece ani în urmă nu fusese singura care se îndrăgostise de el. El și Alice erau apropiați ca vârstă, și o lună întreagă lucraseră aproape unul lângă altul.

— A întrebat de tine, spuse Alice, și a rămas surprins să audă că încă sunt cu tine. Te-a numit „domnișoara Young“. Poate că nu a auzit de căsnicia ta.

Iar Alice nu i-a spus? Cassandra nu o învinuia.

— I-am spus că acum ești Lady Paget și văduvă, spuse Alice. Îți transmite salutări.

Ah.

Iar aceea avea să fie ultima dată când auzea de domnul Allan Golding, își spuse Cassandra, zâmbind în fața unei Alice neobișnuit de roșii în obraji. Îi părea rău pentru Alice. Nu-și amintea ca Alice să fi avut un prieten apropiat doar al ei.

După aceea luară cina împreună în salonaș. Cassandra privi cu tristețe de mai multe ori spre șemineu, în care fuseseră puși cărbuni și vreascuri ce așteptau să fie aprinse. Însă rămăsese atât de puțin cărbune în coșul de lângă ușa de la bucătărie, cu toate că acum avea ceva bani, că nu își permiteau extravagante. Trebuia să pună deoparte fiecare bănuț. Venea vara și toată lumea bună urma să plece din oraș, inclusiv, fără îndoială,

contele de Merton. Nu îndrăzneă să se gândească la un viitor prea îndepărtat ca să se decidă ce va face atunci. Însă, ca pregătire pentru vremea în care va trebui să se gândească la asta, trebuia să economisească cât mai mult.

Nu era o seară friguroasă, doar ușor răcoroasă.

— Presupun că vine diseară, spuse Alice brusc într-un sfârșit, cu capul aplecat deasupra cârpelii la care lucra.

Până atunci nu spusese nimic despre felul în care își petrecuse Cassandra după-amiaza.

— Da, răspunse Cassandra. Vine.

Alice continuă să coasă, ca și când n-ar fi auzit-o.

— Ce ar trebui să fac, spuse ea după vreo cinci minute, e să jefuiesc un poștalion – cu pistoale și mască neagră.

Își înălță capul văzând că prietena ei nu spunea nimic și se priviră lung până când nici una nu își mai putu controla mușchii feței și izbucniră în hohote de râs. Își șterseră ochii, se priviră și izbucniră din nou în râs, un râs care depășea cu mult umorul glumei.

Apoi se sprijiniră din nou de spetează și se priviră.

— Allie, spuse Cassandra afectuos, este un om decent. Nu l-am ales pentru asta, nici măcar pentru felul în care arată. L-am ales pentru că știam că era bogat ca Cresus și pentru că știam că va fi atras de mine. Însă o zână bună – sau poate vreun înger bun – m-a păzit. E bun și decent.

Și avea o prezență tulburătoare. Și poseda doi ochi albaștri care o puteau trage suficient de adânc cât s-o înece.

— Nu e decent, spuse Alice, uitând râsul din urmă cu un minut, dacă e gata să dea bani pentru... Nici un bărbat nu e decent dacă face *așa ceva*, Cassie.

— Dar e *bărbat*, zise Cassandra. Iar eu pot fi foarte ispititoare când vreau. Și seara trecută am vrut. Allie, n-a avut nici o șansă. Nu trebuie să îl învinuiești. Dacă vrei să învinuiești pe cineva, învinuiește-mă pe mine.

Însă Alice nu se lăsă înduplecată, cu toate că tânăra îi zâmbi ispititor.

— În plus, spuse Cassandra, cu zâmbetul pierindu-i când se rezemă mai bine de spetează și privi spre cărbunii neaprinși, cred că mi-a acceptat serviciile mai mult din bunătate decât din dorință. Allie, nu e prost, iar eu nu știu să mint prea bine. Știe de ce l-am pândit. De dimineață am fost chiar foarte deschisă cu el în

privința asta. Nu avea rost să *nu* fiu. Știe că interesul meu pentru el e strict financiar și cred că a acceptat termenii mei pentru că i-a fost milă de mine.

Era umilitor să recunoască asta. Dacă ar fi fost curtezana irezistibilă care se crezuse, el i-ar fi acceptat termenii pentru singurul motiv că i-ar fi dat acces nelimitat la patul și la trupul ei. Ar fi fost mult mai bine așa.

Alice o privea fix, cu acul suspendat deasupra gherghefului.

— E prea târziu ca să mai coși, spuse Cassandra. S-a întunecat, însă nu vreau să aprind lumânarea decât dacă e absolut necesar.

Azi-noapte făcuse risipă de lumânări. Nu mai putea continua să facă asta.

— Ești obosită, spuse ea. Ai avut o zi lungă și plină. Ce-ar fi să mergi la bucătărie și să-ți faci o ceașcă de ceai și să o iei la culcare?

— Nu vrei să fiu aici când vine el, zise Alice, trecându-și acul prin material, lăsând ghergheful la o parte și ridicându-se în picioare. Și nici eu nu vreau să fiu. Nu aș putea să mă port frumos cu el. Noapte bună, Cassie. Mi-aș fi dorit să nu fii nevoită să faci asta, sau cel puțin nu pentru mine.

— N-ai mai fost plătită de aproape un an, îi aminti Cassandra. Ai făcut multe de dragul meu, Allie. Și n-ai fost plătită nici în cea mai mare parte a copilăriei mele, nu-i așa? Însă ai rămas, cu toate că pe vremea aceea ai fi putut să-ți găsești de lucru fără probleme.

— Te-am iubit, spuse Alice.

— Știu.

Cassandra se duse cu ea la bucătărie. Mary curăța vechiul grătar pe care gătea. Roger stătea tolănit în vatră. Dădu din coadă în semn de întâmpinare, fără să își ridice capul.

— Mary, spuse Cassandra, tu nu te oprești *niciodată* din muncă? Grătarul acela nu a strălucit așa de când există. Du-te la culcare.

— Nu mă voi opri *niciodată* din lucru pentru *dumneavoastră*, doamnă, răspunse Mary cu zel. Nu după tot ce-ai făcut pentru mine, întâi să-l convingeți pe domnul să mă țină când Billy a plecat, iar eu am aflat că eram însărcinată cu Belinda, apoi să încercați să mă protejați când domnul ar fi...

— Atunci ascultă-mă și mergi la culcare, spuse Cassandra, întrerupând-o. Iar dacă auzi o bătaie la ușă, nu-i da atenție. O să răspund eu.

— Și apoi să mă aduceți aici cu dumneavoastră când Billy a plecat din nou, iar domnul m-a dat afară înainte să se întoarcă el, adăugă Mary, refuzând să fie intimidată. Ce trebuie să faceți, doamnă, este să mă lăsați pe *mine* să răspund la ușă și să fac cu acel domn ceea ce plănuți dumneavoastră să faceți. Așa ar fi corect. Mă poate plăti pe *mine*, iar eu vă dau banii *dumneavoastră*.

— Oh, Mary. Cassandra se apropie de ea și o îmbrățișă, fără să îi pese de șorțul și de mâinile ei murdare. Asta e oferta cea mai frumoasă pe care mi-a făcut-o cineva de foarte mult timp. Însă nu trebuie să îți faci griji. Conte de Merton e un om bun și decent, și îmi place de el. Și a trecut mult de când... În fine, nu contează. Însă uneori munca poate însemna și plăcere, să știi.

Simți cum i se înroșesc obraji și își dori să nu fi dat vreo explicație.

Alice, care terminase să-și prepare ceaiul, trânti ceainicul pe plită.

— *Este* un bărbat frumos, recunosc Mary. Arată ca un înger, nu-i așa, doamnă?

— Cred că este unul, răspunse Cassandra. Un înger trimis să ne salveze pe toate. Acum duceți-vă amândouă la culcare ca să mă pot pregăti pentru el. Și nu te uita la mine, Alice, ca și când m-aș pregăti să mă duc la eșafod. Este *superb*. Na, am spus-o. E superb și e iubitul meu, și sunt fericită cu situația asta. *Nu* e vorba doar de bani. Îl plac și voi fi fericită cu el. O să vedeți. După un an în care am purtat negru și am fost tot mai posacă, voi fi *fericită*. Cu un *înger*. Fiți fericite *pentru* mine.

Cu o seară în urmă o numise *scandaloasă* și, Dumnezeuule, așa și era.

Amândouă se smiorcăiau când se duseră la culcare. Și *nu* de fericire, bănuia Cassandra.

Și totuși, nu mințise cu totul, își dădu ea seama cu o oarecare surpriză, chiar spaimă. În ea *era* o parte care aproape că abia aștepta să vină noaptea. Fusesse singură pentru foarte mult timp. Încă era singură. Cel puțin noaptea – și patul ei – nu vor fi pustii. Sau cel puțin nu noaptea aceea și, dacă avea noroc, nici celelalte nopți din viitorul apropiat.

Trebuia să existe și o parte luminoasă la norul care stătuse atâta timp deasupra ei. Sigur trebuia să existe.

Poate că să împartă patul cu contele de Merton îi va alunga măcar puțin singurătatea.

Poate exista și o parte luminoasă. Era atât de *obosită* de întuneric.

„Te rog, te rog, fă să fie și lumină.“

Stephen luă cina în Cavendish Square cu Vanessa și Elliott și alți câțiva oaspeți. Inevitabil, printre aceștia se număra și o tânără necăsătorită, care venise cu tatăl ei.

Surorile lui nu insistau să facă pe pețitoarele. Ba chiar spuneau sus și tare că sperau ca el să nu se căsătorească prea devreme, iar atunci când se va căsători să o facă din dragoste. Însă știau să îi atragă atenția asupra unor domnișoare tinere care erau bune de pețit și care i-ar fi fost pe plac. Și îi cunoșteau gusturile.

Domnișoara Soames era pe gustul lui. Era tânără, frumoasă și zveltă. Era dulce, veselă și avea un râs molipsitor. Era manierată și știa să poarte o conversație. Era modestă, însă nu excesiv de timidă.

Stephen stătu lângă ea la cină. Se așeză tot lângă ea într-una dintre trăsurile care îi duseră pe toți la teatru după aceea și stătu lângă ea și în loja privată a lui Elliott. Îi plăcea compania ei și era sigur că și ei îi plăcea compania lui.

Era o seară obișnuită, ca multe altele.

Și totuși, diferită de multe altele.

Căci abia dacă trecuse vreun moment toată seara în care mintea să nu îi fie plină de gândul la Cassandra.

Și, în ciuda voinței lui, aștepta cu destul de multă nerăbdare să o vadă din nou mai târziu.

Nu ar trebui. Ar trebui să se agațe de o lume în care se aflau domnișoara Soames și Lady Christobel Foley și cele ca ele, lumea prietenilor săi bărbați și a activităților lui, lumea familiei lui, lumea îndatoririlor sale parlamentare și a altor responsabilități care veneau odată cu titlul și proprietățile sale.

Lumea cu care se familiarizase în ultimii opt ani. Era o lume care îi plăcea.

Cassandra, Lady Paget, era din altă lume, iar acolo era întuneric. Și ceva fără îndoială ispititor.

Nu era doar promisiunea partidelor frecvente de sex. Cu siguranță era nevoie de mai mult de-atât ca să îl atragă. Însă exista o atracție nedorită, neliniștită, oricare ar fi fost ea.

Sir Wesley Young era și el la teatru. Stătea într-o lojă cu alte șapte persoane, una dintre ele doamna cu care se plimbase prin parc după-amiază. Era multă veselie în loja lor în acea seară.

Prezența lui nu îl ajută pe Stephen să își concentreze atenția asupra domnișoarei Soames și a celorlalți din grupul cumnatului său. Încercă să și-o închipuie pe una dintre surorile sale în situația lui Lady Paget – de exemplu, pe Nessie. Ar fi putut oare să o ignore în parc în după-amiaza aceea, sperând că lumea bună nu va descoperi că era sora lui? Oare ar fi fost în stare să fie vesel aici în seara aceea, știind ce făcuse?

Era de neconceput! Mereu își va apăra surorile, indiferent de consecințele care s-ar fi abătut asupra lui. Unele forme de dragoste *erau* necondiționate și eterne, în ciuda a ceea ce spusese Cassandra.

Cu toate că ar fi trebuit să se bucure de piesă, una dintre activitățile sale preferate, prin minte i se perindau imagini cu ea la vârsta de cinci ani aplecată deasupra fratelui ei nou-născut, îmbrățișându-l și sărutându-l, alintându-l, vorbind cu el, iubindu-l pentru că nu avea pe cine să iubească cu excepția unui tată care era mai mult absent și fără altcineva care l-ar fi iubit *pe el* dacă nu o făcea ea.

Iar mintea lui Stephen se întoarce la scena de la ușa ei din acea după-amiază.

O scenă foarte domestică.

O văzuse pe servitoarea tânără, slabă, cu ochi mari, care arăta mai degrabă a copil ropsit decât a servitoarea dură pe care se așteptase să o vadă. Și un copil timid, cu părul ciufulit și obraji trandafirii. Și un câine bătrân care arăta ca și când ar fi trecut prin câteva războaie la viața lui, însă nu și-a pierdut afecțiunea pentru stăpâna lui.

Poate că, își spuse el, Cassandra se gândise la mai mult decât la supraviețuirea ei când se dusesese la balul lui Meg în căutarea unui protector.

Probabil exista și lumină în viața ei, la urma urmei, chiar dacă era estompată de circumstanțe.

În acea după-amiază, casa ei arăta mai degrabă... Ei bine, arăta ca un cămin.

Când părăsi Merton House pe jos, după ce grupul de la teatru se risipi, sentimentele lui Stephen erau amestecate. Dorea să o vadă din nou pe Cassandra. Dorea să fie din nou în dormitorul ei. Dorea să facă dragoste cu ea din nou, poate cu mai multă tandrețe de data asta și să dea mai multă atenție plăcerii ei.

În același timp, se simțea tulburat să facă așa ceva în casa ei. Poate că ar fi trebuit să închirieze o casă în care să își consume relația. Poate trebuia să o facă acum.

Se va gândi a doua zi la asta.

capitolul 10

Cassandra stătea în salonul întunecat, așteptând. Se schimbase într-o cămașă de noapte de mătase și dantelă, pe care o purta foarte rar. Pe deasupra purta un halat cu flori. Ambele erau albe. Își pieptănase părul și îl legase la baza gâtului cu o panglică albă.

Ca o mireasă care își așteaptă mirele, își spuse ea. Ce ironie. Și nu era un veșmânt comod de purtat într-o încăpere friguroasă.

El ajunsese târziu. Însă nici nu îl așteptase mai devreme. Asculta să audă tropotul de copite, clinchetul hamurilor, zgomotul roților. Însă fu luată prin surprindere când auzi inelul lovindu-se încet de ușă.

Venise pe jos.

Purta o pelerină lungă și neagră de operă, după cum văzu când deschise ușa, și un joben de mătase, pe care îl scoase îndată ce o văzu. Ea îl văzu zâmbind în lumina felinarului de pe stradă, iar pelerina se involbură în jurul lui când se apropie.

Era în întregime întuneric, și lumină, și bărbăție.

Respirația ei se întetea, pe jumătate de spaimă și pe jumătate de... În fine.

— Cassandra, spuse el, sper că nu am ajuns mult mai târziu decât te așteptai.

El păși pe hol și închise sigur ușa boltită în urma lui, în timp ce singura lumânare de pe perete tremură de la aerul de afară.

— E abia unsprezece și jumătate, spuse ea. Ai avut o seară plăcută?

Se întoarse să îl conducă pe scări, stingând lumânarea când trecu pe lângă ea. Într-o săptămână-două, își spuse ea, toate astea vor deveni ceva obișnuit. Poate chiar plictisitor. Însă mai

era mult până la plictiseală. În seara aceea își simțea inima bătând, oprindu-i respirația. Era la fel de tulburată ca o mireasă, chiar dacă făcuse asta cu o noapte în urmă și în noaptea aceea trebuia să fie mai ușor.

Bineînțeles, fusese ceva diferit. Atunci nu era amanta lui, angajată să îi ofere astfel de servicii. Plătită în avans.

— Da, mulțumesc, răspunse el. Am luat cina cu Moreland, cu sora mea și cu alți oaspeți, apoi am mers cu ei la teatru.

Iar acum se afla în casa amantei lui. Așa arăta noaptea completă în oraș a unui domn.

Ea era fericită că odaia lui Alice era la etajul superior cu cea a lui Mary și a Belindei. Când se mutaseră, dorise ca Alice să ocupe camera de lângă a ei, însă era prea mult zgomot de pe stradă, iar Alice protestase, prea sensibilă după zece ani petrecuți la țară. Cu cât camera se afla mai sus, cu atât era mai liniște.

Cassandra stinse lumânarea de lângă camera ei și păși înăuntru. El o urmă și închise ușa. Era suficientă lumină. Ea mișcase oglinzile laterale de pe masa de toaletă, așa cum făcuse cu o noapte în urmă, astfel că lumina singurei lumânări se reflecta de mai multe ori.

— Pot să-ți torn niște vin?

Traversă camera spre tava pe care o așezase pe o măsuță lângă pat. Vinul fusese o extravaganță, însă azi și-o putuse permite.

— Mulțumesc, spuse el.

Ea turnă câte un pahar pentru fiecare și îi întinse unul. El stătea în picioare, aproape de ușă. Își lăsase pelerina pe spătarul unui scaun, iar jobenul pe scaun. Era îmbrăcat în haine negre de seară, cu o jiletcă brodată de culoarea fildeșului, cămașă albă cu guler ascuțit și lavalieră care fusese înnodată cu măiestrie, fără să iasă însă prea mult în evidență.

Contele de Merton nu avea nevoie să iasă în evidență. Avea suficientă frumusețe și farmec cât să facă inutilă adăugarea de podoabe.

Ea își ciocni paharul de al lui.

— Pentru plăcere, spuse ea, zâmbind spre el.

— Pentru plăcere *reciprocă*, întări el, ținându-l cu privirea în timp ce băură amândoi.

Chiar și în lumina slabă, care pâlpâia, a lumânării, ochii lui erau foarte albaștri.

El îi luă paharul din mână și îl duse înapoi pe tavă împreună cu al lui. Apoi se întoarse și își întinse brațele, cu palmele în sus, spre ea.

— Vino, spuse el.

El stătea în picioare chiar lângă pat. Ea se aștepta pe jumătate să o rostogolească pe el fără altă introducere și să treacă la treabă. Însă își potrivi brațele pe după talia ei.

— Și cum a fost seara *ta*? o întrebă el.

— Am stat în salon și am urmărit-o pe Alice cum cârpea ceva, răspunse ea, iar eu n-am făcut absolut nimic. Am fost rușinos de leneșă.

Însă, de fapt, fusese oribil de agitată, cu toate că încercase să nu o arate sau să recunoască nici măcar față de ea însăși.

Până noaptea trecută se culcase doar cu Nigel. Iar atunci, pentru Dumnezeu, fusese sub legământul sacru al căsătoriei. Nu simțise asta ca pe un păcat.

Atunci făceau un păcat? Erau adulți și amândoi erau de acord. Nu făceau nici un rău nimănui dacă erau împreună.

— Uneori, spuse el, lenea e un lux cât se poate de plăcut.

— Da, așa e.

Ea îi cuprinse talia îngustă cu mâinile. Palmele ei se încălziră imediat de la căldura trupului lui.

Stephen o strânse în brațe, lipind-o de el de la piept până la genunchi, și o sărută.

Cumva fu neașteptat. Și ciudat de alarmant. Se așteptase ca ea să fie cea care controla acea întâlnire, așa cum făcuse cu o noapte în urmă. Plănuise ca în noaptea aceea să îl dezbrace încet, cercetându-i trupul cu mâinile și gura în acest timp, înnebunindu-l de nevoie și dorință. *Încă* plănuia să facă asta, însă...

Însă el plănuia să o sărute.

Lucrul tulburător și neașteptat era că nu era un sărut nici pasional, nici lasciv. Era cald și confortabil și... tandru?

Era un sărut care îi dă râma zidurile de apărare. O săruta ușor, cu buzele întredeschise, mișcându-le pe ale ei într-o explorare lentă, înainte să i le atingă cu vârful limbii, apoi sărutându-i pleoapele închise, tâmpilele, carnea moale și sensibilă de sub lobul urechii, gâtul.

Și simți cum i se asprește gâtulejul, ca și cum ar fi avut lacrimi nevărsate.

De ce?

Se așteptase la pasiune. *Dorise* pasiune. Pasiunea putea fi menținută la un nivel pur fizic. Intenționase ca acea relație să fie una strict fizică. *Dorise sex* și nimic altceva. Iar acel cuvânt devenise ușor de rostit în mintea ei.

Dorise sex pur. Ceva inconștient și carnal. *Dorise* să simtă că își câștigă fiecare bănuț.

Își dădu seama că mâinile ei erau răsfirate pe spatele lui, nemișcate. Era sărutată. Nu săruta. Primea, nu oferea.

Nu câștiga nimic.

El își înălță capul la câțiva centimetri de al ei. Nu zâmbea, și totuși, în ochii lui se ascundea ceva ce semăna a zâmbet. Ea își dădu seama că stătea sprijinită de el, caldă și relaxată, aproape moleșită.

— Cass, șopti el blând.

Nimeni nu o mai strigase așa până atunci.

— Da, spuse ea, abia rostit.

Și chiar în acel moment realizează că ceea ce simțea nu era moleșală, ci... dorință.

Cum putea să fie *dorință*? El nu făcuse nimic care să-i stârnească dorința.

Oare așa să fie?

— Te doresc, spuse el. Nu doar trupul tău de femeie, ci și persoana care se ascunde în el. Spune-mi că și tu mă dorești.

„... ci și persoana care se ascunde în el...”

Aproape că îl ura. Cum să lupte cu *asa ceva*?

Se strădui. Închise ochii pe jumătate și își coborî tonul vocii.

— Sigur că te doresc, răspunse ea. Ce femeie ar putea rezista cuiva în care bărbatul și îngerul se unesc în asemenea splendoare erotică?

Îi zâmbi cu grijă.

Însă chiar când el ar fi trebuit să își reînceapă sărutările, pasionale sau nu, alese să o privească, ochii lui cercetându-i chipul.

Ar fi trebuit să stingă lumânarea.

— Nu sunt aici să te rănesc, spuse el blând. Sunt aici să...

— Să mă iubești? Ea ridică o sprânceană.

După ce reguli juca acest bărbat jocul flirtului și al seducției?

— Da, răspunse el. Într-un fel. Sunt multe tipuri de iubire,

Cass, și nici unul nu e simplă dorință. Consider că simpla dorință e imposibilă. Mai ales pentru tine, care ai un fel de relație cu mine. Da, sunt aici să te iubesc.

El nu știa *nimic* despre dragoste. Dar ea știa?

„... care ai un fel de relație cu mine...”

Cassie își lăsă pleoapele peste ochi din nou și zâmbi.

— Scoate-o, spuse el. Te rog.

Ea ridică din sprâncene.

— Masca, spuse el. N-ai nevoie de ea când ești aici cu mine.

Îți promit asta.

Ea avu sentimentul brusc, spaima fulgerătoare, că avea nevoie de acea mască în prezența lui mai mult decât în a oricui altcuiva. Era un distrugător necruțător de măști, de metereze construite cu grijă.

O sărută din nou, de data asta mai profund. Limba lui îi urmări conturul buzelor, apoi pătrunse în gura ei, în timp ce îi dezlegă panglica din păr și o aruncă pe podea. Apoi o strânse în brațe, iar după un minut o întoarse și o lăsă pe pat, după ce slăbi legătura care îi ținea halatul închis la gât, lăsând veșmântul să alunece pe podea.

Nu o urmă. Se dezbracă lângă pat, lăsându-și întâi haina, apoi vesta și cămașa să cadă pe podea peste cămașa și panglica ei. Duse mâna la nasturii de la talie și își scoase pantalonii, șosetele și indispensabili. Nu se grăbi și nu se întoarse de sub privirea ei care îl urmărea atent.

Dumnezeule, ce frumos era! Pentru cei mai mulți oameni, hainele erau o binecuvântare, căci ascundeau o mulțime de imperfecțiuni. Hainele lui ascundeau doar perfecțiune – brațe și umeri cu mușchi bine definiți, piept presărat cu câteva fire aurii; talie și coapse zvelte; fese tari; picioare cu mușchi alungiți și încordați.

Sculptorii din Grecia antică își idealizaseră fără îndoială modelele când îi sculptaseră pe zei. L-ar fi putut folosi pe contele de Merton exact așa cum era.

Era în egală măsură zeu și înger. Era albastru și auriu, precum cerul de vară – ochi albaștri, păr auriu. Doar lumină. Lumină orbitoare.

— Stinge lumânarea, spuse ea.

Nu mai putea îndura să îl privească, știind că avea „un fel de relație cu el” – amantă și protector. Doar atât, așa cum

plănuise, așa cum dorise. Așa cum încă dorea. O să țină minte acest lucru, fără să îl piardă din vedere. Își va stârni în minte imagini cu Mary, și Belinda, și Alice, chiar și cu Roger. Bietul Roger, care cândva încercase să o protejeze...

Era *amanta* lordului Merton, nimic altceva.

El stinse lumânarea și se lăsă deasupra ei, iar ea se întoarse spre el și ridică mâna spre el, intenționând să preia controlul acelei întâlniri, după cum plănuise. Însă mâinile lui țineau tivul cămășii ei de noapte, iar ea ridică brațele, în timp ce el i-o scoase și o aruncă peste umăr. Apoi, înainte ca ea să își coboare brațele, el îi prinse încheieturile într-o mână și i le ținut deasupra capului, aplecându-se peste ea, întorcând-o din nou pe spate. O sărută, întâi pe buze, apoi mai jos pe bărbie și pe gât, apoi coborî pe sânii ei. Își deschise gura deasupra sfârcului unuia dintre ei, respiră, aducând o adiere de aer rece peste mugurul umed, apoi își închise gura peste el și supse. Fierbințeala înlocui răceala și un junghi dureros care nu era durere o străpunse în jos prin pântec până în interiorul coapselor, care brusc tânjeau de dorință.

Gura lui îi părăsi sânul și coborî mai jos pe stomacul ei. Ea îi simți limba în buric și toți mușchii ei interiori se contractară strâns.

Mâna lui liberă îi mângâia coapsele pe interior, cu degetele descriind cercuri blânde. Apoi ajunseră la căldura ei secretă și umedă, pipăind ușor, până când un deget o pătrunse până la prima încheietură. Iar el îl mișcă într-un cerc dur.

Ea și-ar fi putut elibera mâinile. El nu îi ținea prea strâns încheieturile. Însă nu o făcu. Rămase întinsă și pasivă în fața atacului lui, cu toate că acela nu era deloc cuvântul potrivit pentru a descrie ce făcea el. Îl crezuse un inocent. Nu era. Era chiar foarte priceput. Știa cum să folosească tandrețea lentă pentru a construi o pasiune ce se simțea ca un foc arzător.

Nu așa își imaginase ea că un bărbat își folosea amanta. Se așteptase la putere brută, stârnită de propriile ei farmece seducătoare. Însă nu și de la el, după ce îl alesese. De la el se așteptase la o inocență care să fie în întregime la mila ei.

Ca și când ar fi fost o curtezană experimentată. Cât de prostști îi fuseseră așteptările!

Degetele lui îi mângâiară sânul și îi prinseră ușor sfârcul întărit. Ea aproape că strigă de durere – durerea care nu era

durere.

Atunci trupul său se lăsă peste al ei, iar ea îi simți greutatea când îi eliberă încheieturile și își strecură mâinile pe sub fesele ei. Își înălță capul, iar ea știa că o privea, cu toate că abia îl putea zări în beznă.

— Există o anumită dragoste, spuse el pe un ton foarte coborât, pe care un bărbat o simte pentru iubita lui, Cass. E mai mult decât dorință fizică.

Și o pătrunse chiar când cuvintele lui o zdruncinară, făcându-i imposibil să se ferească de invazie.

Era lung și tare, așa cum își amintea din urmă cu o noapte. Își strânse mușchii în jurul lui, așa cum făcuse atunci, și își ridică picioarele, îmbrățișându-i picioarele cu mușchi puternici.

Mirosea a curat, își spuse ea. Colonia lui subtilă, scumpă, nu ascundea mirosuri neplăcute. Ci doar scotea și mai mult în evidență curățenia. Părul lui era moale și ușor parfumat. Ea își strecură degetele unei mâini prin el, în timp ce el își lăsă capul pe pernă lângă ea, cu fața întoarsă de la ea. Își trecu celălalt braț pe după talia lui.

Iar el începu dansul ritmat al intimității, întotdeauna partea care îi solicitase cel mai mare efort de răbdare în timpul căsniciei ei.

În seara aceea, el avea mai mult control asupra lui însuși. Curând, ea își dădu seama de asta. Nu se va termina în câteva minute. Mișcările lui erau constante și măsurate. Adânc, la suprafață, adânc, la suprafață.

Ea simțea umezeala lui alunecând în interiorul ei, dur lângă moale, caldură în caldură. Putea chiar să audă sunetul împreunării lor.

Era un sunet ciudat de ispitor.

Și simți cum un soi de dorință se năștea acolo, în locul în care el își căuta propria plăcere, și se răspândi în măruntaiele ei, pe sânii și pe gâtul ei. O dorință care era durere, o durere care nu era durere. Îi venea să plângă. Dorea să își îngemăneze picioarele cu ale lui, să le ridice peste talia lui, să îl strângă tare în brațe, să își lipească fața de umărul lui, să strige dorul ciudat pentru ceva ce nu știa exact.

Dorea să se lase în seama acelei dorințe. Să se piardă. Și, preț de o clipă fericită în viața ei, să cedeze.

Asta *trebuia* să facă, își dădu ea seama, încercând să

gândească rațional. Era amanta lui. O plătea regește ca să îi provoace plăcere, să îl flateze primind plăcerea.

Însă dacă mima plăcerea, s-ar putea pierde în propriul ei joc.

Se simți neajutorată și înspăimântată. Și simți o dorință dureroasă.

Mâinile lui alunecară din nou pe sub ea. Chipul lui se afla încă o dată deasupra ei.

— Cass, șopti el. Cass.

Iar când ritmul se termină, iar el se împinse adânc și rămase acolo, în timp ce ea simți șuvoiul fierbinte al eliberării lui, știu că acela era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut rosti el.

Dorea să fie femeie și amantă cu el. Dorea să se păstreze pentru ea însăși. Dorea ca cele două vieți ale ei – cea privată și cea de lucru – să fie ținuse strict separate. Însă el o privise în față în întuneric și o strigase cu un nume pe care nimeni nu îl folosisese vreodată și îi spusese astfel fiindcă știa cine era ea și fiindcă ea era cineva de preț pentru el.

Însă el nu îi spusese, iar ea nu era cineva de preț. Era doar sex.

Brusc se neliniști când își dădu seama că două lacrimi fierbinți îi străbăteau obraji și îi curgeau prin păr pe perna de dedesubt. Spera din tot sufletul că ochii lui nu se obișnuiseră cu întunericul atât de mult încât să observe.

Toată durerea și dorința dispărură, înlocuite de regret, însă regret pentru *ceva* nedefinit.

El se retrase din ea și se întinse alături. O întoarse pe jumătate cu spatele la el și se cuibări lângă ea, apoi o strânse lângă trupul lui, cu capul ei pe umărul lui, cu brațul lui pe sub capul ei și întins pe lângă brațul ei până la încheietură, pe care i-o prinse în palmă, în timp ce ea își lăsă mâna pe piept.

Îi auzea inima bătându-i cu putere.

El îi mângâie părul pe spate cu mâna liberă și își lipi buzele de fruntea ei, chiar deasupra tâmpiei. Locul pe care îl sărutai doar din afecțiune.

Brusc, ea îi auzi din nou cuvintele.

„Există o anumită dragoste pe care un bărbat o simte pentru iubita lui.“

Nu dorea dragostea lui și nu dorea nici un fel de dragoste. Dorea banii lui la schimb pentru ce îi oferea aici.

Repetă în minte acel gând din nou și din nou, ca să nu uite despre ce era vorba de fapt.

— Povestește-mi despre copil, murmură el în urechea ei.

— Copil? spuse ea, tresărind.

— Cel de la ușă de azi după-amiază, răspunse el. Trăgea cu ochiul de după fustele servitoarei tale. E al tău?

— Oh, spuse ea. Nu. Te referi la Belinda. Este a lui Mary.

— Mary e servitoarea? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Le-am adus cu mine la Londra. Nu le puteam părăsi. Nu aveau unde să se ducă. Mary a fost dată afară când Bruce – noul Lord Paget – a venit într-un final să locuiască la Carmel. În plus, e prietena mea. Și o iubesc pe Belinda. Cu toții avem nevoie de puțină inocență în viață, lord... Stephen.

— Mary nu are soț? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Dar asta nu o face o paria.

— Tu nu ai copii? continuă el.

— Nu. Închise ochii. „Ba da.“ Am avut o fiică, dar a murit la naștere. Era perfectă, însă s-a născut cu două luni prea devreme și nu putea respira.

— Oh, Cass, spuse el.

— *Nu* spune că-ți pare rău, spuse ea. Tu n-ai avut nici o legătură cu asta, nu? Și am mai avut două sarcini pierdute înainte.

Și probabil încă una după, cu toate că a treia oară a fost doar o sângerare puternică la aproape o lună după ce i se oprise ciclul și nu fusese niciodată sigură dacă fusese vorba de un copil. Oh, dar ea știa că fusese un copil. Trupul ei de femeie știuse. La fel și inima ei de mamă.

— Nu-mi interzice cuvinte, spuse el. *Chiar* îmi pare rău. Probabil e cel mai rău lucru pe care îl poate îndura o femeie – să piardă un copil. Chiar și când e un copil nenăscut. Îmi pare rău, Cass.

— Mereu m-am bucurat că s-a întâmplat așa, spuse ea cu asprime.

Mereu își spusese sieși că fusese mai bine așa. Însă în timp ce o spunea atunci, cu voce tare, altcuiva, știa că niciodată nu se bucurase că pierduse acele patru suflete dragi care ar fi putut deveni o parte importantă a propriului ei suflet.

Oh, cât de nesocotită fusese să rostească acele vorbe cu voce tare.

— Ai o voce pe măsura măștii pe care o porți, spuse el. Sunt mai mult decât ușurat că ai folosit-o acum, altfel te-aș fi crezut. Și n-aș fi îndurat să te cred.

Ea se încruntă și își mușcă buza.

— Lord Merton, spuse ea, când suntem împreună în camera asta și în patul ăsta, suntem angajator și amantă; sau, dacă vrei să îndulcim realitatea, suntem *iubiți*. În sensul strict fizic, că ne unim trupurile pentru plăcere *reciprocă*. Plăcere *fizică*. Bărbat și femeie. Nu suntem *persoane* unul pentru altul. Suntem trupuri. Poți să te folosești cum vrei de trupul meu – Dumnezeu știe că plătești suficient de bine pentru asta. Însă toți banii din lume n-ar ajunge ca să mă cumperi *pe mine*. Îți sunt interzisă. Îmi aparțin doar mie. Sunt servitoarea ta plătită. Nu sunt și nu voi fi niciodată sclava ta. Nu îmi vei mai pune *nici o* întrebare personală. Nu te vei mai băga în viața mea. Dacă nu poți accepta asta – că suntem bărbat și amantă – atunci îți voi returna suma aceea ridicol de mare de bani pe care mi-ai trimis-o de dimineată și îți voi arăta ușa.

Ea își ascultă îngrozită propriile cuvinte. Ce *bălmăjea acolo*? Nici nu mai avea toată suma de bani ca să i-o dea înapoi. Și știu la fel de sigur pe cât era de sigură că se afla întinsă acolo în brațele lui că nu își va mai găsi niciodată curajul să o ia de la capăt cu alt bărbat. Dacă el o asculta, rămânea săracă lipită – la fel și Mary, și Belinda, și Alice. Și Roger.

El își retrase brațul de sub capul ei și trupul de lângă al ei, iar ea se trezi brusc întinsă pe spate. El își trecu picioarele pe după marginea patului, se ridică și ocoli patul spre partea ei. Se aplecă și își luă hainele și le aruncă peste piciorul patului, apoi începu să se îmbrace.

Chiar și prin beznă își dădu seama că era furios.

Ea ar fi trebuit să spună ceva înainte să fie prea târziu. Însă deja era prea târziu. Avea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Îl pierduse pentru simplul motiv că era bucuros că ea nu se considerase mai fericită fără copiii ei morți.

Nu spuse nimic. Nu *putea*. Se săturase să îl seducă, să facă pe sirena. Fusese o idee disperată de la bun început. O idee prostească.

Doar că păruse – și *încă* părea – că nu existau alternative.

Așteptă în tăcere ca el să plece. După ce va fi auzit ușa de la intrare închizându-se în urma lui, avea să-și îmbrace cămașa

de noapte și halatul și va coborî să încuie ușa. Și așa se va sfârși.

O să își facă o ceașcă de ceai în bucătărie și o să conceapă alt plan. Trebuia să existe *ceva*. Poate că Lady Carling îi va da o scrisoare de recomandare. Poate va găsi un angajator care să nu fi auzit de ea.

El terminase de îmbrăcat, mai avea doar să își ia pelerina și jobenul de pe scaunul de lângă ușă când pleca. Însă în loc să se îndrepte spre ele se aplecă deasupra măsuței de toaletă și deodată camera se luminează de la flacăra din iască, cu care el aprinse lumânarea.

Cassandra clipi de la lumina bruscă și își dori să își fi tras cuverturile peste cap cât încă era întuneric. Refuza să o facă acum. Îl privi cu tot disprețul și ostilitatea de care era în stare, în timp ce el trase un scaun de la masă, îl întoarse ușor și se așeză pe el.

Cassandra își dădu seama că el tocmai întorsese situația din acea dimineață – sau mai bine zis de ieri-dimineață. Stătea așezat pe scaun, privind către ea, care era în pat.

Ei bine, îi va da această satisfacție. Doar asta îi mai rămăsese.

— Cassandra, îmbracă-te, spuse el. Nu cu chestiile alea de pe podea. Cu haine normale. Îmbracă-te. Avem de vorbit.

La fel cum spusese și ea ieri.

Nu se simțea furie nici pe chipul, nici în vocea lui, doar o oarecare intensitate în ochi.

Însă nu-i trecu prin cap să-l sfideze sau să nu-l asculte.

Avea toată puterea blândă a îngerilor, își spuse ea în timp ce traversa încăperea, goală, în drum spre garderobă, și începu să își îmbrace hainele pe care le purtase în acea seară. Stârnea frica. Nu frica de durere fizică, ci de...

Încă nu știa răspunsul. Pentru unele lucruri nu existau cuvinte.

Însă *îi era* teamă de el. Cumva intrase în viața ei acolo unde nu îl dorea nici pe el, nici pe nimeni altcineva. Nici măcar pe Alice.

Iar el era acolo.

„... care ai un fel de relație cu mine...”

capitolul 11

Trebuia pur și simplu să plece îndată ce termina să se îmbrace, își spuse Stephen.

Însă nu o făcu. Nu putea.

Nu știa nimic despre relațiile normale pe care le aveau bărbații cu amantele lor. Însă atunci nu putea să se gândească la ea ca la amanta lui, în ciuda acelui schimb condamabil de bani pe care îl impusese situația ei.

„... când suntem împreună în camera asta și în patul ăsta, suntem angajator și amantă... Bărbat și femeie. Nu suntem persoane unul pentru altul. Suntem trupuri. Poți să te folosești cum vrei de trupul meu... însă toți banii din lume n-ar ajunge ca să mă cumpere pe mine.“

Nu *dorea* să o cumpere. Dorea să... o *cunoască* pe femeia în al cărei pat își cumpărase accesul. Era chiar atât de rău să vrea asta?

Ea nu dorea să se lase cunoscută.

„Îți sunt interzisă. Îmi aparțin doar mie. Sunt servitoarea ta plătită. Nu sunt și nu voi fi niciodată sclava ta. Nu îmi vei mai pune nici o întrebare personală. Nu te vei mai băga în viața mea.“

Bineînțeles, nici ea nu știa mai multe decât el despre o relație normală dintre un bărbat și amanta lui. Se îndoia că se mai culcase cu alt bărbat în afară de soțul ei până noaptea trecută. În ciuda rolului de sirenă pe care încercase atât de insistent să îl joace, nu era o curtezană.

Era doar o femeie disperată care încerca să își câștige existența, pentru ea și pentru câteva ființe care depindeau de ea. Fosta ei guvernanta care se plimbăse prin parc cu ea cu două zile în urmă trecuse probabil de vârsta la care și-ar fi găsit cu ușurință de lucru. Servitoarea era mamă nemăritată și nu se putea angaja nicăieri atât timp cât alegea să țină copilul cu ea.

Stephen se ridică în picioare și se duse lângă fereastră, așteptând până ce Cassandra termină să se îmbrace. Trase perdelele și privi spre strada pustie. Poate că nu era totuși o idee tocmai bună să stea așa la fereastră, cu lumânarea aprinsă lângă el. Vecinii de peste drum știau probabil că în casa aceea locuiau doar femei.

Trase din nou perdelele peste geam și se întoarse, rezemându-se de pervaz, cu brațele încrucișate pe piept.

Cassandra ieși chiar atunci din garderobă. Îl privi, apoi se așeză pe scaun. Își aranjă fără grabă fustele rochiei ei albastru-deschis. Un zâmbet slab, batjocoritor, îi ridică colțurile buzelor. Își legase din nou părul, însă nu și-l ridicase. Într-un final, văzând că el nu spunea nimic, îl privi și ridică din sprâncene.

— Îmi cer iertare că m-am băgat în viața ta și ți-am provocat durere, spuse el.

Sprâncenele ei rămaseră arcuite.

— Nu mi-ai provocat durere, Lord Merton, spuse ea. Din câte țin minte, mi-ai provocat chiar foarte multă plăcere. Sper că și eu ți-am provocat același lucru cel puțin în cantități egale.

— Unde dorm servitoarele tale? o întrebă el. Și copilul.

— La etajul de deasupra, răspunse ea. Nu trebuie să-ți faci griji că gemetele și gâfâielile noastre au trecut prin pereți și nu i-au lăsat pe ceilalți să doarmă. Și nu sunt servitoarele mele. Sunt prietenele mele.

Nu era o femeie plăcută când avea acea mască, și o avea foarte des. Pentru el, cel mai bun lucru din lume ar fi să plece. Banii pe care îi trimisese ieri-dimineață o vor ajuta pe ea și pe ceilalți o vreme. După aceea... Ei bine, nu era responsabilitatea lui. Însă problema era că femeia care purta mască nu exista, iar el nu o *cunoștea* pe femeia din spatele ei. Nu știa dacă ar plăcea-o sau nu.

Ea nu dorea să fie cunoscută.

Își ucisese soțul.

Doamne, Dumnezeu, dar el ce *căuta* acolo?

Totuși, Cassandra adusese cu ea la Londra o guvernantă în vârstă, o servitoare pribeagă care își pierduse slujba, copilul foarte mic al servitoarei și un câine schilodit. Îl căutase hotărâtă să îl facă protectorul ei ca să nu moară toți de foame – nici ea, nici ei.

— Asta e casa lor, spuse el. O întinez când vin aici să-mi

exercit drepturile de angajator al tău. Calc în picioare inocența acelui copil.

Asta îl supăra încă de când o văzuse ieri după-amiază, cu obraji roșii și ciufulită, și cu ochii mari. Unul dintre inocenții dragi ai vieții. Atunci chiar se gândise că poate era a Cassandrei. Nu era mare diferență dacă era sau nu a ei. Întreaga situație era... dezgustătoare.

Ea își trecu un picior peste celălalt și începu să îl legene ușor. Se uită o vreme la el fără spună nimic. Zâmbetul îi rămăsese.

— Un gentleman cu conștiință, spuse ea într-un târziu. Pare o contradicție de termeni. Trebuie să fie foarte neplăcut pentru tine, Lord Merton.

— De obicei, recunosc el. Asta trebuie să facă o conștiință, dacă nu slăbește. Este reperul după care încerc să-mi trăiesc viața și să iau decizii.

— Conștiința te-a făcut să rămâi aici după ce te-ai îmbrăcat? îl întrebă ea. Sau dorința persistentă pentru ceea ce ai pierde dacă ai fi plecat? Dacă e vorba de ultima, nu trebuie să-ți faci griji. Nu vei duce lipsă vreodată de parteneri de pat, oricând vei vrea așa ceva – și asta chiar și dacă n-ai fi avut titlu și bogății. Dacă e prima, atunci înseamnă că ți-e milă de mine și de micul meu anturaj patetic. Să nu-ți fie. Vom supraviețui și fără tine, Lord Merton. Chiar nu suntem responsabilitatea ta, nu?

El îi răspunse, cu toate că întrebarea fusese retorică.

— Nu, răspunse el.

Însă nu se mișcă.

— Atunci ce urmărești? întrebă ea. Vrei să mă așezi într-un cuib al dragostei? Asta fac ceilalți domni, mai ales cei căsătoriți. Ar fi foarte confortabil și m-ai putea vizita acolo de câte ori dorești, fără teama că întinezi inocența cuiva. Aș fi ca toate celelalte femei angajate în domeniul ăsta. Aș avea căminul aici și locul de serviciu acolo.

Piciorul ei se mișcă ceva mai repede. Tonul vocii ei era coborât și disprețuitor.

— Nu voi face așa ceva, Cassandra, răspunse el.

Ea oftă.

— Atunci s-a terminat, nu? spuse ea. Sper că nu te superi că nu îți voi înapoia *toți* banii, Lord Merton. Vezi tu, am cheltuit o parte din ei. Sunt foarte extravagantă. Însă am prestat servicii

pentru tine două nopți la rând și trebuie să fiu plătită cu ceva.

Păru să-și dea seama de felul în care își legăna piciorul, căci se opri brusc.

Ar fi fost atât de simplu să spună da, se *terminase*. Asta era ceea ce-și dorea. Așa s-ar putea duce la Merton House, ar dormi cât mai rămăsese din acea noapte, iar de dimineață, când se va trezi, ar lăsa în urmă acel episod nefericit. Ar fi liber de o legătură pe care nici nu și-o dorise.

Și-ar fi putut relua viața cu care era obișnuit și care îi plăcea.

Dar nu putu să spună da.

— Cassandra, spuse el, aplecându-se ușor înainte, trebuie să o luăm de la capăt. *Se poate* să o luăm de la capăt?

Ea râse.

— Bineînțeles, Lord Merton, spuse ea. Să mă dezbrac? Sau preferi să o faci tu? Sau... ai vrea să mă întind așa cum sunt acum?

Nu îi înțelesese greșit cuvintele. Însă, numai ea știa de ce, se hotărâse să îl ironizeze. Poate că se ura pentru ce alesese să facă cu el, își spuse el cu durere. Poate că se ura pentru omorul cu care scăpase nepedepsită – sau cel puțin din punct de vedere legal.

— Rămâi unde ești, răspunse el. În noaptea asta nu va mai exista sex, Cassandra. Și nici în viitorul apropiat. Poate că niciodată între noi doi.

Ea își țuguie buzele.

— Deci, spuse ea, sugerându-mi să o luăm de la capăt, de fapt mă inviți să te seduc din nou, Lord Merton? Va fi plăcerea mea. Niciodată să nu spui niciodată. Pot fi mai bună de-atât.

El traversă camera spre ea din câțiva pași rapizi, ingenunche în fața scaunului ei și îi luă amândouă mâinile întrale sale. Ea îl privi lung, uimită, iar masca alunecă.

— Gata, spuse el. Ajunge, Cassandra. Jocul s-a terminat. Și doar un joc a fost, atât. Nu ai fost *tu*. Sau *eu*. Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Chiar îmi pare.

Ea deschise gura să spună ceva, dar o închise din nou, lăsând cuvintele nerostite. Încercă să pară disprețuitoare, dar nu reuși. El îi strânse și mai tare mâinile.

— Cassandra, spuse el, dacă mergem mai departe, o facem ca prieteni. Și nu folosesc acel cuvânt ca eufemism pentru nimic.

Trebuie să devenim prieteni. Trebuie să continui să te ajut, iar tu ai nevoie de ajutor. Poate că nu e baza ideală pentru o prietenie, însă va trebui să ne mulțumim cu asta. O să te ajut atât timp cât ai nevoie de ajutor, iar tu îmi vei da în schimb încrederea și compania ta. Nu trupul tău. Nu pot să te plătesc pentru trupul tău. Nu *pot*.

— Dumnezeu, Lord Merton, spuse ea, *trebuie* să fii disperat dacă ești gata să plătești pentru prietenie. Să fii înger e o treabă chiar atât de singuratică? Nimeni nu vrea să fie prietenul tău?

— Cass, spuse el, spune-mi Stephen.

De ce se mai chinuia cu ea? *De ce?*

Zâmbetul ei reveni – apoi dispăru.

— Stephen, spuse ea, aproape șoptit.

— Hai să fim prieteni, spuse el. Dă-mi voie să vin deschis să te vizitez, cu fosta ta guvernantă ca însoțitoarea ta. Dă-mi voie să-mi aduc surorile să te viziteze. Dă-mi voie să te însoțesc prin Londra așa cum am făcut ieri după-amiază. Hai să ne cunoaștem.

— Atunci ești atât de disperat să ai acces la secretele mele, Lord Merton? spuse ea. Arzi de nerăbdare să afli toate detaliile excitante ale modului în care l-am ucis pe Nigel?

El îi lăsă mâinile și se ridică din nou în picioare. Se întoarse cu spatele la ea și își trecu degetele prin păr. Aruncă o privire spre patul cu așternuturi mototolite, în care făcuseră dragoste cu doar puțin timp în urmă.

— *Chiar* l-ai omorât? întrebă el.

De ce nu o crezuse pe deplin prima dată când o întrebase? De ce nu sărise îngrozit și nu luase o distanță cât mai mare de ea?

— Da, l-am omorât, răspunse ea fără să șovăie. Nu mă vei face să neg asta, Lord Merton – *Stephen*. Nu o să mă faci să inventez un străin convenabil, un vagabond care fără alt motiv decât răutatea pură să se fi cățarat pe fereastra bibliotecii, să-l fi împușcat pe soțul meu în inimă, apoi să fi dispărut din nou fără să fure nimic de preț. Am făcut-o pentru că îl uram și îl voiam mort și doream să mă eliberez de el. *Chiar* vrei să fii prietenul meu?

De ce *tot* nu reușea să o creadă? Pentru că asemenea lucru era de neimaginat? Însă Lord Paget murise din cauză că un glonț îi străpunsese inima. Încercă să și-o imagineze cu un pistol mână și închise o clipă ochii îngrozit.

Oare era nebun? Oare îl vrăjise ea? Cu siguranță nu. Bineînțeles că nu. Pur și simplu era nebun.

— Da, răspunse el cu un oftat. Vreau.

— Toată înalta societate o să creadă că mă curtezi, spuse ea. Aripile tale se vor murdări curând de negru, Lord Merton. Curând o să te trezești alungat din societate. Sau o să fii de râsul tuturor. Toți vor crede că ești neghiobul meu. Vor crede că ești remarcabil de nătărău. O să creadă că n-ai putut să vezi dincolo de frumusețea mea. *Sunt frumoasă*. Spun asta fără vanitate. Știu cum mă privesc ceilalți oameni – femeile cu invidie, bărbații cu admirație și dorință. Femeile își vor întoarce fața de la tine, dezamăgite și pline de dispreț. Bărbații te vor privi cu invidie și batjocură.

— Nu pot să-mi trăiesc viața după cum se așteaptă ceilalți, răspunse el. O trăiesc așa cum consider eu de cuviință. Presupun că există un motiv pentru care m-ai remarcat în Hyde Park cu câteva zile în urmă și pentru care eu te-am remarcat pe tine. Și nu a fost simplul fapt că tu erai în căutarea unui protector, iar eu am ochi pentru ceea ce e frumos – mai ales că erai acoperită din cap până-n picioare. Poate ai mai remarcat încă o duzină de bărbați. La fel și eu. Însă ceea ce-am văzut noi a fost unul pe celălalt. Și a existat un motiv pentru care ne-am întâlnit chiar a doua zi, la balul lui Meg. Motivul nu a fost doar să ne tăvălim împreună în pat, apoi să ne despărțim cu amărăciune la scurt timp după aceea. Cred în cauze. Și efecte.

— Atunci spui că am fost sortiți să ne întâlnim? spuse ea. Și poate să ne îndrăgostim, să ne căsătorim și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

— Ne croim singuri propria soartă, spuse el. Însă unele lucruri se întâmplă cu un motiv. Sunt convins de asta. Ne-am întâlnit cu un motiv, Cassandra. Putem alege să aflăm acel motiv – sau nu. Nici un efect nu este rezultatul sorții.

— Doar cauza, zise ea.

— Da, răspunse el. Așa cred, cel puțin. Nu sunt filosof. Să o luăm de la capăt, Cassandra. Să ne dăm o șansă ca măcar să fim prieteni. Lasă-mă să te cunosc. Și tu să mă cunoști pe mine. Poate că merit să mă cunoști.

— Sau poate nu, spuse ea.

— Sau poate nu.

Ea oftă, iar când el o privi din nou observă că renunțase la

toate aparențele. Arăta pur și simplu vulnerabilă – și încântătoare dincolo de orice imaginație.

O criminală? Cu siguranță nu. Dar cum arăta o criminală?

— Ar fi trebuit să știu de îndată ce te-am văzut că o să-mi aduci necazuri, spuse ea. Și totuși, pe prietenul tău l-am respins ca posibilitate, căci mi s-a părut periculos. Am crezut că el ar fi cel pe care nu l-aș fi putut controla. Cel care arată ca un demon. Domnul Huxtable.

— *Con?* întrebă el. E vărul meu. Nu e un om rău.

— Am crezut că voi fi în siguranță cu un înger, continuă ea, așa că te-am ales pe tine.

— Nu sunt vreun înger, Cassandra.

— Oh, crede-mă, *ești*, spuse ea. Țsta e tot necazul.

El îi zâmbi pe neașteptate și, preț de o clipă, în ochii ei se zări un licăr, iar el crezu că ea îi va întoarce zâmbetul. Nu o făcu.

— Dă-mi voie să te vizitez mâine după-amiază, spuse el. Sau de fapt mai bine zis azi după-amiază. O vizită formală. La tine și la fosta ta guvernantă. Iartă-mă, dar i-am uitat numele.

— Alice Haytor, răspunse ea.

— Dă-mi voie să vă vizitez pe tine și pe domnișoara Haytor.

Ea își legănă din nou piciorul.

— Ea *știe*, spuse Cassandra.

— Și, fără îndoială, mă crede diavolul pe pământ, răspunse el. Să vedem dacă voi putea să-i schimb părerea proastă pe care o are despre mine?

— Mai știe și că este vina mea, că eu te-am sedus, adăugă ea.

— Nu are cum să știe așa ceva, căci nu e adevărat, Cassandra. Ai arătat un interes evident pentru mine. Nu am fost sedus. Am ales să fiu și eu interesat. *Ești* frumoasă. Și ispititoare. Merit dezaprobarea domnișoarei Haytor. Am luat hotărâri greșite în privința ta și a atracției mele față de tine. Dă-mi voie să încerc să îi câștig respectul.

Ea oftă din nou.

— Nu vrei să dispari pur și simplu, nu? spuse ea.

Se privi.

— Ba da, răspunse el. Dacă îmi spui să plec și să stau departe de tine, o voi face. Dacă *adevărata* Lady Paget îmi spune asta, atunci asta fac. Vrei să plec, Cassandra? Vrei să ies din viața

ta acum și pentru totdeauna?

Ea îl privi lung și închise ochii.

— Da, vreau, spuse ea după câteva momente, însă nu pot spune asta cu ochii deschiși. Stephen, *de ce* te-am întâlnit?

— Nu știu, răspunse el. Ce-ar fi să descoperim împreună răspunsul?

— O să regreti, spuse ea.

— Poate, aprobă el.

— Eu deja regret.

— Măine după-amiază? întrebă el.

— Oh, prea bine. Deschise ochii și îl privi din nou. Vino dacă trebuie.

El își arcui sprâncenele.

— Vino, spuse ea. Și o să-i spun lui Mary să nu-ți bage un păianjen în ceașca de ceai.

El zâmbi.

— Acum pleacă. Eu am nevoie de niște somn chiar dacă tu n-ai.

El traversă camera și își luă pelerina și jobenul. Se întoarse spre ea. Ea stătea în picioare în fața scaunului.

— Noapte bună, Cassandra, spuse el.

— Noapte bună, Stephen.

El merse pe jos acasă, întrebându-se în ce naiba se mai băgase. În ultimele două zile, viața lui părea întoarsă complet pe dos.

Oare *chiar* fuseseră sortiți să se întâlnească? Pentru ce motiv – altul decât ca el să le ajute pe ea și pe prietenele ei să nu moară de foame?

Însă era treaba lor să descopere motivul. Considera că unele evenimente, unele momente, erau aruncate intenționat în viața cuiva de o mână nevăzută. Însă acea mână nu avea puterea de a dicta și răspunsul. Cei în cauză trebuiau să înțeleagă acele evenimente și momente. Sau nu.

Plouase toată dimineața, însă după-amiază devreme ploaia se oprise, norii se risipiseră, soarele strălucea, iar străzile și trotuarele se uscaseră.

— E după-amiază *perfectă* pentru o plimbare, spuse Alice cu încăpățănare, după ce traversase salonul până la fereastră ca să se convingă singură că avea dreptate. Ne-am promis o

plimbare în Green Park, Cassie. O să fie mai puțin aglomerat decât Hyde Park.

— Când ai venit acasă să mănânci, îi aminti Cassandra, ai spus că sigur îți vor cădea picioarele dacă mai faci un singur pas azi.

Alice petrecuse toată dimineața încercând să descopere agenții la care nu fusese cu o zi în urmă și să le viziteze din nou pe cele la care își lăsase numele, în speranța că apăruse ceva peste noapte.

Chiar spusese asta despre picioarele ei înainte să își adune în final Cassandra curajul să îi menționeze pe un ton foarte firesc că în acea după-amiază vor primi vizita contelui de Merton – o vizită socială formală ca să ia ceaiul cu ele, nu o vizită de afaceri.

— E uimitor cum o gustare și o ceașcă de ceai și o oră de odihnă îți pot reda energia, spuse Alice cu veselie. Sunt gata din nou de plecare – iar în după-amiaza asta nici măcar n-o să mă plouă.

— Am fost de acord să fiu aici când va veni, Alice, spuse Cassandra. Ar fi nepoliticos să plec de acasă, iar tu nu m-ai învățat niciodată să fiu nepoliticoasă. În plus...

— În plus ce?

Alice era furioasă. Se întoarse de la fereastră cu o încruntătură pe chip.

Cassandra nu avea ghergheful în poală – nu se putuse aduna să facă nimic în ultimele zile. Nu avea vreo scuză să se uite în altă parte decât la fosta ei guvernantă.

— Cred că... *legătura* dintre noi s-a sfârșit, Allie, spuse ea. De fapt, chiar s-a sfârșit. I s-a părut dezgustătoare – cred că în primul rând pentru că Belinda locuiește aici. Spunea ceva despre întinarea inocenței. Însă nu a fost doar asta. Cred că într-adevăr e un înger. Am făcut un înger să păcătuiască. Se simte vinovat. Vrea să își răscumpere păcatele. Vrea să o luăm de la capăt și vrea să fim *prieteni*. Ai mai auzit ceva atât de absurd în viața ta? Însă vrea să continue să mă plătească, și nu știu cum să-l refuz, deși sigur că știu că trebuie să îl refuz. Nu pot să accept un salariu frumos doar pentru că sunt prietena cuiva, nu-i așa?

— Hai la plimbare, spuse Alice cu hotărâre, înainte să fie prea târziu. Ia-ți doar boneta, Cassie, nu-ți mai schimba și rochia.

Cassandra scutură din cap și își privi mâinile pe care le ținea pe genunchi. Își examinează unghiile. Trebuia să și le taie.

Purta rochia ei de muselină cu crenguțe pentru acea ocazie. Hainele frumoase făceau parte dintre lucrurile care îi rămăsese. Nigel insistase întotdeauna să se îmbrace frumos.

— Nu vreau nici măcar să dau cu ochii de el, spuse Alice, darămite să stau să iau ceaiul cu el. Nu îl *plac*, Cassie, și nu e nevoie să mă întâlnesc cu el ca să știu asta. Te-a rănit.

— Nu, nu m-a rănit. Cassandra ridică privirea, cu ochii tulburați. Dacă cineva a rănit pe cineva, atunci a fost invers. Nu el m-a rănit pe *mine*. E... fermecător, Allie.

Fermecător și teribil de tulburător.

Toată dimineața – și toată noaptea după ce plecase el – se gândise la felul în care el făcuse dragoste cu ea și la durerea și dorința pe care le stârnise în ea. Și la durerea care nu era durere. Ceea ce simțise fusese dorință sexuală. Într-un final recunoscuse asta. Niciodată până atunci nu mai simțise dorință sexuală. Nici măcar nu știuse că femeile pot simți așa ceva.

Toată dimineața se gândise la discuția lor de după aceea.

„Presupun că există un motiv pentru care m-ai remarcat în Hyde Park cu câteva zile în urmă și pentru care eu te-am remarcat pe tine... Și a existat un motiv pentru care ne-am întâlnit chiar a doua zi, la balul lui Meg. Cred în cauze. Și efecte.“

Dacă era un motiv pentru tot, atunci de ce îl întâlnise pe Nigel?

„Unele lucruri se întâmplă cu un motiv. Sunt convins de asta. Ne-am întâlnit cu un motiv, Cassandra. Putem alege să aflăm acel motiv – sau nu. Nici un efect nu este rezultatul sorții.“

El găsisese o metodă să facă soarta și liberul arbitru să existe împreună. Cât de inteligent.

„Să o luăm de la capăt, Cassandra. Să ne dăm o șansă ca măcar să fim prieteni. Lasă-mă să te cunosc. Și tu să mă cunoști pe mine. Poate că merit să mă cunoști.“

Oare nu simțea că știa destule despre ea? Îi spusese – de două ori – că îl omorâse pe Nigel. Ce mai era de știut despre cineva care recunoscuse o asemenea faptă?

„Poate că merit să mă cunoști.“

— Poate că merită să îl cunoști, îi spuse ea lui Alice.

— După ce ți-a făcut? Alice se întoarse la locul ei și se așeză cu zgomet. Și nu-mi spune că tu l-ai sedus, Cassie. Ai avut un motiv să faci asta, cu toate că Dumnezeu știe că m-am împotrivit cu tărie de la bun început. El nu are nici o scuză că s-a lăsat sedus

decât aceea că e *bărbat*. Dacă are nevoie atât de disperată de o femeie, de ce nu se însoară? De asta sunt nevestele!

Cassandra o privi și, pentru prima dată în acea zi, zâmbi, sincer amuzată.

— Mă rog. Obrajii lui Alice se înroșiră. E *unul* dintre lucrurile pentru care sunt făcute nevestele. Nu mă înțelege greșit, Cassie. Femeile merită mult mai mult de *atât*, așa cum am încercat să te învăț încă din copilărie. *Încă* mai cred că ar trebui să mergem la Green Park. Poate mâine o să plouă iar. Și eu sunt cea care trebuie să găsească o sursă de venit. Și *voi găsi*. De dimineată am cumpărat un ziar. A fost o extravaganță teribilă, însă aici sunt anunțate mai multe posturi la care intenționez să aplic. Unele nu mi se potrivesc, e adevărat, dar sunt mai multe posibilități clare. Utilitatea unei femei nu are cum să se încheie la patruzeci și doi de ani. Refuz să cred asta.

Cassandra îi zâmbi și observă că ochii fostei ei guvernante erau înecați în lacrimi.

— Cassie, spuse ea din nou, *eu* sunt cea care trebuie să aibă grijă de noi toate. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Tu ai avut mereu grijă de mine, Allie, spuse Cassandra. *Mereu*.

Alice își șterse ochii cu batista.

— Deci e important pentru tine să îl primim pe contele de Merton, nu? Întrebă ea.

— Da. Cassandra încuviință din cap. Și a cerut în mod special ca tu să fii cu mine, să știi – ca însoțitoare.

Alice scoase un sunet destul de neplăcut, ca un furnăit.

— *Trebuie* să-ți fi spus acea poveste în anii în care erai adolescentă, spuse ea, despre ușile grajdului închise după ce armăsarul a fugit.

Era prea târziu să mai iasă la plimbare chiar și să fi vrut. O trăsură care trecea afară pe stradă se opri în fața ușii. Cassandra o auzi clar din locul în care se afla.

Musafirul lor sosise.

capitolul 12

Stephen o vizită pe Katherine, Lady Montford, târziu în acea dimineață, după ce părăsi Camera Lorzilor. Se duse cu intenția să-i ceară să îl însoțească atunci când va merge în vizită la Cassandra. Însă Meg era cu ea, căci îi adusese pe Toby și pe Sally să se joace cu Hal în camera copiilor, și astfel le invită pe amândouă să meargă cu el.

— Trebuia să te întreb despre ieri după-amiază și despre plimbarea ta în parc de îndată ce te-am văzut, Stephen, spuse Meg. Deci ți-ai asumat misiunea de a o relansa pe Lady Paget? E frumos din partea ta. Nu este chiar ușor să o placi, nu? Pe chipul ei e întotdeauna o expresie care sugerează... ei bine, sugerează un anumit dispreț față de toată lumea pe care o vede, ca și când ea ar fi superioară. Știu că probabil e doar felul ei de a se proteja într-o situație extrem de dificilă, însă chiar și așa, felul ei de a se purta nu prea lasă loc de apropiere.

— I-am spus că o voi vizita azi după-amiază, spuse Stephen, însă nu prea se cade să mă duc singur, nu?

— Cu siguranță n-are nevoie nici măcar de urma altor bărfe, aprobă Kate. Da, Meg, desigur, ai dreptate în privința comportamentului ei, însă îndrăznesc să spun că dacă aș fi singură în Londra și toți ar crede că mi-am ucis soțul – și pe deasupra cu un topor – m-aș purta destul de asemănător. Asta *dacă* aș avea curajul să apar în public. E demnă de admirație. Îmi face plăcere să te însoțesc în după-amiaza asta, Stephen. Hal o să fie gata de odihnă după o dimineață agitată, iar Jasper se duce la curse.

— La fel și Duncan, adăugă Meg. De fapt, se duc împreună. Vin și eu.

Fusese mai ușor decât se temuse Stephen. Nu îi puseseră întrebări stânjenitoare. Era clar că surorile lui nici măcar nu

bănuiau că își simțea conștiința încărcată.

Când ajunsese în fața ușii Cassandrei pe Portman Street în acea după-amiază, vizita lui era ireproșabilă. Sosise deschis, în văzul tuturor vecinilor, și le ajută să coboare pe două doamne foarte respectabile, în timp ce lacheul care îi însoțise vizitiul bătu la ușă.

Câteva minute mai târziu, stăteau cu toții în salon, făcând conversație politicoasă cu Cassandra, care turna ceai, și cu domnișoara Haytor, pe care Stephen o recunoscuse din Hyde Park din urmă cu câteva după-amiezi. Stătea pe scaun cu spatele drept, cu o expresie tăioasă, însă nu era o femeie neplăcută.

Iar privirea tăioasă era de înțeles. Spera doar că nu va pierde pariul în care se băgase. Spera ca ea să nu spună nimic care să le dezvăluie surorilor lui adevărul relației lui cu Cassandra. Însă se îndoia că o va face. Era o doamnă, se vedea foarte clar.

Între timp, el încercă să o îmbuneze, vorbind mai mult cu ea, în timp ce doamnele celelalte vorbeau între ele.

Însă în tot acest timp, o observa pe Cassandra, care juca foarte natural rolul de gazdă, cu toate că pe chipul ei era acea expresie ușor batjocoritoare de care pomenise Meg mai devreme. Și-ar fi dorit să fie mai relaxată și să fie ea însăși. Își dorea ca surorile lui să o placă, aproape ca și când i-ar fi făcut, într-adevăr, curte.

Cassandra purta o rochie de muselină de culoarea ciupercii, care probabil ar fi arătat banal pe majoritatea femeilor. Însă pe ea arăta uimitor. Îi puneă în evidență trupul și atrăgea atenția asupra strălucirii părului ei. Era elegantă.

Arăta ca o doamnă. Arăta ca o femeie căreia nu i se întâmplase vreodată ceva sordid.

Apoi se întâmplă ceva care îi relaxă pe toți, chiar dacă la început îi stârni Cassandrei o oarecare groază.

Ușa salonului, care părea să fie închisă, se deschise, iar în încăpere își făcu apariția câinele zburliț și urât, cu un mers schiopătat și limba scoasă.

— Oh, Doamne, spuse Cassandra, ridicându-se în picioare înaintea lui, ușa nu s-a închis bine. Îmi pare rău. Îl scot de aici.

— Îl duc eu, Cassie, spuse domnișoara Haytor, ridicându-se la rândul ei.

— Oh, dar e adorabil, spuse Kate. Lăsați-l aici, vă rog, adică

dacă are voie să stea în salon.

— Roger tinde să fie umbra Cassandrei de câte ori are ocazia, spuse domnișoara Haytor, așezându-se din nou. Crede că toată casa e a lui și că el e lord și stăpân aici. Și de obicei este.

Pentru prima dată, zâmbi. Chiar chicoti când Kate îi întoarse zâmbetul.

Cassandra se așeză și ea și zâmbi pe jumătate. Stephen, care o urmărea, zări o expresie de afecțiune pură pe chipul ei și simți ceva încolțindu-i în suflet, ceva atât de subtil că îi fu imposibil să îl păstreze sau să înțeleagă exact ce era.

— Roger, spuse el când câinele șchiopătă pe lângă el, iar el întinse mâna să îi scarpine urechea întreagă. Aveți un nume distins, domnule.

Câinele se opri, își lăsă bărbia pe genunchii lui Stephen și ridică privirea spre el cu un ochi jalnic. Celălalt era lucios și orb.

— Ești fie un câine foarte ghinionist, continuă Stephen, care dă mereu de belele și iese mereu distrus din ele, fie un câine foarte *norocos* care a supraviețuit unui dezastru teribil.

— A doua, răspunse Cassandra.

— Oh, ce îngrozitor, doamnă, spuse Meg. Abia în ultimii ani am început să am animale în casă – fiul meu cel mare a adus o duzină de cățeluși când n-a mai suportat să iasă și să meargă la grajduri de câte ori dorea să îi vadă și, desigur, mama lor a trebuit să fie adusă de asemenea, cu toate că nu era deloc domesticită pe atunci. Însă știu cât de repede devin animalele membri ai familiei, la fel de dragi ca oamenii.

— Cred, spuse Cassandra, cu privirea încă ațintită asupra lui Roger, că o parte din mine ar fi murit odată cu el dacă nu și-ar fi revenit după răni, Lady Sheringford, însă s-a recuperat. Am refuzat să-l las să moară.

Privirea ei se mută puțin deasupra capului câinelui și pe chipul lui Stephen, apoi se uită în altă parte.

Nimeni nu întrebă ce fel de accident fusese, iar ea nu oferă informația de bunăvoie.

— O să fiți acoperit de păr de câine, Lord Merton, spuse domnișoara Haytor.

El îi zâmbi.

— Valetul meu mă va certa cu siguranță, doamnă, spuse el, însă va peria și ultimul fir. Iar valeții trebuie să primească motive să se plângă din când în când, știți, ca să se simtă necesari și să se

bucure de munca lor.

Ea aproape că îi zâmbi. Însă nu îl iertase încă – și nu se știa dacă o va face vreodată.

Nimeni nu se gândise să traverseze camera să închidă ușa salonului și să se asigure că de data aceea era închisă. Astfel că un cap micuț și cârlionțat, cu obraji trandafirii, apăru de după ea, așa cum apăruse de după fustele servitoarei cu o zi în urmă, iar copilul, văzând câinele, intră în cameră. Era îmbrăcată într-o rochiță roz a cărei culoare se ștersese, însă era curată ca lacrima și fusese călcată frumos.

— Cuțu, spuse ea când intră.

Însă Roger părea destul de fericit acolo unde era, cu urechea mângâiată și capul scărpinat, cu toate că scoase un mârâit leneș de bun venit și își deschise ochiul când fetița își îngropă degetele în blana de pe spatele lui și se aplecă să-l sărute.

— Oh, Doamne, spuse Cassandra, părând stânjenită din nou. Îmi pare rău. O să duc...

Însă chiar atunci copilul păru să își dea seama că în cameră erau și alți oameni, nu doar câinele, și printre ei era o doamnă care purta o bonetă de paie cu margini înflorate. Se îndepărtă de Roger și de Stephen și arătă cu degetul spre boneta lui Meg.

— E frumoasă, spuse ea.

— Oh, mulțumesc, răspunse Meg. Și buclele tale sunt frumoase. Poate te poți lipsi de una. O tai cu foarfeca pe care o am în poșetă și o iau acasă și o lipesc pe capul meu, ce zici? Crezi că ar arăta bine?

Copilul chicoti vesel.

— Nu-u! strigă ea. Ar arăta p-prostește.

— Cred că ai dreptate, spuse Meg cu un oftat. Atunci mă văd nevoită să o las pe capul tău, unde arată fermecător.

Copilul ridică un picior, pe care îl ținu de sub genunchi.

— Am pantofi noi, spuse ea.

Meg îi privi.

— Sunt foarte frumoși, într-adevăr, răspunse ea.

— Ceilalți mi-au rămas mici, continuă copilul, pentru că acum sunt fetiță mare.

— Cu siguranță că ești, spuse Meg. Îndrăznesc să spun că pantofii cei vechi erau mult prea mici. Vrei să stai pe genunchiul meu?

Cassandra se așează din nou, schimbând o privire cu domnișoara Haytor. Însă nu trebuiau să își facă griji. Poate că nu era eticheta perfectă să lași un câine jerpelit și decrepit și copilul unei servitoare să se plimbe prin salon în timp ce gazda avea musafiri nobili, însă acei musafiri nobili erau fermecați. Stephen știa că atât Meg, cât și Kate erau. Iar el era cu siguranță fermecat. Își dădu seama că aceea era o casă în care copiii și animalele aveau voie să se plimbe după pofta inimii. Era un cămin. Simțise asta cu o zi în urmă încă de la ușă. Azi era sigur de acest lucru.

Cassandra nu trăia într-o beznă permanentă. Chiar și acum se uita la copil cu o afecțiune exasperată.

— Am un băiețel, spuse Meg în timp ce copilul se așeza în poala ei, însă e mai mare ca tine. Și am și o fetiță care e mai mică. Și încă un băiețel care e încă un bebeluș.

— Cum îi cheamă? întrebă copilul.

— Tobias, răspunse Meg, însă îl strigăm Toby. Și Sarah, pe care o strigăm Sally. Și Alexander, pe care îl strigăm Alex. Pe tine cum te cheamă?

— Belinda, răspunse copilul. Cum altfel m-ați striga pe *mine*?

— Hmm, să vedem, răspunse Meg, prefăcându-se gânditoare. Belle? Am o nepoată care e Belle, prescurtarea de la Isabelle. Lindy? Linda? Lin? Însă nici un nume nu sună la fel de frumos ca *Belinda*, nu-i așa? Cred că numele tău e perfect așa cum este.

Roger se așezase pe podea peste cizmele lui Stephen. Kate își îndreptase atenția către domnișoara Haytor. Stephen îi zâmbea Cassandrei, care își mușca buza și îl privea, în ochii ei ascunzându-se cu siguranță un zâmbet în semn de răspuns.

Era fericit că venise. Era bucuros că Meg și Kate veniseră cu el. Și era bucuros că ușa salonului nu se închisese bine. Era mult mai bine decât cu o noapte în urmă, în ciuda plăcerilor senzuale pe care i le adusese acea noapte. Era un nou început, și unul bun. Cassandra vedea ce era mai bun din familia lui, iar el vedea ce era mai bun din familia ei.

Un nou început... Oare chiar dorea așa ceva? Un început pentru ce?

Însă înainte să poată să se gândească la întrebare sau să se bage din nou în conversație, se auzi un ciocănit la ușa salonului, apoi își făcu apariția chipul îngrozit al servitoarei slabe.

— Oh, doamnă, spuse ea cu un țipăt, îmi pare atât de rău. Luam rufele de pe sârmă, și Belinda și Roger au venit înăuntru. Am crezut că erau la bucătărie, apoi n-am putut să-i găesc pe *nicăieri*. Belinda! spuse ea pe un ton apăsător, grăbit. Ieși de aici! Și ia câinele cu tine. Îmi pare *atât* de rău, doamnă.

— Cred că amândoi i-au distrat pe oaspeții noștri, Mary, spuse Cassandra, părând, în sfârșit, complet amuzată. Iar Belinda a putut să se laude cu pantofii ei cei noi.

— Eu și Belinda ne-am împrietenit, Mary, spuse Meg. Sper că nu o vei certa că a intrat aici să caute câinele. E o dulceață, și îmi pare bine că am cunoscut-o.

— Roger mi-a ținut de cald la picioare, adăugă Stephen, zâmbindu-i servitoarei.

— Trebuie să fii foarte mândră de fiica ta, spuse Kate.

Belinda alunecă din poala lui Meg și își trecu brațele pe după gâtul lui Roger. El se ridică clătînându-se și ieși din cameră înaintea ei, șchiopătând. Servitoarea închise ușa, iar Stephen o auzi trăgând de clanță, până se fixă bine.

— A fost foarte stânjenitor, spuse domnișoara Haytor râzând. Poate nu sunteți obișnuite să vă amestecați cu copiii servitorilor și cu câinii din gospodărie, Lady Montford, Lady Sheringford.

Meg râse.

— Oh, te înșeli, răspunse ea și începu să povestească despre felul în care fuseseră crescuți la Throckbridge. Când îți petreci zilele într-un sătuc, domnișoară Haytor, te obișnuiești să te amesteci cu oameni de tot soiul. E un mod sănătos de a crește.

— Uneori îmi lipsește viața aceea, adăugă Kate. Eu îi învățam pe copiii foarte mici la școala din sat. Obișnuiam să dansăm la petreceri care erau pentru toată lumea, nu doar pentru mica nobilime. Meg are mare dreptate. Am crescut foarte sănătos așa. Bineînțeles, asta *nu* înseamnă că vreunul dintre noi s-ar plânge de norocul care a dat peste noi când Stephen a moștenit titlul Merton.

— Eu cu siguranță nu mă plâng, spuse Stephen. Sunt multe privilegii care însoțesc această poziție. Și mai sunt și multe responsabilități și multe ocazii să faci bine.

O privi pe domnișoara Haytor în timp ce rostea acele cuvinte. Poate că nu era înțelept să spună asta, căci putea la fel de bine să creadă că acea poziție îi dădea și multe ocazii să facă rău,

însă el îi zâmbi și i se păru că expresia aceea tăioasă i se îndulcise mult într-o jumătate de oră de când erau ei acolo.

Și, ca să folosească vechea zicală, Roma nu se construisese într-o zi.

Venise vremea să plece. O vedea pe Meg pregătindu-se să se ridice. Însă înainte să apuce să facă asta, se auzi o bătaie în ușa principală și întoarseră cu toții capul să privească spre ușa salonului, ca și când aceasta le-ar fi oferit o fereastră prin care să vadă cine era noul musafir. După câteva momente, ușa se deschise și servitoarea își făcu din nou apariția.

— Domnul Golding, doamnă, spuse ea, în vizită la domnișoara Haytor.

Domnișoara Haytor sări în picioare, cu obraji înroșiți.

— Oh, Mary, strigă ea, ar fi trebuit să mă chemi. Vin...

Dar era prea târziu. Un domn trecu pe lângă Mary și intră în încăpere, apoi păru foarte stânjenit să o găsească plină. Se opri brusc și făcu o plecăciune.

Cassandra se ridică în picioare și se duse în grabă spre el, cu ambele brațe întinse și cu chipul strălucitor.

— Domnule Golding, spuse ea. A trecut mult timp, însă cred că te-aș recunoaște oriunde.

Era un bărbat scund și foarte slab, de vârstă mijlocie și neatrăgător. Părul său negru începuse să se rărească de pe frunte, lăsându-l aproape chel în creștet, iar la tâmpile devenise argintiu. Purta ochelarii pe jumătatea nasului.

— Micuța Cassie? spuse el, lăsându-și mâinile în ale ei, la fel de încântat ca ea. Eu *nu* te-aș fi recunoscut pe *dumneata*, poate doar după păr. Dar acum ești Lady Paget, nu? Domnișoara Haytor mi-a povestit ieri când ne-am întâlnit. Îmi pare rău pentru moartea soțului dumitale.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi se întoarse să îl prezinte celorlalți oaspeți, cu chipul încă strălucitor și fericit și incredibil de frumos. Le spuse că fusese profesorul fratelui ei o perioadă scurtă când erau copii, iar acum era secretarul unui ministru din cabinet.

— Am venit să o salut pe domnișoara Haytor, spuse Golding după ce făcu plecăciunile. Nu aveam de gând să te deranjez pe dumneata sau pe musafirii dumitale, Lady Paget.

— Te rog să iei loc, spuse Cassandra, și să bei o ceașcă de ceai.

Însă nu avea de gând să se așeze, vădit stingherit de prezența celorlalți.

— Am venit doar să văd dacă domnișoara Haytor ar dori să mă însoțească la o plimbare mâine prin parcul Richmond. Mă gândeam să facem un picnic.

O privi pe domnișoara Haytor, vădit stingherit.

— Doar noi doi? întrebă ea, cu obrajii încă roșii și cu ochii strălucitori.

Chiar arăta bine, își spuse Stephen. Probabil fusese o fată frumoasă în tinerețe.

— Cred că nu s-ar cădea, nu? răspunse el, răsucindu-și pălăria în mâini și arătând ca și când și-ar fi dorit să deschidă o gaură în podea și să-l înghită. Însă nu știu cine ar mai putea să ne însoțească. Cred că aș putea...

Începuturile aveau nevoie de mijloc ca să ajungă la sfârșit, își spuse Stephen, chit că era vorba de o posibilă poveste de dragoste între doi oameni de vârstă mijlocie care fuseseră guvernantă și profesor împreună în trecut, sau de noua lui relație cu Cassandra, noua lui *prietenie* cu ea care putea duce oriunde așa cum amândoi știau acum. Însă dorea să descopere care era acel oriunde.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, îi spuse el lui Golding, și dacă Lady Paget nu are planuri pentru mâine după-amiază, poate că eu și ea v-am putea însoți la picnic. Doamnele ar putea fi însoțitoare una pentru cealaltă.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule, răspunse domnul Golding, însă nu doresc să deranjez.

— Nu e nici un deranj, spuse Stephen. Mi-aș fi dorit să mă fi gândit eu singur la asta. Acum, domnule Golding, nu mai avem nevoie decât ca doamnele să accepte să vină cu noi. Privi întrebător de la domnișoara Haytor la Cassandra și înapoi. Domnișoară Haytor, ar fi trebuit întâi să vă întreb dacă nu vă deranjează să fac parte din grupul vostru. Vă deranjează?

Îi aruncă fără rușine cel mai fermecător zâmbet de care era în stare. Însă vedea din privirea ei cât de mult își dorea să meargă.

— Aveți dreptate, Lord Merton, spuse ea cu asprime. Dacă e Cassie cu mine, o să pot să fiu cu ochii pe ea să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău. Domnule Golding, sunt încântată să vin.

Cu toții o priviră întrebător pe Cassandra.

— Se pare că mâine merg la picnic, răspunse ea, fără să îl privească pe Stephen.

— Splendid, spuse din nou Golding, frecându-și mâinile, cu toate că încă părea teribil de stânjenit. Atunci închiriez o trăsură care să fie în fața ușii la ora două.

— Domnule Golding, spuse Stephen, din moment ce presupun că aduceți ceaiul, poate mă lăsați pe mine să mă ocup de trăsură?

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule, spuse Golding, apoi făcu o plecăciune și ieși imediat din cameră.

— E vremea să plecăm și noi, spuse Meg, ridicându-se în picioare. Mulțumim pentru ceai și pentru ospitalitate, Lady Paget. Și a fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară Haytor.

— Da, așa este, întări Kate. Aș fi vrut să mai schimbăm povești ca între profesoare, domnișoară Haytor, dar n-am avut timp, nu? Poate data viitoare.

— Aștept cu nerăbdare ziua de mâine, doamnă, zise Stephen, făcând o plecăciune, apoi urmându-i pe ceilalți afară din încăpere. Cassandra era cu surorile lui.

Le lăsă pe Meg și pe Kate să iasă înainte la trăsura care îi aștepta, iar el mai rămase pe hol să își ia rămas-bun.

— Mereu am avut o slăbiciune pentru picnicuri, spuse el. Aer curat. Mâncare și băutură. Iarbă, copaci și flori. Companie plăcută. Toate astea sunt o combinație excelentă.

— Compania s-ar putea să nu fie prea plăcută.

El râse.

— Sunt sigur că o să îl plac foarte mult pe Golding, răspunse el.

Cassandra zâmbi pe jumătate la interpretarea intenționat greșită a vorbelor ei.

— M-am referit la mine, spuse ea. Sigur știi că nu vreau să vin, că această nouă... relație de care ai vorbit noaptea trecută e sortită eșecului. Nu putem fi prieteni, Stephen, după ce-am fost protector și amantă.

— Atunci iubirii nu pot fi prieteni? o întrebă el.

Ea nu răspunse.

— Am nevoie să-mi spăl păcatele, îi spuse el. În loc să-ți readuc măcar în parte bucuria în viață, am făcut exact opusul, Cass. Lasă-mă să îmi spăl păcatele.

— Nu vreau...

— Cu toții vrem bucurie, răspunse el. Cu toții *avem nevoie* de ea. Și bucuria există, Cass. Ți promit.

Se mulțumi să-l privească lung, cu ochii ei verzi aproape translucizi.

— Spune-mi că abia aștepti picnicul, spuse el.

— Oh, prea bine. Dacă vorbele astea te fac să te simți mai bine, le voi spune. N-o să dorm la noapte așteptând nerăbdătoare să înceapă mai repede picnicul. Și o să mă rog din oră în oră să avem vreme bună.

El îi zâmbi și îi atinse ușor bărbia cu un deget, apoi ieși în grabă afară și urcă în trăsură pe bancheta din fața surorilor lui, cu spatele la cai.

— Oh, Stephen, spuse Kate după ce ușa se închise, iar trăsura se puse în mișcare, de dimineată n-am înțeles. Sau poate că *am ales* să nu înțeleg. Oare nici unuia dintre noi nu îi e dat să aibă o cale ușoară spre căsnicie și fericire?

— Însă calea grea ne-a adus la toate trei fericirea, Kate, rosti Meg încet. Poate că o cale ușoară nu o face. Poate ar trebui să-i *urăm* lui Stephen să aibă parte de o cale grea.

Dar nu zâmbi și nu se arată prea fericită. Și nici Kate. Stephen nu le întrebă la ce se refereau – era mult prea evident.

Însă se înșelau.

El doar încerca să îndrepte un lucru făcut greșit. El doar încerca să aducă puțină bucurie în viața Cassandrei, ca să fie cu conștiința împăcată.

Își continuă drumul în tăcere.

capitolul 13

Cassandra petrecu dimineața următoare pe Oxford Street. Însă nu făcea cumpărături pentru ea. O întrebase pe Mary dacă o putea lua cu ea pe Belinda ca să îi cumpere o pălărie de soare nouă care să înlocuiască pălăria învechită care cândva aparținuse unui băiat de la grajduri. Nu se oferă să îi cumpere copilului mai multe haine. Știa că trebuia să aibă grijă cu Mary. Era foarte mândră. Și foarte protectoare cu fetița ei, pe care o adora.

Își îndepliniră misiunea în primul magazin în care intrară, iar Belinda ieși purtând o bonetă de bumbac albastră frumoasă, cu un tiv ușor întărit și un volan care îi proteja gâtul și umerii de razele soarelui. Era legată sub bărbie cu panglici galbene ca soarele, care erau prinse de bonetă cu mănunchiuri de micuțe albăstrele artificiale.

Belinda făcuse ochii mari în fața frumuseții bonetei și se întoarse să se admire în geam când ieșiră din magazin.

Se plimbară de mână pe stradă, până când ajunseră în fața unui magazin de jucării. Curând, nasul Belindei era lipit de vitrină, privind lung înăuntru, fără să scoată o vorbă. Nu arăta vreo nerăbdare vizibilă, nu avea vreo așteptare ca vreodată ceva din ceea ce vedea în vitrină sau în magazin să fie al ei. Nu cerea nimic. Însă era clar pierdută în lumea din jurul ei.

Cassandra o privea cu drag. Chiar și simplul fapt că avea ocazia să stea acolo și să privească era probabil de ajuns cât să facă din acel moment punctul culminant al zilei pentru Belinda. Era un copil remarcabil de mulțumit.

Cassandra își dădu seama că nu se uita la tot ce era în vitrină, ci la o anumită jucărie – o păpușă. Nu era cea mai mare sau cea mai frumoasă. Ba chiar din contră. Era un bebeluș de jucărie, făcut din porțelan și îmbrăcat doar cu o pijama simplă de bumbac, așezat pe un șal alb din lână. După ce privi lung minute

în șir, Belinda ridică o mână și își răsfiră ușor degetele.

Cassandra abia își stăpâni lacrimile. Din câte știa, Belinda nu avea jucării.

— Cred, spuse ea, că bebelușul acela are nevoie de o mamă.

— Bebeluș.

Belinda își apăsă mâna pe vitrină.

— Ai vrea să-l ții în brațe? întrebă Cassandra.

Capul copilului se întoarse și o privi pe Cassandra cu ochi mari și solemni. Dădu încet din cap.

— Atunci vino, spuse Cassandra și luă din nou mâna copilului, conducând-o în magazin.

Era o extravagantă prostească. Nu mai era amanta lordului Merton, nu? Și deja îi cumpărase boneta. Însă mâncarea, hainele și adăpostul nu erau singurele necesități ale vieții. La fel era și dragostea. Iar dacă dragostea costa niște bani în acea dimineață, atunci așa să fie.

Totul păru să merite când vânzătoarea se aplecă deasupra vitrinei, ridică păpușa și o lăsă în brațele Belindei.

Cassandra n-ar fi fost surprinsă să vadă ochii copilului sărindu-i din cap. Belinda privi lung la bebelușul de porțelan cu gura ușor întredeschisă și o ținu nemișcată preț de câteva clipe, apoi o strânse în brațe și o legănă ușor.

— Ai vrea să-l duci acasă și să fii mămica lui? întrebă Cassandra cu blândețe.

Ochii Belindei se ridicară din nou spre ea, iar fetița dădu din cap.

În spatele lor, o fetiță îmbrăcată elegant cerea bosumflată păpușa cu bucle lungi și blonde, nu pe cea urâtă cu rochie de catifea și paltonaș. Și avea nevoie de trăsura de jucărie pentru că a ei nu mai avea roți. Și mai avea nevoie și de coardă, pentru că mânerul celei pe care o primise de ziua ei săptămâna trecută erau colorate cu un verde urât.

Cassandra descoperi că bebelușul se vindea fără haine. Cumpără și pijamaua, apoi, pentru că Belinda sărutase fruntea bebelușului și îi promisese șoptit că îi va ține de cald, cumpără și păturica.

Nu avusese habar că jucăriile erau atât de scumpe.

Însă, pe când ieșeau din magazin, își dădu seama că nu regreta acea extravagantă. Belinda încă era mută de încântare.

Însă își aminti ceva din învățăturile insistente ale lui Mary. Ridică privirea spre Cassandra, strângând bebelușul în brațe.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse ea.

Nu era nimic prefăcut în mulțumirea ei. Venea din inimă.

— Păi, spuse Cassandra, nu putem să-l lăsăm așa aici fără o mămică, nu?

— E fetiță, spuse Belinda.

— Oh. Cassandra zâmbi și ridică privirea chiar spre chipurile zâmbitoare ale lui Lady Carling și contesei de Sheringford.

— Am știut eu că dumneavoastră erați, Lady Paget, spuse doamna Carling. I-am spus lui Margaret și am traversat ca să ne asigurăm. Ce copil încântător! E al dumneavoastră?

— Oh, nu, spuse Cassandra. Mama ei e menajera, bucătăreasa, servitoarea mea – face totul.

— Ea e Belinda, spuse contesa și văd că poartă pantofii ei cei noi și eleganți. Ce mai faceți, Lady Paget? Belinda, mi se pare că ai un bebeluș nou. Pot să o văd? E fetiță?

Belinda dădu din cap și dădu păturica de pe fața păpușii.

— Oh, e minunată, spuse contesa. Și pare să-i fie cald și bine. Cum o cheamă?

— Beth, răspunse Belinda.

— Frumos nume, răspunse contesa. De obicei Beth e prescurtarea de la Elizabeth. Știai? Dar Elizabeth e un nume mult prea mare pentru un bebeluș atât de mic. Ai fost înțeleaptă să-i spui Beth.

— Eu și Margaret ne duceam la cafenea să bem un ceai, spuse Lady Carling. Ne însoțiți, Lady Paget? Sunt sigură că găsim cel puțin o prăjitură care să îi placă Belindei. Și cu siguranță au și limonadă.

Primul instinct al Cassandrei fu să refuze. Însă nu avea ce rău să-i facă să fie văzută în public cu asemenea doamne. Dacă ar putea să fie treptat acceptată din nou de societate, poate că într-un final va putea găsi o doamnă în vârstă sau bolnavă care avea nevoie de însoțitoare și care va avea suficientă încredere în ea cât să o angajeze. Nu era o perspectivă prea fericită și nu știa ce s-ar întâmpla atunci cu Alice și Mary, însă...

Ei bine, nu era nimic rău să accepte o ramură de măslin care i se oferea de bunăvoie.

— Mulțumesc, spuse ea. Belinda, vrei o prăjitură?

Belinda făcu din nou ochii cât cepele, dădu din cap, apoi își aminti bunele maniere.

— Da, vă rog, doamnă, spuse ea.

Doamnele rămaseră de vorbă aproape o oră în timp ce Belinda stătu tăcută la masă, întâi mâncând prăjitura albă cu glazură roz pe care o alesese cu mare atenție, ridicând ceașca să bea limonadă cu ambele mâini, apoi ștergându-și cu grijă gura și mâinile cu batista de pânză, ca să își poată legăna din nou păpușa. Îi șopti la ureche și o sărută, în timp ce doamnele vorbeau.

— E o zi minunată pentru picnicul vostru în Richmond, spuse contesa.

— Picnic? Lady Carling o privi curioasă pe Cassandra. Ce frumos! Nu există o metodă mai bună să petreci o după-amiază de vară, nu-i așa?

— Fosta mea guvernantă, care locuiește cu mine, are doar patruzeci și doi de ani, spuse Cassandra. Mult prea tânără să meargă până la Richmond la picnic doar cu un domn de aceeași vârstă – sau cel puțin așa crede ea. Când domnul Golding a venit ieri după-amiază în vizită să o invite, a șovăit, cu toate că era clar că și-ar fi dorit să accepte. Așa că Lord Merton și-a oferit serviciile lui și pe ale mele ca însoțitori.

Toate râseră și chiar atunci însuși contele de Merton și domnul Huxtable, înger și demon, trecură pe lângă fereastra cafenelei. Inima sau stomacul – sau *ceva* – al Cassandrei se strânse. La brațul lordului Merton se afla o domnișoară foarte tânără, cea cu care dansase primul set de dansuri la balul surorii lui, iar el o ascultase cu capul aplecat spre ea. Și zâmbindu-i.

O femeie tânără care probabil era servitoarea ei mergea la câțiva pași în urma lor.

Ceea ce simțise Cassandra nu era gelozie. Era... Oh, era conștiința faptului că era amanta lui cu numele, că petrecuse două nopți cu el în patul ei, că acea experiență îi plăcuse mult mai mult decât putea să recunoască și că îi văzuse și îi simțise trupul minunat lângă al ei.

Erau gânduri care nu ar fi trebuit să îi răsară așa în minte.

El dorea să fie prietenul ei.

Locul lui era lângă cineva precum acea domnișoară foarte tânără. Râdea la ceva ce spunea el, iar el râdea la rândul său.

Locul lui era lângă ea. Nu lângă Cassandra. El era tânăr,

fără griji, fermecător și plin de lumină.

N-ar fi trebuit să îl lase să încerce să transforme relația lor amoroasă eșuată în prietenie.

Ah, dar era atât de... Era atât de *încântător*.

— Oh, uite-i pe Stephen și Constantine, spuse Lady Sheringford, iar în aceeași clipă domnul Huxtable le văzu și le spuse ceva celorlalți doi și toți priveră prin fereastră și zâmbiră. Lord Merton ridică o mână spre ele.

Îi spuse ceva tinerei domnișoare, însă ea scutură din cap și după câteva clipe își continuă drumul fără ei, cu servitoarea lângă ea. Cei doi domni intrară în cafenea și se apropiară de masă.

— Așa rămân doamnele zvelte? întrebă domnul Huxtable, cu o sprânceană ridicată ironic.

— Nu, sigur că nu, răspunse Lady Carling. Plimbarea la cumpărături face asta, domnule Huxtable. În plus, doar Belinda a mâncat prăjitură. Noi, celelalte, am fost cumiți și ne-am refuzat asta. Am văzut că Lady Paget nici măcar nu a pus zahăr în ceai și și-a turnat doar câteva picături de lapte. Luați două scaune și stați jos.

Însă Cassandra simțea într-un fel inexplicabil cum i se tăia respirația. Nu aparținea acelui grup de familie. În plus, venise vremea să o ducă acasă pe Belinda. Mary s-ar putea îngrijora.

— Puteți folosi scaunele noastre, spuse ea, ridicându-se în picioare. Eu și Belinda trebuie să plecăm.

Belinda se ridică ascultătoare în picioare, privind spre contele de Merton.

— Am primit o păpușă nouă, spuse ea.

— Este o păpușă? întrebă el, prefăcându-se uimit. Se lăsă pe vine lângă ea. Am crezut că este un bebeluș. Pot să-l văd?

— E o ea, spuse fetița, trăgând păturica de pe fața păpușii. O cheamă Beth. De fapt, Elizabeth, însă numele acela e prea mare.

— Beth i se potrivește mai bine, aprobă el, atingând cu un deget obrazul păpușii. Trebuie să fie foarte plăcut pentru ea să stea în pătură și să fie legănată de tine. A adormit.

— Da, spuse ea, iar el îi zâmbi.

Cassandra înghiți în sec și fu convinsă că toți o auziseră. Pe chipul lui era o expresie de tandrețe naturală, deși era un aristocrat care vorbea cu copilul unei servitoare. Cu copilul nelegitim. Într-adevăr, i-ar fi fost *foarte* ușor să ajungă să țină la

el, să aibă încredere în el, când experiența o învățase să nu aibă încredere în bărbați, mai ales în cei blânzi.

Și Nigel fusese blând...

Lord Merton se ridică în picioare.

— Permiteți-mi să vă conduc pe amândouă acasă, spuse el, privind spre Cassandra.

Cum ar fi putut refuza fără să facă o scenă sub ochii curioși ai lui Lady Carling și ai rudelor lui?

— Nu e necesar, spuse ea. Dar mulțumesc.

— Să vă distrați la picnic în după-amiaza asta, spuse contesa.

— Picnic? interveni domnul Huxtable, ațintindu-și ochii negri asupra Cassandrei. Îmi scapă ceva?

— Guvernanta lui Lady Paget merge la un picnic în Richmond cu un prieten domn, Constantine, preciză contesa, iar Stephen și Lady Paget merg cu ei ca însoțitori.

— Fascinant, spuse el, cu privirea încă la Cassandra, cu sprâncenele ridicate. *Însoțitori?*

Cassandra se aplecă să o ajute pe Belinda să înfășoare păturica mai strâns în jurul păpușii, sărută copilul pe obraz și îi luă mâna liberă într-a ei. Însă când ieșiră în stradă, Belinda se opri, îi întinse păpușa lordului Merton fără să ceară permisiunea, apoi îi luă mâna liberă ca să meargă între amândoi.

El ținu păpușa pe braț, primind privirile mai multor trecători cu o căutătură de amuzament sfios.

Totul i se părea Cassandrei îngrozitor de familial, aproape ca și când păpușa ar fi fost adevărată și atât păpușa, cât și Belinda erau copii ei – sau ai lor.

Oare, la urma urmei, chiar era sincer? Ah, dar cum ar putea ști? Chiar existau ființe atât de pure ca îngerii? Și dacă existau, ea ce căuta lângă unul?

Alice era nerăbdătoare în așteptarea după-amiezii, însă n-ar fi recunoscut nici bătută. Alice întotdeauna fusese ca o mamă pentru Cassandra, mai mult decât o simplă guvernantă și însoțitoare. Mereu fusese un reper emoțional și de stabilitate. În ultimii zece ani poate chiar o împiedicase pe Cassandra să-și piardă mințile. Însă acum Cassandra se simțea vinovată că nu se gândise vreodată la Alice ca la o femeie. Alice fusese foarte tânără – nu avea nici măcar douăzeci de ani – când venise să locuiască la

ei. Chiar și când se căsătorise Cassandra, Alice abia împlinise treizeci. Și în toți acești ani nu avusese niciodată un iubit, nu avusese niciodată șansa unei căsnicii și a fericirii personale.

Îl iubise oare pe domnul Golding cu toți acei ani în urmă? Oare atunci avusese speranțe? Oare se gândise la el sau îl visase în anii care urmaseră? Oare faptul că îl întâlnise cu două zile în urmă fusese o ocazie uriașă a vieții ei? Oare spera din nou? Suferea oare?

Cassandra se simțea foarte rușinată că nu cunoștea răspunsul la nici una dintre acele întrebări. Însă va face tot ce îi stătea în putere să le ajute relația să se dezvolte, dacă amândoi doreau asta și dacă putea face ceva pentru ei în afară de activitatea nerușinată de pețitoare.

Abia aștepta picnicul de dragul lui Alice.

Oh, dar și de dragul ei, recunosc ea cu șovăială, în timp ce Belinda îi spunea lordului Merton că avea bonetă nouă, iar el îi declara că nu văzuse ceva atât de frumos de foarte mult timp. Nu trebuia să aștepte cu nerăbdare picnicul. Nu trebuia să îi dea voie să devină prieteni când locul lui era lângă domnișoare tinere precum cea cu care fusese mai devreme. Domnișoare tinere fără încărcătura emoțională pe care o purta ea.

Însă dacă deja promisese că va petrece după-amiaza în compania lui, avea de gând pur și simplu să se simtă bine.

I se părea o veșnicie de când se simțise bine ultima oară. Oare făcuse asta *vreodată*? Pur și simplu să se distreze?

El îi promisese bucurie. Îi promisese că bucuria exista. Și asta părea mai prețios ca fericirea. Și mai imposibil.

Însă avea de gând să se simtă bine. Oh, chiar *avea de gând*.

Când ajunseră la casa de pe Portman Street, Belinda rămase tăcută în prag, în timp ce Cassandra luă cheia de sub ghiveciul de lângă trepte în loc să bată la ușă. Deschise ușa, iar Belinda își luă păpușa cu grijă de pe brațul lordului Merton și țâșni spre bucătărie, tipând tare și vorbind atât de repede, că vorbele ei erau un adevărat amalgam. Însă din tot acel discurs agitat, Cassandra reuși să distingă câteva cuvinte – glazură roz și Beth, și albăstrele, și bonete, și două doamne frumoase, și o pătură albă de lână, și un volan care să îi protejeze gâtul de soare, și un domn care o ținuse în brațe pe Beth fără să o trezească.

Biata Mary sigur asurzise, își spuse Cassandra, zâmbind în timp ce scotea cheia și o puneă din nou în ascunzătoare.

Și brusc simți acea durere teribilă care o străpungea uneori, doborând-o de fiecare dată fără avertisment.

Ea nu avea copii. Doar patru bebeluși morți. Nu avea pe nimeni care să vină alergând să o asurzească *pe ea*.

Trase adânc aer în piept pe nas și expiră încet pe gură, apoi se întoarse și îi întinse mâna lordului Merton.

— Mulțumesc, spuse ea. Însă vezi cât sunt de extravagantă, Stephen? Vezi cum am cheltuit astăzi banii tăi?

— Să faci un copil fericit? spuse el, ducându-i mâna la buze. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-i folosi, Cass. Ne vedem după-amiază?

— Da, răspunse ea și intră în casă, în timp ce el se îndepărta cu pași mari.

Un bărbat fermecător și prietenos și cu un fizic perfect. Și foarte, foarte atrăgător.

Ah, da, ar fi foarte ușor să îi pese de el și în același timp să tânjească după el. Și poate că era sincer. Sau poate nu era.

Oricum, avea de gând să se bucure de acea după-amiază. De dimineață fusese extravagantă cu cheltuielile. După-amiază avea să fie extravagantă cu sentimentele.

Își păstrase sentimentele ascunse prea mult timp. Nici măcar nu mai era sigură că mai avea vreun sentiment rămas să-l risipească.

Avea să afle mai târziu.

În acea după-amiază, pe Stephen îl amuză să o ajute pe domnișoara Haytor să urce în landoul său deschis și să o vadă grăbindu-se să se așeze lângă Cassandra în loc să ocupe locul liber din fața ei. Acum Stephen era nevoit să stea acolo cu Golding. Își dădea seama din comportamentul stânjenit al domnișoarei Haytor că era foarte agitată.

Poate că aceea era prima dată când era oarecum curtată, își spuse el. Era un gând trist. Însă mai bine mai târziu decât niciodată.

Și Golding părea chiar și mai agitat decât fusese cu o zi în urmă, în timp ce urca un coș foarte mare și nou de picnic în spatele trăsorii. Dacă acel coș era plin cu mâncare, ajungea cu siguranță pentru o armată întreagă.

Golding, îmbrăcat formal și elegant, fu aproape mut când începu călătoria. Domnișoara Haytor, îmbrăcată impecabil într-o

rochie de plimbare albastru-închis și cu pelerină, era rigidă și tăcută.

Cassandra, care arăta uluitor în verde-deschis primăvăratice și cu pălărie de paie, părea la fel de amuzată ca Stephen, însă acesta își dădu seama că nu era nici urmă de răutate în zâmbetul pe care îl schimbă cu el – și nici în al lui.

Stephen se hotărî să ducă el greul conversației pentru moment. Însă să facă conversație nu fusese niciodată ceva prea greu pentru el. De obicei, însemna pur și simplu să pună întrebările potrivite.

— Cândva ai fost profesor, Golding? întrebă el, în timp ce trăsură prindea viteză. Și în trecut ai predat împreună cu domnișoara Haytor?

— Da, așa este, răspunse Golding. Domnișoara Haytor era guvernanta domnișoarei Young, iar eu am fost profesorul domnișorului Young. Însă au avut nevoie de mine doar puțin timp și am fost nevoit să merg mai departe. Mi-a părut rău că am plecat. Domnișoara Haytor era o profesoară excelentă. Îi admiram dedicația și mintea deschisă.

— Nu eram mai dedicată decât dumneata, domnule Golding, spuse domnișoara Haytor, găsindu-și, în sfârșit, cuvintele. O dată te-am găsit în biroul domnului Henry Young în miez de noapte, încercând să găsești o metodă să îl înveți pe Wesley împărțirea în așa fel încât să înțeleagă. Iar educația mea e mult inferioară educației dumitale.

— Doar dacă ne referim la acea educație formală pe care o aduce mersul la universitate, spuse el. Pe vremea aceea aveai un orizont mult mai mare decât al meu, domnișoară Haytor. Mi-ai recomandat mai multe cărți care de atunci au devenit preferatele mele. Mereu îmi aduc aminte de dumneata când le recitesc.

— Ești politicos, spuse ea. Însă îndrăznesc să spun că în cele din urmă le-ai fi descoperit și singur.

— Mă îndoiesc. Cu atâtea cărți care așteaptă să fie citite, de obicei nu știu de unde să încep, așa că nu încep deloc. Aș vrea să aud ce ai citit în ultimii ani. Poate mă inspir să încerc ceva nou care nu are legătură cu politica.

Stephen întâlni privirea Cassandrei. Nu își zâmbeau deschis. Ar fi putut fi surprinși făcând asta, și ceilalți doi s-ar fi simțit iar stânjeniți. Însă zâmbeau oricum. El știa că ea zâmbea, căci chipul ei era relaxat. Și știa că zâmbea și el la rândul său.

Și chiar dacă i-ar fi înțeles greșit expresia, cel puțin în acea după-amiază nu avea masca ei obișnuită. Nu o avusese nici în acea dimineață. Într-adevăr, în acea dimineață fusese suficient de imprudent cât să simtă că s-ar fi putut îndrăgosti de ea dacă și-ar fi permis ceva atât de prostesc. Când Con îi atrăsese atenția spre cafenea, el pe Cassandra o văzuse. Nici măcar nu le zărise pe Meg și pe Lady Carling preț de câteva clipe. Iar când se plimbase spre casă cu ea și cu copilul, simțise...

În fine, nu avea importanță. Fuseseră sentimente prostești.

Stephen adusese cu el doar un vizitiu, iar Golding nu adusese servitori, căci luase o birjă care îl lăsase cu coș cu tot în Portman Street. Când ajunseră în parcul Richmond, după un drum lung, domnii duseră împreună coșul, în timp ce doamnele o luară înaintea ca să aleagă un loc potrivit pentru picnic.

Găsiră unul pe o pantă acoperită cu iarbă, în adâncul parcului, sub câțiva stejari bătrâni care făceau parcul faimos, cu priveliște spre pajiștile de jos și peste tufele de rododendroni în spatele cărora se aflau și mai mulți stejari. În depărtare, vedeau apele lacului Pen Ponds, care era întotdeauna plin cu pește.

Alți câțiva oameni ieșiseră la plimbare, însă nu prea mulți, și nici unul nu părea gata de picnic. Nimeni nu era pe panta lor. După cum sperase Stephen, aveau să se bucure de o după-amiază în liniște și izolare.

După ce bărbații lăsară jos coșul, Golding îl deschise și scoase o pătură mare – o explicație pentru faptul că acel coș nu fusese așa greu cum se așteptase Stephen. Golding o scutură și ar fi întins-o el pe iarbă, însă domnișoara Haytor se grăbi să îl ajute, apucând două colțuri, în timp ce el le ținea pe celelalte două. Întinseră pătura împreună, fără să lase nici măcar o cută.

— E prea devreme pentru ceai, spuse Golding. Ce-ar fi să mergem la plimbare?

— Dar cineva ar putea să fure pătura și coșul cât suntem noi plecați, domnule Golding, îi atrase atenția domnișoara Haytor.

— Ai dreptate, spuse el încruntându-se. Nu vom putea să ne îndepărtăm prea mult. Va trebui să stăm cu ochii pe ele.

— Eu n-am nimic împotriva să stau aici, spuse Cassandra, să mă bucur de soare, să respir aerul curat și să admir priveliștea aceasta verde de țară. Ce-ar fi să mergi cu domnul Golding, Alice, iar eu și Lord Merton vom rămâne aici.

Domnișoara Haytor îl privi bănuitoare pe Stephen. El îi

oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

— O voi proteja pe Lady Paget, doamnă, spuse el. Faptul că parcul e un loc public, plus ceilalți oameni care se plimbă pe aici vor fi însoțitori eficienți și pentru dumneavoastră, și pentru ea.

Vedea că încă nu era pe deplin convinsă. Însă dorința ei de a se plimba *singură* cu Golding cântărea mai mult decât precauția.

— Allie, spuse Cassandra, dacă am bătut atâta drum doar ca să stăm toți împreună în jurul unui coș de picnic, am fi putut foarte bine să fi rămas acasă și să fi mâncat în grădina din spate sub frânghia de rufe a lui Mary.

Și o convinse pe domnișoara Haytor. Coborî panta cu Golding, apoi îi luă brațul și se îndreptară spre lacul din depărtare.

— Cred că am fost incredibil de egoistă, spuse Cassandra, așezându-se pe pătură și scoțându-și întâi mânușile, apoi boneta și lăsându-le lângă ea.

— Că i-ai trimis la plimbare în timp ce noi rămânem aici? întrebă el.

— Că am ținut-o pe Alice cu mine atâția ani, spuse ea. A început să își caute de lucru în altă parte după ce am acceptat cererea în căsătorie a lui Nigel. Chiar s-a dus la un interviu și a rămas impresionată și de copii, și de părinții acestora. Însă am implorat-o să vină cu mine la țară, măcar un an. Niciodată nu trăisem la țară și cumva îmi era teamă. Și a venit pentru că am fost atât de insistentă, apoi a rămas, an după an. M-am gândit doar la nevoile *mele* și i-am spus de nenumărate ori că nu știu cum aș trăi fără ea.

— Să aibă cineva nevoie de tine e o nevoie umană de bază, spuse el. E foarte evident că te iubește. Îndrăznesc să spun că a fost mulțumită să rămână cu tine.

Cassandra își întoarse fața spre el. Stătea cu genunchii îndoți și brațele pe după ei.

— Ești prea bun, Stephen, spuse ea. Însă poate că, cu ani în urmă, ar fi cunoscut pe cineva cu care să se căsătorească. Poate ar fi fost fericită.

— Sau poate n-ar fi fost. Nu multe guvernante au ocazia să cunoască posibili soți, nu? Și poate că noii ei angajatori n-ar fi avut nevoie de ea decât ca să îi învețe câteva lucruri pe copiii lor. Poate copiii ar fi disprețuit-o. Poate ar fi fost dată afară curând

după ce ocupa postul. Poate că următoarea ei slujbă ar fi fost mai rea. Cu alte cuvinte, s-ar fi putut întâmpla *orice*.

Ea râdea, cu fața încă întoarsă spre el.

— Ai dreptate. Poate că, la urma urmei, am păstrat-o pentru reîntâlnirea asta fericită cu dragostea vieții ei. Cred că domnul Golding *chiar* ar putea fi asta. Azi nu este o zi potrivită pentru proastă dispoziție și vină, nu-i așa? Azi e zi de picnic. Mereu am asociat acest cuvânt cu bucurie pură. Însă n-am fost niciodată la picnic cât am fost căsătorită. Este foarte ciudat. Până azi nici măcar nu mi-am dat seama de asta. Am venit aici ca să mă simt bine, Stephen.

El stătea jos cu un genunchi ridicat, cu talpa cizmei pe pătură, cu un braț peste un genunchi și cu celălalt ușor sub el, să-î țină greutatea. Stăteau la umbra oferită de ramurile întinse ale unui stejar. Pălăria lui era pe pătură lângă el.

Privi, fascinat, cum ea își ridică brațele, își scoate agrafele din păr și îl scutură liber peste umeri și spate. Lăsă agrafele jos pe borul bonetei și își trecu degetele ambelor mâini prin păr ca să îl descurce.

— Dacă ai o perie în săculeț, pot să fac eu asta.

— Vrei? Privi spre el. Dar am scos agrafele ca să pot să mă întind pe spate pe pătură și să privesc cerul. Poate mai târziu, înainte să îl strâng iar.

Lucrul ciudat era că nu flirta cu el. Și nici nu își folosea vocea sau privirea de sirenă. Însă simțea tensiunea dintre ei ca pe ceva palpabil – și se îndoia că și ea simțea la fel. Era așa cum nu o mai văzuse niciodată, relaxată, zâmbitoare și fără artificii.

Era uluit. În ochii lui era mult mai atrăgătoare decât atunci când încercase să-l atragă.

Ea se întinse pe pătură, netezindu-și hainele ca să se asigure că rochia ei îi acoperea decent gleznele. Apoi își împreună mâinile sub cap și privi în sus, oftând cu o mulțumire vizibilă.

— Dacă am putea să ne păstrăm legătura cu pământul, spuse ea, viața noastră ar decurge perfect. Nu crezi?

— Uneori, spuse el, suntem atât de îmbătați de ideea ciudată că suntem stăpânii a tot ce mișcă, încât uităm că suntem creaturi ale acestui pământ.

— La fel ca fluturii, măcălendrii și pisicuțele, continuă ea.

— Și leii, și corbii, adăugă el.

— De ce cerul e albastru? întrebă ea.

— Habar n-am. Zâmbi spre ea, iar ochii ei se întoarseră către el. Însă sunt foarte fericit că e așa. Dacă soarele și-ar coborî lumina de pe un cer negru, lumea ar fi un loc mult mai mohorât.

— La fel cum e înainte de furtună, zise ea.

— Mai rău.

— Sau ca noaptea cu o lună mai strălucitoare. Vino jos aici și privește, spuse ea.

El se prefăcu a nu înțelege. Își aplecă fruntea deasupra ei și îi cercetă încet chipul, apoi se opri cu privirea asupra ochilor ei verzi. Zâmbeau.

— Foarte frumoși, da, spuse el. Și vorbea serios.

— Și ai tăi. Ochii ei se plimbau de asemenea peste chipul lui. Stephen, o să ai riduri la colțul ochilor când o să îmbătrânești, și asta o să te facă imposibil de atrăgător.

— Când va veni vremea, îmi voi aminti că m-ai avertizat, spuse el.

— Da? Își ridică mâinile și își lăsă ușor două degete pe locul în care i-ar fi apărut ridurile. Îți vei aminti de mine?

— Oh, întotdeauna, răspunse el.

— Și eu îmi voi aminti de tine. Îmi voi aminti că la un moment dat în viață am cunoscut un bărbat perfect din toate punctele de vedere.

— Nu sunt perfect, spuse el.

— Lasă-mă să visez. Pentru mine ești perfect. Azi tu ești perfect. Nu te voi cunoaște suficient de îndelung sau suficient de intim cât să îți aflui slăbiciunile și viciile, care fără îndoială sunt o mulțime. În amintirea mea o să fii întotdeauna îngerul meu perfect. Poate o să îmi comand un medalion și o să îl port la gât.

Ea zâmbi. El nu.

— Nu ne vom cunoaște prea mult timp? o întrebă el.

Cassandra scutură din cap.

— Nu, sigur că nu, răspunse ea. Însă asta nu contează, Stephen. Avem ziua de azi, și azi e tot ce contează.

— Da, răspunse el.

Din câte știa el, nu era altcineva în apropierea lor. Dacă erau, probabil erau deja suficient de scandalizați. Ce diferență ar fi dacă...

O sărută.

Iar ea îl sărută la rândul ei, întâi cuprinzându-i cu blândețe chipul cu palmele, apoi trecându-și brațele pe după

gâtul lui.

Era un sărut cald, fără grabă, chiar inocent, în care nici măcar nu își folosiră limba. Era cel mai periculos sărut pe care îl împărtășise vreodată Stephen. Știu asta îndată ce se sfârși și înălță capul ca să îi privească din nou chipul.

Pentru că fusese un sărut de afecțiune reciprocă la limita iubirii. Nu a dorinței fizice. A iubirii.

— Iar acum, spuse ea, faci ce ți-am sugerat acum câteva minute și vii aici jos să privești? În sus? La cer?

Vorbea blând, fără să zâmbească, în ciuda glumei din vorbele ei.

El se întinse lângă ea și privi în sus și știu ce dorise să spună ea cu legătura cu pământul. Simțea pământul, dur și etern, sub el, în ciuda grosimii păturii. Și deasupra lui vedea cerul albastru fără nori și ramurile înfrunzite ale stejarului, care legau cerul de pământ.

Iar el era o parte a acelei legături, a acelui loc care se învârtea semeț, așa cum era și Cassandra.

Întinse brațul și îi luă mâna într-a lui. Își împleti degetele cu ale ei.

— Dacă am putea să pășim pe cer, spuse ea, și să ne transformăm într-un om nou, *ai face-o?*

El se gândi un pic la întrebare.

— Și să mă pierd pe mine așa cum mă cunosc, și tot, și pe toți cei care m-au ajutat să devin ceea ce sunt? Nu. Însă, din când în când, ar prinde bine o fugă temporară. Vezi tu, sunt lacom și vreau ce e mai bun din ambele lumi. Dar tu ai face-o?

— Aș putea să stau întinsă aici, spuse ea, și să visez că mă eliberez și zbor în albastru și lumină. Însă asta ar însemna să mă iau pe mine însămi cu mine, altfel întregul exercițiu ar fi inutil. Așa că nu s-ar schimba de fapt nimic, nu? Dacă ar trebui să mă las în urmă ca să fug... Aș putea la fel de bine să fiu moartă. Și cred că aș urî asta. Vreau să trăiesc.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse el chicotind.

— Oh, dar nu înțelegi, spuse ea. Mă surprinde. Mult timp am crezut că, dacă aș avea de ales fără să fiu nevoită să îmi iau singură viața, aș fi ales moartea.

El simți brusc un fior rece.

— Dar nu mai simți asta?

— Nu, răspunse ea. Râse ușor. Nu! Vreau să *trăiesc*.

El îi strânse și mai mult mâna și rămaseră întinși în tăcere, în timp ce el se gândea la cuvintele pe care tocmai le rostise ea. Oare cum fusese viața ei dacă ar fi preferat moartea în loc de viață și dacă acea preferință devenise atât de obișnuită că o surprinsese să descopere că prefera viața?

Uneori uita – sau alegea să uite – că viața ei fusese atât de insuportabilă, că devenise o criminală.

Dar azi nu se va gândi la asta.

El își întoarse capul după câteva minute să o privească, iar ea îi întoarse privirea. Amândoi zâmbiră.

— Ești fericită? întrebă el.

— Îhâm.

El oftă și își puse brațul liber peste ochi. Nu pășise în cer. Însă, la urma urmei, pășise în ceva nou. Nu era seducție. Nu era nici măcar simplă prietenie. Era... Nu știa ce era. Însă avea senzația că viața lui nu va mai fi la fel.

Și nu era prea sigur dacă acel gând îl îngrijora sau îl însuflețea.

După câteva minute, alunecă în acea stare plăcută de somn în care era totuși conștient de tot ce era în jurul său.

capitolul 14

Stephen dormea. Nu sforăia, însă respira adânc și în așa fel încât se vedea clar că era adormit.

Cassandra închise ochii și zâmbi, simțind un soi disperat de tandrețe față de el și pentru plăcerea furată, lipsită de griji a acelei după-amiezi. Se hotărâse să se simtă bine și chiar asta făcea. Toate zidurile ei de apărare, toate neliniștile, toată neîncrederea în toți cei din afara cercului ei infim de prieteni rămăseseră acasă, ca să fie luate din nou după ce picnicul se va fi terminat.

Poate. Sau poate că nu.

Își permise să creadă cu precauție că poate, la urma urmei, chiar exista un bărbat bun pe lume, și acesta stătea întins lângă ea, cu degetele relaxate peste ale ei. Știa și ea că nu era perfect. Așa cum și el îi tot amintea, nimeni nu era. Însă el părea cel mai apropiat de perfecțiune.

Și chiar dacă avea defecte sau chiar vicii, ea nu va afla niciodată asta. Căci, desigur, nu îl va cunoaște prea mult timp. Sau cel puțin nu mai mult de acel sezon. Și dacă era foarte norocoasă, nu va auzi niciodată vreo poveste de prost gust despre el în viitor.

Se va duce să trăiască din nou la țară. Se hotărî chiar atunci, în timp ce stătea întinsă acolo. Era ca și când acea mică bucată de țară, pământul de sub ea, cerul de deasupra, ramurile copacilor dintre ele îi luminaseră mintea de o ceață densă și întunecată care o învăluise prea mult timp. O să găsească o căsuță într-un sătuc undeva în Anglia, cât mai izolată, și va trăi acolo, va crește flori și va broda fețe de masă și batiste în culori frumoase, va merge la biserică în fiecare duminică, va ajuta cu servitul ceaiului la adunările de la parohie și va dansa la petrecerile locale, și...

Ei bine...

Își înghiți nodul din gât. Poate că, la urma urmei, chiar ajunsese în cer. Însă nu era un vis nepotrivit. Sau imposibil.

Căci alt gând îi veni în minte cu o forță copleșitoare.

Fusese victimă timp de zece ani lungi. Nu reușise să împiedice toate acele bătăi cumplite. Nigel fusese mai puternic decât ea, fusese soțul ei și avusese dreptul legal să o disciplineze după cum crezuse de cuviință. Însă ea își dezvoltase modul de gândire al unei victime, un sentiment umilitor și demn de milă, care, mai mult decât orice, însemna să rămână ascunsă în toate modurile posibile, să nu ridice capul din pământ de teamă să nu fie remarcată de cineva și să vină să o ia la pumni. Însă putea să își stăpânească acea mentalitate de victimă. Dacă nu își mai putea controla nici propria minte, atunci viața chiar nu mai merita trăită.

Viața nu mai meritase trăită vreme de aproape zece ani. Azi, brusc, merita. Își întoarse capul spre Stephen, cu lacrimi în ochi, însă el încă dormea. *Din fericire*, încă dormea.

Ah, cât de teribil de frumos era. Cât de dureros de atrăgător. Cât și-ar fi dorit să...

Însă el nu făcea parte din noul ei vis. Cum ar fi putut? Îl sedusese și îl făcuse să se simtă obligat față de ea. Totul era destul de nedrept. Trebuia să se întoarcă în lumea lui, cu tinere precum domnișoara cu care se plimbase în acea dimineață.

Însă acest nou vis avea o legătură cu el. Lui trebuia să îi mulțumească pentru el. Pentru că faptul că fusese bun cu ea când nu avusese absolut nici un motiv să fie îi reamintise de propria ei valoare. De puterea pe care o avea asupra propriei vieți.

Oare ar putea să aibă o pretenție atât de extravagantă să-l aibă când se cunoșteau atât de puțin, când relația lor începuse atât de urât, cu o seducție și o ademenire?

Oare el *chiar* era un înger?

Zâmbi printre lacrimi la acel gând fantezist. Mai era nevoie să vadă aripi și aureolă.

N-o să mai fie scăpată, dependentă, demnă de milă și în defensivă, și toate lucrurile înjositoare care fusese de când Bruce o dăduse afară din propria casă și nu-l mai interesase soarta ei.

Avea de gând să lupte cu îndrăzneală.

Mâine va găsi un avocat dispus să îi accepte cazul în ciuda faptului că era aproape săracă lipită. Cu banii lui Stephen îi va

plăti un mic avans, cu promisiunea că va achita restul după ce i se va fi făcut dreptate. Conform contractului ei de căsătorie și testamentului lui Nigel, ea avea dreptul să primească o sumă globală din averea personală și o pensie lunară de la moșie. De asemenea, ar fi trebuit să își păstreze toate bijuteriile pe care le primise după căsătorie. Acelea erau *proprietatea ei personală*. Trebuia să beneficieze de casa de la moșie și de casa din Londra pentru tot restul vieții ei, cu excepția cazului în care se recăsătorea. Nu o interesa casa de la moșie, însă ar fi fost ceva să fi avut casa de la Londra în acea primăvară.

Bruce îi spusese că poate avea libertatea, însă nimic altceva. Îi dăduse astfel de înțeles că, dacă nu accepta acel ultimatum, va pierde chiar tot, inclusiv libertatea. Și poate chiar și viața.

Iar ea îl crezuse.

Era absurd!

Dacă el chiar ar fi crezut că vinovăția ei pentru moartea tatălui lui putea fi dovedită, ar fi pus să fie arestată fără să stea pe gânduri. Nu i-ar fi sugerat să încheie o înțelegere cu el.

Însă nu putea dovedi așa ceva pentru că *nu exista* vreo dovadă.

Știusese toate astea și înainte. Atunci de ce astăzi acel lucru i se părea o revelație orbitoare?

Avea de gând să își recupereze banii și bijuteriile, chiar și casa de la oraș. Orice avocat decent ar trebui să reușească să i le obțină pe toate trei fără prea mari probleme. Atât contractul de căsătorie, cât și testamentul erau documente perfect legale. Nu risca prea mult dacă îi accepta avansul și aștepta apoi pentru restul onorariului.

Ea închise ochii și simți cum se învâрте pământul cu ea cu tot. Era vie. Și mâna caldă și relaxată a lui Stephen era într-a ei, degetele lor erau împletite.

Ce bine ar fi fost dacă lumea ar fi putut să se învâرتă mai încet. Dacă acel moment ar fi putut fi prelungit. Știa foarte bine că, dacă dorea, dacă *alegea* să facă asta, s-ar fi putut îndrăgosti de el. Profund. Până peste urechi. Irevocabil.

Dar nu avea de gând să aleagă asta. Se bucura de acea după-amiază și atât. Împrumuta ceva din lumina lui. Lumina din ea însăși era atât de slabă. Doar cu puțină vreme în urmă, dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi răspuns că se stinsese cu totul. Însă nu

era așa. El i-o reaprinsese. El era doar lumină. Sau cel puțin așa părea.

Ea nu avea nimic nici pe departe atât de puternic sau de prețios să îi ofere în schimb, așa că nu intenționa să se agațe de el. Îndată ce acest lucru va fi posibil, îl va elibera.

Însă mai devreme spusese adevărul. *Chiar* îl va ține minte. Mereu. Bineînțeles, va avea vreun medalion cu el pe care să îl poarte la gât. Însă nu va avea nevoie de așa ceva. Considera că oricând putea să închidă ochii și să îl vadă, să îl audă și să îi simtă strângerea caldă a mâinii. Își va aminti mirosul subtil de mosc al coloniei lui.

Îndată ce își va recupera banii și bijuteriile, îi va da înapoi toți banii, cu mulțumiri. Și toate legăturile dintre ei se vor rupe, toate datoriile vor fi plătite, toată dependența de o parte și obligația de cealaltă se vor sfârși.

Relația lor – dacă era un cuvânt potrivit pentru ceea ce era între ei – cumva se va vindeca. Și se va termina. El își va aminti de ea – *dacă* își va aminti – cu respect și poate și cu un pic de nostalgie tandră.

Își ridică ușor capul și privi în jos pe panta din stânga. În depărtare vedea două siluete și fu aproape sigură că se îndreptau spre ei. Și mai era aproape sigură că cei doi erau Alice și domnul Golding. Și, Dumnezeu, Alice i-ar da lui Stephen cu poșeta în cap dacă i-ar fi văzut întinși așa pe pătură, mână în mână, ea cu părul desfăcut pe umeri.

Ar fi fost cumplit de nedrept.

Însă Cassandra chicoti în fața imaginii care i se contură în minte, apoi se întoarse spre Stephen și îi strânse mâna.

— Cred că e vremea să ne ridicăm în capul oaselor și să redevenim respectabili, spuse ea. Nu vreau să spun că *tu* arăți dizgrațios, ci că trebuie să îmi aranjez părul. Vrei să mi-l piepteni tu repede?

El îi zâmbi somnoros.

— Cred că aproape am ațipit, spuse el.

— Cred că aproape ai ațipit, râse ea.

Cassandra se ridică, găsi peria în poșetă, i-o întinse și se întoarse pe jumătate cu spatele la el, trăgându-și agrafele mai aproape.

Stephen trase peria ferm prin toată lungimea părului ei din partea stângă. Mută peria puțin mai la dreapta și repetă

procesul. Într-un minut, tot părul ei era neted, și ea simțea furnicături pe scalp.

— Te pricepi extrem de bine, spuse ea, adunându-și părul la ceafă și răsucindu-l într-un coc, apoi înfipse ace în el ca să îl împiedice să cadă din nou. Își puse boneta.

— Cassandra, spuse el, soțul tău este tatăl Belindei?

Mâinile ei se opriră pe panglici.

— Nu, răspunse ea.

— Atunci actualul Paget? întrebă el. Fiul?

— Nu, răspunse ea din nou, făcând o fundă într-un capăt al bărbiei.

— Îmi pare rău, spuse el. M-am tot întrebat.

— Nu a fost viol, spuse ea. Cred că Mary chiar l-a iubit... pe tată.

Se aștepta ca el să îi pună mai multe întrebări, însă nu o făcu. Cassandra oftă.

— Nigel are trei fii, continuă ea. Bruce e cel mai mare și mai sunt Oscar și William. Oscar e de ani de zile în armată. L-am văzut doar de două sau de trei ori și deloc în ultima vreme. Nu a venit acasă la înmormântarea tatălui său. William a fost mereu un vagabond. A fost mulți ani în America. Apoi, cu patru ani în urmă, s-a întors câteva luni acasă înainte să plece în Canada cu un negustor de blănuri. Belinda s-a născut la șapte luni după plecarea lui. Mary pretinde că el nu știa că era însărcinată când plecase. Aș vrea să o cred. Mereu mi-a fost drag, chiar dacă, cu siguranță, are defectele lui.

— Paget nu a dat-o afară? întrebă el.

— Nigel? Nu. Lăsase administrarea casei în grija mea. Nu i-am spus că fetița lui Mary era nepoata lui. Și cred că nici nu știa că *exista* și un copil în zona servitorilor.

Până la sfârșit.

— Însă Bruce a dat-o afară când s-a mutat la Carmel, continuă ea. Nu avea unde să se ducă, nu avea rude dispuse să o primească. Era disperată. Nu a fost cine știe ce bunătate să le aduc pe ea și pe Belinda în oraș cu mine, dar cel puțin ne aveam toate una pe cealaltă. Și pe Alice. Și pe Roger.

Alice și domnul Golding se vedeau deja bine. Cassandra ridică un braț să le facă semn.

— William Belmont este încă în Canada? întrebă Stephen.

— Nu știu, răspunse ea. Nu ar fi trebuit să îți spun toate

astea. Până la urmă nu era secretul meu, nu? Însă vreau să știi că Mary nu e o destrăbălată. Cred că l-a iubit cu adevărat pe William. Nu, sunt sigură că îl *iubește*. Și că îl așteaptă.

El își lăasă o mână pe umărul ei și i-l strânse ușor.

— Nu judec pe nimeni, Cass, spuse el. N-am eu dreptul să fac asta.

Își luă mâna și întoarse capul să le zâmbească celor doi care se apropiau.

Alice și domnul Golding se plimbară până la Pen Ponds și în jurul acestora, apoi se întoarseră către locul de picnic în același pas, fără grabă. Vorbiră pe îndelete despre cărți, apoi își aduseră aminte despre experiențele comune pe care le avuseseră atunci când amândoi fuseseră profesorii celor doi copii Young, cu toate că acel interval de timp fusese mult prea scurt. O surprinse pe Alice când vorbi despre soția pe care o avusese vreme de opt ani și care murise cu trei ani în urmă.

Nu-i trecuse prin cap că poate el fusese însurat, că poate încă era însurat.

O întristă, apoi mai degrabă o amuză când își dădu seama că el nu o purtase în suflet în toți acei ani. Căci, desigur, nici ea nu îl purtase pe el. Îl cunoscuse pentru puțin timp, se îndrăgostise nebunește de el căci era o fată singură aproape fără nici o șansă să cunoască bărbați tineri, plânsese după el cam un an după plecarea lui, apoi îl uitase, până când îl întâlnise din nou cu două zile în urmă.

Încă era un bărbat arătos, într-un fel erudit. Încă era o companie plăcută. Și, oh, chiar era un sentiment foarte plăcut să aibă alături un bărbat care să discute doar cu *ea* vreme de o oră. Și să se plimbe cu brațul petrecut după al lui. Într-adevăr, dacă nu era foarte atentă, se îndrăgostea din nou de el – și cât de prostesc ar fi *asa ceva* la vârsta ei.

Apoi el întrebă de Cassie, iar ea își dădu seama că el nu știa.

— Trebuie să fi fost dureros, spuse el, pentru Lady Paget să-și piardă soțul atât de tânără. Ținea mult la el?

Alice șovăi. Nu era treaba *ei* să răspundă la acea întrebare. Însă, dacă ceea ce credea el ar fi fost adevărat, sigur că ar fi aprobat imediat, fără să simtă că dezvăluie vreun secret. Putea răspunde neutru, însă era posibil, chiar probabil, ca el să *audă*

acele zvonuri și atunci va crede că ea nu avusese încredere în el.

— A fost un bărbat agresiv, dintre cei mai răi, spuse ea. Orice afecțiune ar fi simțit pentru el când s-a măritat a dispărut curând.

— Oh, Doamne, Dumnezeu! Domnișoară Haytor, cât de îngrozitor! Cred că nu există bărbat mai demn de dispreț decât cel care își bate nevasta. E cel mai rău tip de bătauș.

Ar fi putut s-o lase așa.

— A avut parte de o moarte violentă, continuă ea. Unii spun că a făcut-o Cassie. Și chiar cred că e notorie aici în oraș, unde circulă povestea că este o criminală cu toporul.

— Domnișoară Haytor! Se opri brusc și îi lăsă brațul, apoi se întoarse și o privi cu ochi șocați, înspăimântați. Nu poate fi adevărat!

— A fost împușcat, răspunse ea, cu propriul său pistol.

— De cine...? Întrebă el, cu sprâncenele negre arcuite spre frunte. De Lady Paget?

— Nu, răspunse ea. Iar când el continuă să o privească lung, fără să se miște, continuă: Ar fi fost la fel de posibil să fi fost eu.

— Ar fi fost? spuse el.

— Îl uram suficient. Nu m-am gândit vreodată că aș putea să urăsc pe cineva cu intensitate, însă pe el îl uram. De o mie de ori m-am gândit să plec și să caut de lucru în altă parte, însă de o mie de ori mi-am amintit că draga mea Cassie nu avea aceeași libertate să plece și că nu mă avea decât pe mine să o alin. Aș fi putut să o fac și eu, domnule Golding. Aș fi putut să îl omor. O bătuse îngrozitor de multe ori și se pregătea să o facă și în noaptea aceea. Da, aș fi putut fi eu. Poate am luat acea armă în mâini și... l-am împușcat.

— Dar n-ați făcut-o? Vocea lui devenise aproape o șoaptă.

— Posibil s-o fi făcut, continuă ea cu încăpățânare. Poate chiar am făcut-o. Însă aș fi o proastă să mărturisesc, pentru că nu există vreo dovadă care să dezvăluie criminalul. *Oricine* ar fi un prost să mărturisească. Merita să moară.

Și uite cum se duce posibilitatea unei povești de dragoste reînnoite, își spuse ea, în timp ce el își dădu jos ochelarii, scoase o batistă din buzunarul hainei și îi șterse fără să se uite la ei. Păcat că era așa departe până la locul pentru picnic. Bietul om probabil se întreba în ce se băgase. Sigur era disperat să scape. Ea îl privi

cu hotărâre și sfidător în ochi, iar el își puse din nou ochelarii la ochi și o privi la rândul său, cu fruntea încrețită într-un rid.

— Probabil Lady Paget ar fi fost obligată să îndure cu mult mai mulți ani asemenea violență, spuse el, dacă cineva nu l-ar fi oprit pe Lord Paget ucigându-l. Domnișoară Haytor, nu pot să tolerez crima, însă nici violența împotriva femeilor. Mai ales împotriva soției, care i-a fost dată unui bărbat s-o iubească, s-o prețuiască și s-o protejeze. Aceasta este una dintre situațiile în care regulile, fie ele legale sau morale, nu pot rezolva satisfăcător o problemă. Nu pot să-l felicit pe ucigașul lordului Paget, însă nu pot nici să-l condamn – sau s-o condamn. Dacă ați făcut-o din dragoste pentru Lady Paget, atunci vă respect, domnișoară Haytor. Însă chiar nu cred că ați făcut-o dumneavoastră.

Și fără să mai stea pe gânduri îi oferi din nou brațul, ea îl luă și își reluară plimbarea înapoi către locul de picnic.

Probabil erau plecați de o veșnicie, își spuse Alice, privind în față, fără să poată zări la început două siluete așezate acolo unde se aștepta ea să le vadă pe pantă. Însă data următoare erau acolo, așezați unul lângă celălalt, cu coșul de picnic lângă ei.

Îi era surprinzător de foame.

Și se mai simțea ciudat de entuziasmată. N-ar condamna-o dacă ar fi făcut-o. Însă nu credea că ea o făcuse. Și credea că femeile, soțiile, trebuiau să fie iubite, prețuite și protejate.

Stephen se amuza gândindu-se ce ar crede prietenii lui dacă ar ști că în acel moment stătea aici, în parcul Richmond, la un ceai la picnic cu infama Lady Paget, cu însoțitoarea ei și cu secretarul unui politician. Nu la așa ceva s-ar fi așteptat ceilalți din partea contelui de Merton. Și probabil mulți îl căutau în acea după-amiază la petrecerea din grădină de la Lady Castleford.

Însă se distra de minune. Ceaiul pe care îl adusese Golding, pregătit probabil de un furnizor de astfel de servicii, era delicios. Însă gustările de la un picnic i se păreau întotdeauna mai apetisante decât orice altă masă. Și își mai dădu seama, cu un oarecare amuzament, că dacă nu și-ar fi moștenit atât de neașteptat titlul, și el ar fi fost foarte probabil secretarul cuiva și ar fi fost mândru de asta.

Toți păreau să se distreze la fel de bine. Conversația era veselă și toți râdeau. Chiar și domnișoara Haytor, ai cărei obraji erau înroșiți și ai cărei ochi erau strălucitori. Era, într-adevăr,

frumoasă și părea să întinerească cu câte un an în fiecare oră a acelei după-amiezi.

Cassandra însăși părea și ea întinerită alături de însoțitoarea ei. De obicei, își arăta toți cei douăzeci și opt de ani. Azi arăta cu câțiva ani mai tânără.

Încă era devreme când terminară de mâncat.

— Bănuiesc că nu trebuia să sugerez să plecăm atât de devreme de la Lady Paget, spuse Golding. Încă mai e destul din cea mai caldă parte a zilei. E păcat să plecăm atât de devreme.

Cu toții păreau să aibă aceeași grijă. Nu doreau ca acea după-amiază să se sfârșească.

— Poate că și Cassie, și lordul Merton ar vrea să facă o plimbare în timp ce noi doi păzim pătura și coșul de picnic, domnule Golding, spuse domnișoara Haytor.

— Oh, asta ar fi minunat, zise Cassandra, ridicându-se în picioare înainte ca Stephen să îi poată oferi ajutor sau să apuce să își dea cu părerea. După ce-am mâncat atât, am nevoie de niște mișcare.

— Putem să ne cățărăm în copaci, spuse Stephen cu un rânjel, ridicându-se la rândul său. Dar poate e mai liniștit să ne plimbăm, totuși. Doamnă?

El îi oferi brațul, iar Cassandra îl luă. Domnișoara Haytor îl privea cu o oarecare severitate când se întoarseră să plece. Poate că nu trebuia să pomenească de cățărăt în copaci de față cu ea.

— Cred că picnicul poate fi considerat un succes, spuse el când ceilalți nu-l mai puteau auzi.

— Alice strălucea, nu-i așa? Nu am văzut-o niciodată așa. Oh, Stephen, crezi că...

Însă nu își termină gândul.

— Da, așa cred, răspunse el. Cred că se simt bine unul cu celălalt. Dacă se înfiripă ceva mai mult din relația lor rămâne de văzut și depinde de ei.

— Vocea precauției, spuse ea oftând. Sper să nu sufere.

— Oamenii nu suferă întotdeauna. Cass, uneori, găsesc dragostea. Și liniștea.

— Oh. Zâmbi. Oare? Chiar găsesc? Atunci îmi voi dori aceste lucruri pentru Alice – dragoste și liniște. În parte, și dintr-un motiv egoist. Mă voi simți mai puțin vinovată că m-am agățat de ea toți anii ăștia.

În loc să coboare panta și să se plimbe prin valea înverzită

asa cum facusera ceilalti doi, Stephen o conduse de-a lungul coamei dealului, urmându-și drumul șerpuit printre stejarii bătrâni, aplecându-și capul ca să nu se lovească de crengi. Lui îi plăcea priveliștea de acolo de sus, izolarea, umbra care îi proteja de strălucirea soarelui. Îi plăcea vecinătatea copacilor.

Se plimbară într-o tăcere plăcută, în timp ce el număra zilele. Ziua din parc în care Con i-o arătase pe văduva în veșminte negre și remarcase că pe sub hainele și vălul ei trebuia să fie o căldură ca în iad. Apoi balul lui Meg din seara zilei următoare și prima lor noapte împreună. Mai fusese plimbarea în parc, apoi a doua noapte. Vizita formală de ieri cu Meg și Kate la ceai cu Cassandra și domnișoara Haytor. Și... ziua de azi. Indiferent cum număra, de azi în urmă sau înainte după acea plimbare călare în parc, totalul era același.

Patru zile.

Doar de atât timp o știa pe Cassandra. Nici măcar de-o săptămână. Nici pe departe. Și se simțea ca și când ar fi cunoscut-o de săptămâni sau luni.

Și totuși, nu o știa prea bine, nu? Nu știa aproape nimic despre ea.

— Povestește-mi despre căsnicia ta, spuse el.

Cassandra întoarse brusc capul să-l privească.

— Despre căsnicia mea? Ce mai e de spus să nu știi deja?

— Cum l-ai cunoscut? o întrebă el. Cum te-ai căsătorit cu el?

Pașii lor încetiniră, iar apoi se opriră de tot. Ea își luă brațul de după al lui și făcu câțiva pași într-o parte, ca să se poată rezema de un trunchi uriaș. Stephen o urmă, însă nu prea aproape. Își lăsă un braț pe o ramură joasă și masivă. Chiar și numai trunchiul i-ar fi ascuns de pătura de picnic, însă o privire peste ramură îl asigură că nu erau oricum la vedere. Ajunseseră mai departe decât s-ar fi gândit.

— N-am avut niciodată un cămin stabil, spuse ea. Iar în casa noastră nu au existat niciodată trăinicie sau siguranță. Nu era vorba de lipsă de afecțiune, însă aceasta era oferită nechibzuit. Tatăl meu era foarte sociabil și de multe ori invita domni în casa unde locuiam într-un moment sau altul. Întotdeauna domni, niciodată doamne. Asta nu m-a interesat până nu am împlinit cincisprezece ani. Mereu îmi plăcea compania domnilor și faptul că aceștia mă remarcău din când în

când. Îmi plăcea că tatăl meu mă lua uneori pe genunchi în timp ce vorbea cu ei. Însă când am crescut a trebuit să îndur priviri lacome, remarci îndrăznețe și câteva atingeri și ciupituri pe furis. O dată chiar și un sărut. Desigur, tata n-ar fi permis nimic din toate astea dacă ar fi știut. Își făcea vise că într-o bună zi voi avea parte de un sezon și el va avea grijă să cunosc persoanele potrivite. La urma urmei, era baronet. Însă nu știa ce se întâmpla sub nasul lui, iar eu nu i-am spus. Niciodată n-a fost suficient de grav cât să fie periculos, chiar dacă, pe măsură ce creșteam, devenea tot mai rău.

— *Trebuia* să-i fi spus.

— Poate, răspunse ea, ridicând din umeri. Însă nu aveam cu ce să-mi compar viața. Așa că mi se părea normal. Iar Alice era mereu acolo să-mi ofere o oarecare protecție. Apoi, într-o zi, baronul Paget a venit cu tata și apoi a continuat să ne tot viziteze. El și tata erau prieteni, aveau cam aceeași vârstă. Era diferit de ceilalți. Era bun, politicos și blând și a început să-mi povestească despre casa lui de la țară, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului, și despre parcul care înconjura casa, despre sat și vecinătate. Din câte știam, nu juca jocuri de noroc. Apoi, într-o zi, când eram singuri amândoi – tata ieșise din cameră –, mi-a spus că totul putea fi al meu dacă i-aș face marea onoare de a mă căsători cu el. Mi-a spus că știa că nu am zestre. Nu conta. Tot ce dorea eram eu. O să facă un aranjament generos de căsătorie pentru mine și mă va iubi și mă va prețui pentru tot restul vieții lui. La început am fost înspăimântată, însă doar pentru scurt timp. Poate tu nu înțelegi ce tentăție mare însemna oferta lui pentru mine – o viață în siguranță și stabilitate într-un paradis rural. Părea să fie un bărbat ca tata, însă fără defectele lui. Cred că m-am căsătorit cu el privindu-l mai mult ca pe un tată decât ca pe un soț.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stephen după o tăcere destul de îndelungată.

Ea își sprijini palmele pe trunchiul copacului, în ambele părți.

— Chiar nimic vreme de șase luni, răspunse ea. Nu spun că am fost extrem de fericită. Era un bărbat în vârstă și nu eram îndrăgostită de el. Însă părea un om *bun* și era blând și atent cu mine, iar eu iubeam zona și vecinătatea. Eram însărcinată și foarte entuziasmată de asta. Eram foarte mulțumită, poate chiar

fericită. Apoi, într-o zi, s-a dus în vizită la un vecin care locuia mai departe și nu s-a întors vreme de trei zile. Eram înnebunită de îngrijorare și am făcut greșeala să mă duc să îl caut. Când am ajuns acolo, a fost bun și drăguț cu mine și și-a chemat toți prietenii care veniseră acolo – bărbați cu toții – să vadă cât de mult îl iubea noua lui soție. A râs din toată inima cu ei și s-a întors acasă cu mine. În trăsură a fost tăcut. Mi-a zâmbit de câteva ori, însă eram înspăimântată. Mi-am dat seama că probabil băuse și în ochi avea o privire de nerecunoscut. După ce am ajuns acasă... Își înghiți nodul din gât și făcu o pauză. Când reluă, părea că-și pierduse suflul: După ce-am ajuns acasă, m-a dus în bibliotecă și mi-a spus foarte încet că îl făcusem atât de rău de rușine, că nu știa cum va mai putea să dea ochii cu prietenii lui. Mi-am cerut iertare – de mai multe ori. Însă a început să mă lovească, întâi cu palma, apoi cu pumnii și chiar cu cizmele. Nu pot să mai vorbesc despre asta. Însă două zile mai târziu am pierdut sarcina. Mi-am pierdut copilul.

Capul îi era rezemat de trunchiul copacului și ținea ochii închiși. Pe chipul ei se reflectau fâșii de umbră și lumină. Părea că nu mai avea nici urmă de culoare.

— Și aceea nu a fost singura dată, spuse el cu blândețe.

— Nu, răspunse ea. Nici pentru bătaii, nici pentru sarcini pierdute. Stephen, erau doi bărbați într-unul. Nu mi-aș fi putut dori un bărbat mai blând, mai bun și mai generos atunci când era treaz – și uneori stătea treaz cu lunile. De fapt, *de obicei* era treaz. Când era beat nu existau alte semne să dovedească asta în afară de ochii săi – și de violență. O vecină care m-a văzut o dată când ochiul meu încă mai păstra urma violetă a unei bătaii, mi-a spus că întotdeauna bănuise că el își omorâse prima soție. Oficial, murise după o căzătură teribilă de pe cal în timp ce încerca să sară peste un gard înalt.

Stephen nu știa ce să spună, cu toate că *dorea* să îi spună că făcuse bine să-l ucidă pe Paget înainte ca el să o ucidă pe ea. Doamne sfinte, acel om îi omorâse trei copii.

— Obişnuiam să cred că era vina mea, spuse ea, că era atât de furios pe mine. Încercam să îi fac pe plac. Făceam tot ce-mi stătea în putere să nu fac nimic din ce credeam că ar putea să-i *displacă*. Iar când știam că bea, mă ascundeam, încercam să nu stau în calea lui sau... mă rog. Bineînțeles că nimic n-a mers.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Poftim, spuse ea într-un târziu, întorcându-și capul spre el, cu o urmă de zâmbet pe buze. Tu ai întrebat.

— Și nu te-a ajutat nimeni niciodată? o întreabă el.

— Cine? Tata a murit la un an după căsătoria mea. Și oricum nu ar fi avut dreptul să intervină. Wesley nu mă vizita des și nu a văzut niciodată latura rea a lui Nigel. Nu i-am spus niciodată despre bătaie. Era doar un băiețel. Singura dată când a încercat Alice să intervină, i-a legat mâinile și a dat-o afară din cameră, a încuiat ușa și s-a năpustit cu o putere și mai mare asupra mea pentru că nu eram suficient de demnă ca nevastă să-mi accept defectele și pedeapsa pe care o meritam.

— Și fiii lui? întreabă el.

— Nu erau aproape niciodată acolo, spuse ea. Îndrăznesc să spun că știau cum e. Însă cred că prima doamnă Paget era mai puternică decât mine dacă a reușit să îi nască pe toți trei. Sau poate că pe vremea aceea perioadele de trezie ale lui Nigel erau mai lungi.

Nu avea s-o întrebe despre moartea lui Paget. O supărase deja destul. Își spuse că n-ar fi trebuit să întrebe deloc. Fusesse o după-amiază relaxată până pusese el întrebarea.

Însă nevoia lui de a o cunoaște mai bine și de a o face să se deschidă în fața lui, în fața *cuiva*, fusesse mai puternică decât dorința lui de a păstra atmosfera veselă a acelei după-amiezi.

— Și că tot vorbeam de cățărăt în copaci, spuse el după scurt timp, ca și când n-ar mai fi vorbit nimic de când plecaseră de la locul picnicului. Ai făcut asta vreodată?

Cassandra își lăsa capul pe spate și privi în sus la ramurile mari care se răsfirau din stejarul de deasupra lor.

— Când eram mică făceam asta tot timpul, răspunse ea. Cred că m-am născut visând să evadez în cerul albastru sau să mă prăbușesc în el. Copacul ăsta trebuie să fie un paradis pentru cățărători, nu?

Își desfăcu panglicile bonetei și o aruncă pe pământ. Puse ochii pe ramura cea mai de jos, cântărind, cu siguranță, cea mai bună metodă de a se cățăra pe ea. El își prinse mâinile ca pentru a o ajuta să urce în șa și, aproape fără să șovăie, ea puse piciorul acolo și apoi el o împinse în sus. Se cățăără după ea.

Apoi fu ușor. Ramurile erau groase și solide și mai mult sau mai puțin paralele cu pământul. Se cățărără fără să spună nimic, până când, privind în jos, Stephen își dădu seama că

urcaseră destul.

Ea se așeză de-a curmezișul pe o ramură, cu spatele rezemat de trunchiul masiv, apoi își trase genunchii la bărbie și îi îmbrățișă cu ambele brațe. El rămase în picioare pe ramura de dedesubt și se ținu de creanga de deasupra, în timp ce cu un braț o prinse de după talie, pe sub propriile ei brațe.

Ea își întoarse fața spre el, zâmbind, apoi râzând.

— Oh, mă simt ca un copil din nou, spuse ea.

— Putem fi oricând copii. Este vorba doar de felul de a gândi. Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut când erai mai tânără, înainte să te înarmezi cu cinism și dispreț ca să ascunzi toată durerea și furia. Cass, mi-aș fi dorit să nu fi fost nevoită să treci prin toate astea. Mi-aș fi dorit să pot șterge totul cu gândul sau cu un sărut, dar nu pot. Pot doar să te asigur că doar ție îți faci rău dacă te închizi în fața întregii bunătăți posibile pe care ți-o pot oferi lumea și viața.

— Care e garanția că viața nu-mi va da din nou un pumn în ochi? întrebă ea.

— Din păcate, nici una, răspuse el. Însă cred că lumea e mult mai plină de bunătate decât de răutate. Și dacă asta ți se pare naiv, lasă-mă să formulez altfel. Cred că bunătatea și dragostea sunt mult mai puternice decât răul și ura.

— Îngerii sunt mai puternici decât demonii? întrebă ea, zâmbind.

— Da, răspuse el. Întotdeauna.

Cassandra își ridică brațele și îi cuprinse blând obrazii în palme.

— Mulțumesc, Stephen, spuse ea, și îl sărută ușor pe gură.

— În plus, spuse el, tu știi mai multe despre dragoste decât îți dai seama. Ai devenit amanta mea nu doar din cauza propriei tale sărăcii, nici măcar în primul rând din cauza asta. Ai o însoțitoare care probabil este prea în vârstă ca să mai găsească o slujbă mulțumitoare și o servitoare care probabil nu se poate angaja dacă insistă să-și păstreze cu ea copilul nelegitim. Și mai ai și fetița. Și câinele. Și el este un membru al familiei. Ai făcut-o pentru ei, Cass. Te-ai sacrificat din dragoste.

— Cu un bărbat atât de frumos nu prea s-a numit sacrificiu, nu-i așa? întrebă zise ea, cu tonul catifelat al vocii.

— Oh, ba da, răspuse el. A fost.

Ea își lipi palmele de trunchiul copacului și își lăsă capul

într-o parte pe pieptul lui.

— E ciudat cum faptul că am vorbit despre ceea ce n-am putut vorbi până acum a eliberat ceva în mine. Mă simt foarte... fericită. De asta ai făcut-o? De asta ai întrebat?

Stephen își lăsă capul în jos și își apăsă buzele pe părul ei cald.

— Dar *tu* ești fericit? îl întreabă ea.

— Da, răspunse el.

— Însă nu e tocmai cuvântul potrivit. Azi mi-ai promis bucurie, Stephen, și te-ai ținut de cuvânt. Și nu sunt tocmai același lucru, nu? Fericirea și bucuria.

Rămaseră așa o vreme, iar el se trezi dorindu-și ca timpul să stea în loc, măcar puțin. Ea avea ceva care-l sorbea cu totul. Nu doar frumusețea. Și cu siguranță nu talentul ei de seducătoare. Era... Nu putea găsi cuvintele pentru ce era. Nu fusese niciodată îndrăgostit, însă nu își imagina că așa se simte când ești îndrăgostit. Cât de uimitoare erau emoțiile umane uneori – cu toate că nu observase de prea multe ori acea emoție înainte să o cunoască pe Cassandra.

— Fericirea e mai trecătoare, răspunse el, în timp ce bucuria e mai de durată.

Cassandra oftă și își înălță capul.

— Dar apoi vine dezastrul, spuse ea. Cineva pleacă să bea vreme de trei zile și... gata cu fericirea. Rămâne bucuria? Cum se poate?

— Într-o zi, spuse el, vei afla că dragostea nu te trădează întotdeauna, Cass.

Ea îi zâmbi.

— Ești singura persoană care m-a strigat vreodată așa, spuse ea. Îmi place. Îmi voi aminti de el, de acest nume intim rostit cu vocea ta. Îl sărută din nou scurt pe buze și își trecu picioarele pe după creangă, alăturându-i-se lui. Acesta este momentul în care îți dai seama că urcatul într-un copac nu a fost o idee prea strălucită, la urma urmei. Trebuie să te mai și dai jos, iar coborâtul e întotdeauna de zece ori mai greu decât cățăratul.

Însă râse când el îi oferă ajutor și își croi drum în jos spre pământ ca și când s-ar fi urcat zilnic în copaci încă de când era fetiță. Îi zâmbi când sări și el pe pământ lângă ea, iar el își spuse că nu văzuse pe nimeni atât de fermecător în toată viața lui.

Cass veselă. Era o imagine pe care avea să o poarte cu el

pentru tot restul vieții.

Foarte aproape de inima lui. *Periculos* de aproape. Căci, orice ar fi, își ucisese soțul și nu avea cum să scape de acea povară întunecată și grea pe care trebuia să o poarte cu ea toată viața. Și nu putea să nege că și pentru el ar fi o povară grea de purtat dacă s-ar gândi vreodată să se îndrăgostească de ea.

Dacă? Nu cumva era prea târziu? Cum naiba se *simțea* când te îndrăgosteai?

capitolul 15

Stephen își petrecu dimineata zilei următoare la Camera Lorzilor, luând parte la o dezbatere despre o problemă care îl interesa în mod special. După aceea se duse la White's, așa cum făcea de multe ori, pentru o gustare întârziată de prânz cu câțiva prieteni și probabil s-ar fi dus la curse cu ei dacă mintea nu i-ar fi fost distrasă de ceva – sau mai bine zis de cineva – pe care îl văzuse de la distanță chiar înainte să sosească la club.

Wesley Young.

Și, desigur, mintea lui era la Cassandra din ziua precedentă. Îi apăruse chiar și în vis. El stătea pe ramura copacului din nou, sărutând-o, apoi își luaseră zborul spre cer, fericiți, până când trebuia să se întoarcă pentru că ea se agita că trebuia să îl hrănească pe Roger, iar el încerca să își găsească drumul privind prin părul ei roșu răvășit de vânt.

Ce vis absurd.

Nu-și amintea să fi visat vreodată vreo femeie.

— Știe cineva unde locuiește Sir Wesley Young? întrebă el la modul general.

Toți scuturară din cap cu excepția lui Talbot, care părea să își aducă aminte că Young închiriasse niște camere de burlac pe St. James Street, nu departe de club. Casa cu ușă de un galben de culoarea fierii și fereastră în evantai deasupra.

— Îmi aduc aminte că stăteam în fața acelei uși după ce băusem ceva, în timp ce Young scormonea după cheie, spuse Talbot. Și culoarea aia nu m-a ajutat deloc cu durerea de stomac, te asigur de asta, Merton. Ba chiar mi-a pierit pofta să mai beau o jumătate de duzină de pahare odată ce am intrat.

Faptul că îl văzuse pe Young pe-aproape însemna că fusese acasă să ia prânzul sau că pleca să ia prânzul în altă parte, își spuse Stephen.

Se dezamăgi pe el însuși și pe câțiva prieteni de-ai săi când se hotărî să nu se ducă la curse. În schimb, se duse să caute ușa gălbejită, care se dovedi a fi mai puțin gălbejită dacă o priveai în lumina soarelui și pe trezie.

Stephen ciocăni.

Își dădu seama că fapta lui era destul de deplasată. Și pur impulsivă. Nici măcar nu era sigur de ce o făcea, doar că, cumva, se trezise că el – și sentimentele lui – se împletiseră cu Cassandra și nu putea rezista nevoii vinovate de a se băga în viața ei.

Nu trebuia să facă asta. Ea nu îi ceruse așa ceva.

Nici măcar nu stabilise o întâlnire cu ea după picnicul de ieri. Simțea nevoia să se mai răcorească. În patru zile se trezise amestecat într-o nebulă. Nu era stilul lui. Ducea o viață normală, liniștită, destul de previzibilă și îi plăcea asta.

Însă, desigur, visul său nu prea îi ajutase decizia foarte înțeleaptă.

Și nici momentul când se trezise și când, dacă era cinstit cu el însuși, rămăsese întins în pat dorind-o, cu o dorință pe care o resimțea în sânge ca pe o febră furioasă.

Nu se putea așa. Trebuia să *facă* ceva pentru ea, apoi să își reia cursul normal, perfect fericit al vieții.

Valetul lui Young deschise ușa și luă cartea de vizită a lui Stephen. Îl rugă să aștepte în salonul de oaspeți de la parter – ca de obicei întunecat și mohorât – în timp ce el verifica dacă Sir Wesley era acasă, un semn sigur că era. Dacă n-ar fi fost, Stephen ar fi fost întors încă de la ușă.

Young veni el însuși după câteva minute, părând în egală măsură surprins și nedumerit. Era îmbrăcat ca și când tocmai se pregătea să iasă.

— Merton? spuse el. Ce onoare neașteptată.

— Young? Stephen își plecă ușor capul.

Avea păr roșcat și arăta bine, dar nu avea nimic din frumusețea vie a surorii lui. Însă asemănarea dintre ei era inconfundabilă. Avea un chip plăcut și vesel, lucru care îl irită pe Stephen.

Se așternu o tăcere stânjenitoare.

— Vrei să urci în camerele mele? întrebă Young, rupând acea tăcere.

— Nu, mulțumesc, răspunse Stephen. Nu dorea nici să facă conversație doar de dragul conversației. În ultimele câteva zile m-

am gândit foarte mult și am ajuns la concluzia că nu există absolut nici o situație în care să mă pot imagina trecând cu trăsura pe lângă una dintre surorile mele în Hyde Park și s-o ignor complet.

Young se așează pe un fotoliu vechi din piele, fără să îl invite și pe oaspete să facă același lucru. Însă Stephen se așează oricum într-un fotoliu plin de cocoloașe, în fața lui.

— Mai ales, continuă el, dacă ar fi lipsită de prieteni și săracă.

Young se înroși și păru iritat – poate nu chiar fără motiv.

— Merton, spuse el, trebuie să înțelegi că nu sunt un om bogat – sau poate tu *nu poți* înțelege asta. Pentru mine e important să îmi fac rost de o căsătorie avantajoasă, iar anul acesta sunt – *eram* – cât pe ce să fac asta. A fost egoism din partea lui Cassie să vină la Londra tocmai acum, mai ales când am avertizat-o în mod specific să nu facă asta.

— Egoism, repetă Stephen, în timp ce Young se ridică din nou, agitat, în picioare și traversă camera, apoi își opri privirea asupra șemineului gol. Unde altundeva trebuia să se ducă?

— Cel puțin, continuă Young cu amărăciune, ar fi putut să trăiască tăcut aici, ca să nu o remarce nimeni. Însă de la acea după-amiază în parc încoace am auzit că deja și-a făcut apariția la balul lui Lady Sheringford și la întâlnirea de la Lady Carling. Și cumva te-a convins să o iei la plimbare în parc la ceasul cel mai aglomerat. Ar trebui să înțeleagă că după ce a făcut e norocoasă să fie vie și liberă. Doar nu se așteaptă ca oamenii decenti să o primească. Doar nu se așteaptă ca eu să... Dar de ce îți explic ție toate astea? Merton, abia te cunosc. Și nu este treaba dumitale cum aleg să mă port cu sora mea.

Stephen ignoră acuzațiile, cu toate că, desigur, Young avea dreptate.

— Înseamnă că tu chiar crezi ce-ai auzit despre ea? Întrebă el. L-ai cunoscut bine pe Paget?

Young se încruntă, cu privirea spre grătarul șemineului.

— A fost cel mai prietenos om cu putință, răspunse el. Generos până la prostie. Cred că a cheltuit o avere pe bijuteriile ei. Trebuia să le vezi. Am fost în vizită de câteva ori la Carmel. Am fost dezamăgit de Cassie. Se schimbase. Își pierduse căldura și simțul umorului pe care le avusese întotdeauna când am crescut împreună. Abia dacă vorbea. Era clar că regreta că se căsătorise

cu un bărbat de vârsta tatălui nostru, iar mie asta mi s-a părut foarte nedrept față de Paget, care o iubea la nebunie. La urma urmei, ea știa câți ani avea el când s-a măritat cu el. Dacă l-a omorât ea? Ei bine, *cineva* a făcut-o, Merton, și nu mă pot gândi la altcineva în afară de ea care să fi avut un motiv să facă asta. Voia să fie *liberă*. Voia să se întoarcă aici și să se poarte exact cum se poartă acum. Cu siguranță ți-a sucit mințile, și știm cu toții că ești bogat precum Cresus.

— Sora pe care ți-o amintești tu chiar ar *ucide* un bărbat ca să fie liberă să se bucure iar de viață? îl întrebă Stephen.

Young traversă din nou încăperea spre fotoliul de piele și se lăsă pe el.

— Pentru mine a fost mamă, soră și prietenă când am crescut, răspunse el. Însă oamenii se schimbă, Merton. *Ea* s-a schimbat. Am văzut asta cu ochii mei.

— Poate că a fost obligată să se schimbe, spuse Stephen. Poate că nu totul era așa cum părea în acea căsnicie. Presupun că vizitele tale erau scurte și rare?

Young se încruntă, cu ochii pe propriile cizme, și nu spuse nimic.

Știa, își spuse Stephen. Probabil știuse întotdeauna, sau cel puțin bănuise cu tărie. Însă uneori era mai simplu să nu știi, să respingi adevărul.

— Eram foarte tânăr, răspunse Sir Wesley, ca și când își căuta o scuză.

— Acum ai trecut de vârsta majoratului, zise Stephen. Young, are nevoie de un prieten. Are nevoie de cineva care să fie al ei, care să o iubească necondiționat.

— Domnișoara Haytor... începu Young.

Avu decența să nu își termine gândul.

— Da, răspunse Stephen. Domnișoara Haytor e prietena ei. Însă nu e familie. Și nici bărbat.

Young se agită în scaun, însă nu privi către Stephen, care stătea în fața lui.

— Tânăra cu care erai în parc, spuse Stephen. Mă tem că nu o cunosc.

— Domnișoara Norwood, spuse Young.

— Încă mai speri să te căsătorești cu ea? întrebă Stephen.

— Nu se simțea bine când am sosit să o iau la o petrecere în aer liber ieri după-amiază, răspunse Young cu un zâmbet

contorsionat. Și mi s-a spus că probabil nu se va simți bine nici în zilele următoare. Și totuși, am văzut-o aseară la Vauxhall, părea perfect sănătoasă. Era cu părinții ei și cu viconte Brigham.

— Atunci, spuse Stephen, aș zice că ai fost norocos să scapi. Există unii membri ai înaltei societăți care te vor respecta mult mai mult dacă îți aperi cu hotărâre sora decât dacă te prefaci că nici măcar nu o cunoști. Și, desigur, mai sunt și cei care nu vor face asta. Ce grup preferi să impresionezi?

Se ridică să plece.

— De ce te interesează Cassie? îl întrebă Young, rămânând în fotoliu. E amanta dumatile?

— Lady Paget are mare nevoie de un prieten, răspuse Stephen. Sunt prietenul ei. Și, cu toate că știu din propria ei gură că avea motive mai mult decât suficiente să îl omoare pe nenorocitul care a fost soțul ei, ceva îmi spune că nu ea a făcut-o. Nu știu nimic despre moartea lui în afară de faptul că a fost împușcat cu pistolul, *nu* ciopârțit cu toporul. Însă vreau să-ți spun un lucru, Young. Chiar dacă la un moment dat voi descoperi că, fără urmă de îndoială, *este* adevărat și că *ea* a fost cea care l-a împușcat, tot voi rămâne prietenul lui Lady Paget. Bărbatul acela *chiar a fost* un ticălos. Știai că ea a pierdut două sarcini și a născut un copil mort și că toate astea puteau fi evitate?

Atunci Young îl privi direct, albindu-se la față. Stephen nu așteptă răspunsul lui. Își luă din nou pălăria și bastonul de lângă ușă și ieși din salonul învechit și apoi din casa cu camere de închiriat.

Ei bine, dacă nici *asta* nu însemna să se bage în vieți care nu erau treaba lui, atunci ce mai era?

Se trezi că pașii îl duseră pe Portman Street și la casa Cassandrei. Habar nu avea de ce. Poate că simțea nevoia să mărturisească ceea ce tocmai făcuse. Bănuia ca va fi furioasă pe el și avea tot dreptul să fie. Dar regreta oare? Nu, nu regreta. Dacă ar avea ocazia, ar face-o din nou.

Și *chiar* credea că nu Cassandra era vinovată pentru acea crimă? Că nu era vinovată nici măcar de crima mai justificabilă de a-l fi ucis ca să se apere? Sau asta voia el să creadă?

Nu era acasă. Aproape că se simțea ușurat.

— A ieșit cu domnișoara Haytor, domnule, îi spuse servitoarea.

— Ah, spuse el. De mult?

— Nu, domnule, răspunse ea. Tocmai ce-a ieșit.

Însă nu vedea nici urmă de ea pe stradă. Înseamnă că nu avea să se întoarcă prea curând.

— Mary, spuse el, pot să vorbesc ceva cu tine?

Acum ce naiba mai făcea?

— Cu mine?

Făcu ochii mari și își duse mâna la piept.

— Îmi poți acorda câteva minute? o întrebă el. Nu te țin mult.

Ea se dădu din ușă să-i facă loc să intre și îi făcu semn spre bucătărie. Se grăbi înaintea lui.

Stephen observă în trecere, rezemată de o vază pe masa din vestibul, o carte de vizită cu margini aurite, cu numele lui Lady Paget scris cu litere elegante. Era o invitație la balul lui Lady Compton-Haig din seara următoare. Avea și el una, adresată lui, pe biroul său.

Înseamnă că începea să se întâmple? Începea să fie acceptată în societate?

Copilul stătea pe podea sub masa din bucătărie, cu câinele întins la picioarele ei. Animalul își ridică ochiul spre Stephen și își lovi leneș coada de podea, însă nu se clinti. Fetița îi cânta încet păpușii, care era învelită în păturica ei albă. O legăna.

Mary își întoarse fața spre Stephen, iar el o găsi chiar drăguță, așa slabă și palidă cum era. Avea ochi frumoși, iar roșeața pe care i-o adusese în obraji prezența lui o prindea bine.

— Mary, spuse el, dându-și seama că nu putea întreba ceea ce își dorea cel mai mult să afle. Probabil că ea nici măcar nu avea răspunsul. Brusc se simți prosteste. Ce i s-a întâmplat câinelui?

Ea lăsă privirea în jos și răsuci șorțul.

— Cineva, spuse ea, un... un *străin*, a încercat să o bată pe Lady Paget la grajduri, iar Roger a sărit să o apere. Și el a încercat... ea nu era bătută nici pe departe la fel de rău pe cât era de obicei... pe cât s-ar fi crezut. Însă Lord... însă bărbatul cel străin a luat un bici și a lovit câinele atât de rău, că și-a pierdut vederea la un ochi și a rămas fără vârful unei urechi, iar piciorul i-a fost zdrobit atât de tare, că a trebuit să i se taie acea parte.

— Zdrobit cu biciul? întrebă Stephen.

— Cu o... cred că cu o lopată, răspunse Mary.

— Iar străinul acesta... sau lordul Paget... a fost și el rănit?

întrebă Stephen.

Mary îi aruncă o privire, apoi își aținti din nou ochii către soț.

— A fost mușcat rău, domnule, spuse ea. De brațe și de picioare, și de o parte a feței. A stat o săptămână la pat înainte să se ridice să își poată vedea din nou de treburi. Adică Lord Paget. Adică atunci când a intrat alergând să o salveze. Nu știu ce s-a întâmplat cu străinul. Probabil a fugit.

Stephen se întrebă dacă oare își dădea seama de golurile din povestea ei.

— Grăjdarul-șef a vrut să îl omoare pe Roger, spuse Mary. A spus că e cel mai milostiv lucru pe care îl puteau face. Însă Lady Paget a pus să i se îndepărteze partea zdrobită din picior și apoi l-a dus în camera ei și l-a ținut acolo până s-a făcut bine, cu toate că nici unul dintre noi, în afară de ea, nu credea că se va întâmpla asta. Lord Paget nu a dat niciodată ordin să fie ucis, cu toate că ne așteptam cu toții la asta. Probabil Roger nu l-a recunoscut când a venit să o salveze și l-a atacat și pe el.

Stephen își puse mâna pe umărul ei și o strânse ușor.

— E în regulă, Mary, spuse el. Știu. Lady Paget însăși mi-a povestit. Nu despre Roger, ci despre restul. *Nu* mi-a spus despre moartea lordului Paget, însă nu voi încerca să scot cu forța acea poveste de la tine.

Însă își dădu seama că totuși acela fusese motivul pentru care intrase în casă.

— Îmi pare rău dacă ți-am provocat neplăceri, adăugă el.

— N-a făcut-o ea, șopti Mary, din nou cu ochii cât cepele și obrajii brusc palizi.

El îi strânse și mai tare umărul, apoi îi dădu drumul.

— Știu, spuse el.

— O venerez, spuse ea cu îndârjire. Am făcut rău să vin aici cu ea? Gătesc și fac curat pentru ea și fac tot ce pot, însă cumva am făcut-o de rușine venind? Și sunt o povară și mai mare pentru ea pentru că trebuie să ne hrănească pe mine și pe Belinda? Știu că se simte obligată să mă plătească. Știu că nu are bani... sau nu avea înainte să... Se opri brusc și își mușcă buza.

— Ai făcut bine, Mary, zise el. Lady Paget are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea și mi se pare că te descurci foarte bine la asta. Și are nevoie de prieteni. De dragoste.

— *Eu o iubesc*, spuse ea. Însă, la urma urmei, eu sunt cea

care i-a adus tot acest necaz. Totul a fost din vina mea.

Își acoperi fața cu șorțul, iar Belinda se opri din legănat păpușa și ridică privirea.

— Nu, a fost din vina mea, spuse el. Nu trebuia să vin să te bat la cap cu întrebări. Cum se simte Beth astăzi, Belinda? Doarme?

— Nu e cuminte, spuse ea. Vrea să se joace.

— Da? zise el. Atunci poate ar trebui să te mai joci puțin cu ea sau să îi spui o poveste. De obicei copiii mici adorm când le spui povești.

— Atunci o să îi spun o poveste, răspunse ea. Știu una. Tocmai a mâncat și dacă mă joc cu ea se poate îmbolnăvi.

— Văd că ești o mamă foarte bună și înțeleaptă, spuse el. Are noroc. Își îndreptă din nou atenția spre Mary, care își netezea din nou șorțul peste fustă. Te-am ținut destul din lucru... sau poate din ora ta liberă, spuse el. Și îmi pare rău de întrebările pe care ți le-am pus. De obicei nu sunt atât de curios în privința treburilor altora.

— Țineți la ea? întrebă ea.

— Da. Își arcui sprâncenele. Mă tem că da.

— Atunci vă iert, spuse ea și roși puternic.

— Te-ai simți jignită dacă îți las bani să o duci pe Belinda la Gunter's la o înghețată într-o după-amiază când ai liber? întrebă el. Nici un copil n-ar trebui să treacă prin viață fără acea experiență. Și nici un adult.

— Am bani, răspunse ea.

— Știu. Zâmbi. Însă mi-ar face plăcere să îi fac cinste Belindei... și ție.

— Bine, atunci, spuse ea. Vă mulțumesc, domnule.

El plecă după ce lăsă câteva monede pe masă – doar cât să ajungă de două înghețate – și ieși în grabă din casă. Se duse acasă, deși încă rămăsese destul din acea după-amiază. Nu avea chef de nici una dintre activitățile lui obișnuite. Nici măcar nu îi trecu prin cap să meargă la curse, la urma urmei, deși nu pierduse prea mult din ele.

Încercă să se gândească la toate tinerele domnișoare cu care îi plăcea de obicei să danseze și să vorbească, și chiar să flirteze nevinovat.

În mintea lui aproape că nu apărură nici un chip.

Dacă își amintea bine, nu își rezervase nici măcar un set cu

nici una pentru balul de a doua zi.

Ea fusese de vină pentru ceea ce se întâmplase, spusese Mary. Își dădu seama că se referise la moartea lui Paget. Și fusese destul de fermă când spusese că nu Cassandra era vinovată.

Desigur, imediat după asta spusese că o venerează pe Cassandra. Era ușor să minți pentru cineva iubit.

Căinele fusese desfigurat de un bici intenționat pentru stăpâna lui. Piciorul îi fusese zdrobit cu o lopată... intenționată tot pentru Cassandra? Oare ea ar fi fost cea moartă în locul soțului ei dacă Roger n-ar fi intervenit atunci? Iar povestea oficială ar fi fost că ea fusese o altă victimă a a căzăturii de pe cal?

Când ajunse acasă, Stephen descoperi că îl durea capul.

Niciodată nu suferise de dureri de cap.

— Du-te de aici, Philbin, îi spuse el valetului când îl găsi în garderoba lui, așezând câteva cămăși proaspăt călcate. Dacă deschizi gura, o să mă iau de tine și al naibii să fiu dacă o să stau să-mi cer scuze în fiecare secundă a vieții mele.

— Vă strâng cizmele noi, nu-i așa, domnule? întrebă Philbin vesel. V-am spus când le-ați luat că...

— Philbin, spuse Stephen, ținându-și tâmplele între degetul mare și cel mijlociu al unei mâini, du-te. Acum!

Philbin plecă.

*

Cassandra se uită în ziarul cumpărat de Alice cu câteva zile în urmă și scrisese numele și adresa a trei avocați care, spera ea, o vor putea ajuta. Când află despre intențiile ei, Alice o sfătui să vorbească cu domnul Golding sau chiar cu contele de Merton. Cu siguranță că amândoi cunoșteau cei mai buni avocați pentru astfel de caz.

Însă Cassandra se săturase să depindă de bărbați. Doar rar te puteai baza pe ei și, chiar dacă probabil era nedrept față de domnul Golding și, fără îndoială, față de Stephen să spună asta, obosise să nu aibă nici un fel de control real asupra propriei vieți. Cu mai puțin de o săptămână în urmă se gândise să obțină acel control făcându-și rost de un protector foarte bogat. Acum va face ce ar fi trebuit să facă de la bun început.

Însă nu avea să fie ușor, așa cum urma să descopere când vizită trei avocați, unul după altul, cu Alice lângă ea. Alice insistase să o însoțească. Nimeni nu va lua o doamnă în serios,

explicase ea, dacă era singură.

Nimeni nu o luase în serios oricum.

Primul avocat nu primea clienți noi, căci era mult prea ocupat cu cei pe care îi avea deja – chiar dacă își făcuse reclamă în ziar. Următorul avocat îi spuse mult mai direct că îi recunoscuse numele și îi trimise mesajul că nu era avocat penal și nu ar fi reprezentat criminali cu sânge-rece nici dacă ar fi fost.

După asta, Alice dorise să meargă acasă. Era foarte supărată. La fel era și Cassandra, însă efectul lipsei de politețe a acelui bărbat – care oricum nu avusese curajul să îi spună toate astea în față – o făcu să-și ridice bărbia, să își îndrepte umerii și să iasă pe ușă într-un pas aproape milităresc.

Al treilea o primise în biroul său particular, făcu o plecăciune adâncă în fața ei și îi zâmbi slugarnic, îi ascultă povestea cu atenție și compasiune și o asigură că avea un caz perfect legal care îi va aduce înapoi banii, bijuteriile, conacul și casa de la oraș cât ai bate din palme. Își spuse prețul, care îi păru exorbitant Cassandrei, cu toate că el pretindea că îi oferea o reducere substanțială pentru că avea un caz care nu-i dădea mari dureri de cap și pentru că era o *doamnă* față de care simțea un respect și o compasiune considerabile. Și nu-i va cere decât jumătate din onorariu în avans – nici un bănuț în plus.

Cassandra îi făcu oferta ei. Dacă avea un caz atât de simplu și el îi va putea aduce banii înapoi repede, atunci va putea să îi achite onorariul în întregime foarte curând. Însă, explică ea, din moment ce banii ei nu erau la ea, avea mijloace destul de limitate.

Se părea că lui nu-i trecuse prin cap că cineva cu titlul de *Lady* Paget ar putea fi săracă lipită, în ciuda poveștii pe care o spusese. Își schimbă imediat stilul. Deveni aspru, rece și iritat.

Nu avea cum să înceapă cu un avans atât de mic. Avea soție și șase copii... Regreta că pierduse timp prețios... Desigur, trebuia să îi achite onorariul pentru consultanță... Și era foarte mult de lucru... Lady Paget nu ar putea să se aștepte ca el să...

Cassandra nici măcar nu îl ascultă. Se ridică în picioare și ieși din birou și din clădire, cu Alice alergând în spatele ei.

— Poate că, spuse Alice când ajunseră afară și străbăteau trotuarul cu pași mari, contele de Merton ar putea să....

Cassandra se întoarse la ea, cu flăcări în privire.

— Cu doar câteva zile în urmă, spuse ea, contele de Merton era dracul pe pământ în ochii tăi pentru că îmi plătea un salariu

generos pentru trupul meu. Și totuși, acum, Alice, crezi că e perfect acceptabil să implor să îmi dea o mică avere cu toate că nu se mai folosește de trupul meu?

— Oh, taci, Cassie, spuse Alice, privind în jur într-o agonie de stânjeneală.

Din fericire nu erau prea mulți oameni pe stradă și nimeni suficient de aproape cât să le audă.

— Eu mă gândeam la un *împrumut*, răspunse Alice. Dacă omul acela are dreptate, curând îi vei putea da banii înapoi.

— Nu-i voi plăti celui om nici un bănuț, spuse Cassandra, nici dacă mi-ar aduce banii cu bijuterii cu tot *măine*. Apoi umerii ei se pleoștiră. Îmi pare rău, Allie, zise ea. Nu aveam dreptul să mă descarc pe tine. Însă spune-mi că am dreptate. Spune-mi că toți bărbații sunt putrezi până-n măduva oaselor.

— Nu *toți* bărbații sunt așa, răspunse Alice, bătând-o ușor pe braț, apoi merse ră mai departe. Însă *acela* este, într-adevăr, putred până la măduvă. Mi-e milă de biata lui soție și de cei șase copii. A crezut că dacă ești femeie poate să stoarcă o groază de bani de la tine. Și ar fi putut. Nu i-ai fi contestat onorariul, nu-i așa, chiar dacă era exagerat. Din păcate pentru el, a fost prea lacom ca să aștepte.

Cassandra oftă adânc. Cam aici se oprea ideea de a se ocupa singură de propria viață. Cam aici se oprea fermitatea scopului și a acțiunii plănuită. Dar va încerca din nou. Nu avea de gând să renunțe.

Însă nu astăzi. Tot ce-și dorea acum era să se târască spre casă să-și lingă rănilor. Parcă din compasiune pentru starea ei, nori negri se adunaseră pe cer și vântul începuse să biciuiască în streșini. În atmosferă se simți un aer rece brusc.

— O să plouă, spuse Alice, ridicând privirea.

Se grăbiră spre casă și sosiră chiar când începeau să cadă primele picături mari și rotunde. Cassandra scoase încă un oftat în timp ce răsucea în broască cheia pe care o scosese de sub ghiveci și intra împreună cu Alice. Locul acela începea să se simtă ca acasă. Ca un sanctuar.

Mary veni alergând din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorț.

— Doamnă, e un domn în salon, spuse ea.

— Domnul Golding? întrebă Alice, luminându-se la față.

„Stephen?“ Cassandra nu spuse asta cu voce tare. El nu

spusese că o va vizita și azi după picnicul de ieri. Fusesse o ușurare, îl văzuse prea mult. Și totuși, acea zi părea cumva posomorâtă fără el – un gând îngrijorător.

Deschise ușa salonului și zări un tânăr care se plimba încoace și încolo. Rămase nemișcată când el se întoarse spre ea.

— Cassie, spuse el. Părea nefericit.

— Wesley.

Intră și închise ușa în urma ei. Alice deja dispăruse.

— Cassie, începu el, eu....

Se opri, iar ea îl auzi înghițindu-și un nod din gât. Își trecu degetele prin părul roșcat, un gest care părea foarte familiar.

— *Aveam de gând* să spun că nu te-am recunoscut zilele trecute, dar ar fi stupid, nu-i așa?

— Da, aprobă ea, ar fi stupid.

— Nu știu ce să spun.

Nu îl văzuse de prea multe ori în ultimii zece ani, însă întotdeauna îl adorase. Era sânge din sângele ei. Ce proastă fusese.

— Ai putea începe spunându-mi ce s-a întâmplat cu excursia ta în Scoția.

— Oh. Câțiva dintre noi n-au putut să... La naiba, Cassie, excursia aceea nici n-a existat.

Ea își scoase boneta și o așeză împreună cu săculețul pe scaunul de lângă ușă. Se duse și își ocupă locul obișnuit de lângă semineu.

— Trebuie să înțelegi, continuă el, că *papa* n-a lăsat prea mulți bani – de fapt, n-a lăsat mai nimic. Anul ăsta am hotărât să-mi caut o mireasă care să aibă o zestre decentă. N-am vrut să vii aici și să strici totul. Nu anul *ăsta*.

Wesley făcea ceva nu foarte diferit de ceea ce făcuse ea – căuta pe cineva care să îi satisfacă nevoile financiare.

— Presupun că o soră care a ucis cu toporul îți *afectează* șansele la însurătoare, nu? Îmi pare rău, spuse ea.

— Nimeni nu crede asta, răspunse el. Sau cel puțin nu partea cu toporul.

Ea zâmbi, iar el începu din nou să se plimbe prin cameră.

— Cassie, atunci când te-am vizitat, când aveam șaptesprezece ani. Îți amintești? Aveai o urmă galbenă de ochi vânăț.

Chiar avea? Nu își amintea ca el să fi fost acolo în preajma

vreuneia dintre băți.

— Parcă m-am lovit de ușa de la dormitor, nu? răspunse ea. Țin minte că s-a întâmplat o dată.

— Ușa de la grajd, zise el. Cassie... Paget te-a lovit vreodată?

— Wesley, zise ea, un bărbat are dreptul să își disciplineze soția când nu e supusă.

El o privi încruntat și tulburat.

— Mi-aș dori să te aud vorbind cu vocea ta adevărată, Cassie, nu cu asta... sarcastică. *Te-a lovit?*

Ea îl privi vreme îndelungată.

— Bea rar, răspunse ea. Însă când bea o făcea vreme de două-trei zile fără să se oprească. Și apoi... devenea violent.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? o întrebă el. Aș fi... Însă nu își duse gândul până la capăt.

— Eram soția lui de drept, Wes, răspunse ea. Iar tu erai un băiețel. Nu ai fi putut să faci nimic.

— Și l-ai ucis? întrebă el. Nu cu toporul, dar *ai făcut-o?* A fost autoapărare... când te bătea?

— Nu contează, răspunse ea. Nu există martori care să vorbească vreodată, așa că nu există vreo dovadă. A meritat să moară și a murit. Nimeni nu merită să fie pedepsit pentru că l-a ucis. Las-o baltă.

— *Ba* contează, spuse el. Contează pentru mine. Doar ca să știu. Oricum nu face vreo diferență. Mi-e foarte rușine de mine însumi. Sper că mă crezi și că mă ierți. M-am gândit doar la mine, însă ești sora mea și te iubesc. Mi-ai fost și mamă când eram copil. Nu m-am simțit niciodată singur și neiubit, nici măcar când *papa* era plecat să joace zile la rând. Dă-mi voie... dă-mi voie măcar să *fiu* alături de tine, Cassie. Recunosc că e foarte târziu, însă sper că nu *prea* târziu.

Ea își rezemă capul de spătarul fotoliului.

— Nu prea am ce să iert, răspunse. Cu toții facem lucruri egoiste și demne de dispreț din când în când, Wes, însă nu ele ne definesc dacă avem o conștiință suficient de puternică încât să ne împiedice să *devenim* egoiști și demni de dispreț. *Nu* l-am ucis pe Nigel. Însă nu voi spune cine a făcut-o, nici ție, nici nimănui altcuiva. Niciodată. Așa că întotdeauna voi rămâne suspecta principală, chiar dacă moartea lui a fost declarată un accident. Majoritatea oamenilor vor crede că eu l-am omorât. Pot să trăiesc

cu gândul ăsta.

El dădu din cap.

— Domnișoara din parc, spuse ea. Încă îi faci curte?

— Era o scorpie, răspunse el, făcând o grimasă.

— Oh. Îi zâmbi. Atunci ai fost norocos să scapi de ea.

— Da, răspunse el.

— Vino și stai jos. Mă doare gâtul să mă tot uit în sus la tine.

Wesley se așeză pe fotoliul alăturat, iar ea îi întinse mâna. El i-o luă și i-o strânse. În fereastră bătea o ploaie puternică. Părea aproape confortabilă.

— Wes, spuse ea, cunoști vreun avocat bun?

capitolul 16

Stephen avusese parte de încă o noapte de somn tulburat. Chiar n-ar fi trebuit să se bage în ceva care nu era absolut deloc treaba lui. Nu ar fi trebuit să îl viziteze pe Wesley Young și, cu siguranță, nu ar fi trebuit s-o ia pe servitoare la întrebări, nici măcar despre ce i s-a întâmplat câinelui.

Nu îi stătea în fire să se bage în treburile altora.

În parte, spera să nu o mai vadă niciodată pe Cassandra. Își dorea înapoi vechea lui viață liniștită.

Oare chiar fusese *liniștită*? Oare chiar era ca un câine leneș la marea vârstă de douăzeci și cinci de ani?

Însă sperase doar pe jumătate să nu o mai vadă niciodată. Cealaltă jumătate din el tresări simțind ceea ce semăna foarte mult cu bucuria când o văzu.

Se plimba pe Oxford Street cu sora lui, Vanessa, căci, când o vizitase mai devreme, aceasta se plânsese că nu era în toane prea bune, pentru că cei mici încă dormeau, iar Elliott era plecat din oraș câteva zile și avea să ajungă acasă probabil doar cât să aibă timp să se îmbrace pentru balul din acea seară pentru care avea nevoie disperată de o bucată de dantelă ca să înlocuiască un volan rupt la rochia pe care dorea să o poarte.

Misiunea fusese deja îndeplinită când Vanessa scoase o exclamație încântată, iar Stephen, urmărindu-i privirea, o văzu pe Cassandra apropiindu-se la brațul fratelui ei.

Acela fusese momentul când cealaltă jumătate a ființei lui – inima lui? – tresări de bucurie. Era elegantă și încântătoare, într-o rochie de plimbare roz-deschis și cu pălăria de pai pe care o purtase la picnic. Era îmbujorată și fericită.

Stephen își scoase pălăria și îi făcu o plecăciune.

— Doamnă? spuse el. Young? O după-amiază minunată, nu-i așa?

Văzându-l, Young păru brusc stânjenit.

— Într-adevăr, răspunse Cassandra. Ce mai faceți doamnă, domnule?

— Foarte bine, răspunse Vanessa. Sir Wesley Young, nu? Cred că ne-am mai întâlnit.

— Da, Excelență, răspunse el, plecându-și capul în fața ei. Lady Paget e sora mea.

— Oh, minunat, spuse Vanessa, zâmbind cu căldură. Nu mi-am dat seama că aveți rude în oraș, Lady Paget. Sunt foarte fericită să aflu asta. Mergeți la balul lui Lady Compton-Haig din seara asta?

— Cred că da, spuse Cassandra. Am primit invitație.

Deci o acceptase. Stephen nu știuse dacă spera să fi acceptat sau ar fi preferat să nu o fi făcut. Acum aflase. Era bucuros că venea și ea.

Strălucirea de fericire de pe chipul ei se datora oare faptului că era însoțită de fratele ei? Dacă da, atunci Stephen nu mai regreta că se băgase.

— Lady Paget, spuse el, ești bună să-mi rezervi mie setul de dansuri de început?

Ea deschise gura să răspundă.

— Merton, zise Young înțepat, mă tem că acela este setul meu.

— Atunci altul mai târziu, continuă Stephen.

Pe buzele ei înflori un zâmbet. Își spunea că realizase multe într-o singură săptămână.

— Mulțumesc, domnule, răspunse ea cu o voce catifelată. Va fi plăcerea mea.

Era evident că Sir Wesley Young nu dorea să prelungească acea întâlnire. Făcu încă o plecăciune scurtă și le ură amândurora o după-amiază plăcută, apoi își continuă drumul, cu Cassandra la braț.

— Cred, spuse Vanessa când își reluară și ei drumul în direcția opusă, că Lady Paget ar putea să fie îmbrăcată chiar și într-un sac și tot ar fi mai frumoasă decât toate femeile din Londra. E provocator, Stephen.

— Și tu ești suficient de fermecătoare să întorci capete după tine, Nessie, spuse el, zâmbindu-i.

Întotdeauna fusese cea mai ștearsă dintre surorile lui – și cea mai plină de viață. Întotdeauna el o găsisese foarte frumoasă.

— Oh, spuse ea. *Chiar* am dat impresia că vânez un compliment, nu? Și l-am obținut. Cât de galant din partea ta. A venit timpul să mă întorc acasă, Stephen, dacă nu te superi prea rău. Dacă a venit Elliott acasă și nu mă găsește?

— O să facă istericale? întrebă el.

Ea râse și își răsuci umbreluța.

— Probabil că nu. Dar *eu* poate că o să fac dacă descopăr că am ratat zece minute în compania lui.

Stephen o conduse pe lângă un grup de oameni gălăgioși care veneau din direcția opusă fără să se uite pe unde merg.

— De cât timp ești căsătorită? o întrebă el.

Ea se mulțumi să râdă.

— Stephen, spuse după o scurtă pauză, o plăci?

— Pe Lady Paget? răspunse el. Da, o plac.

— Nu, vreau să spun, o *placi*? insistă ea.

— Da, răspunse el din nou. O plac, Nessie.

— Oh.

Nu era loc de interpretare pentru acea singură silabă, iar el nu ceru explicații. Și nici nu se gândi la răspunsul pe care i-l dăduse la întrebări. La urma urmei, nu făcuse decât să recunoască faptul că o plăcea pe Cassandra. Sau mai degrabă că o *plăcea*. Era vreo diferență în sensul cuvântului în funcție de felul în care se puneau sau nu accent pe el?

Scutură exasperat din cap.

Ajunge cu toate astea. *Ajunge!*

Sir Wesley Young fusese înclinat să își certe sora când aflase că nu încercase deloc să își păstreze lucrurile de valoare sau să ceară ceea ce i se cuvenea de drept când actualul Lord Paget o dăduse afară din casă. Cu puțin efort, acum ar fi fost o femeie bogată, nu săracă lipită.

Însă *nu* o certă. El avea aproape douăzeci și doi de ani când murise Paget și se dusese la Carmel la înmormântare. Simțise cum se aduna tensiunea încă de când se afla el acolo, însă plecase înainte să apară vreo acuzație directă, asigurând-o pe Cassie înainte să plece că o iubea și o va iubi întotdeauna și că putea veni oricând să îi ceară ajutor și protecție.

Apoi, când zvonurile despre cât de urâtă devenise situația îi ajunseseră la ureche la Londra, se îndepărtase de ea. Se temuse să nu fie prins în ruina surorii lui. Nu îi mai scrisese.

Nu putea să aibă scuza că fusese doar un băiat, pentru numele lui Dumnezeu. Fusese *bărbat*.

Apoi, actul final de cruzime și de lașitate, care îi adusese multe nopți nedormite și zile tulburate vreme îndelungată, fusese acela de a încerca să îi împiedice venirea la Londra. Mințise în privința acelei excursii pe dealurile scoțiene. Iar când ea venise oricum și când el dăduse nas în nas cu ea în parc, el *își întorsese capul și îi spusese vizitiului închiriat să meargă mai departe*.

Oh, da, coșmarurile pe care le avusese după aceea fuseseră binemeritate.

Însă tot ce putea face în acel moment, de vreme ce trecutul nu mai putea fi schimbat, era să își răscumpere păcatele cât de bine putea și să spere că în următorii cincizeci de ani va reuși să se ierte. Așa că ieri și în acea dimineață tot întrebuse în jur ca să descopere cel mai bun avocat pentru cazul lui Cassie, stabilise o întâlnire și o dusesse acolo în acea după-amiază.

Totul părea foarte promițător. Într-adevăr, avocatul era uimit că Lady Paget se gândise că era greu să își recupereze bijuteriile, care erau proprietate personală, și să obțină ceea ce era al ei în urma contractului ei de căsătorie și a testamentului soțului ei. Fu foarte mulțumit să accepte un avans modest – pe care Wesley insistă să îl plătească el – fiind ferm convins că toată chestiunea se va rezolva în două săptămâni, cel mult o lună.

Se plimbară pe jos spre casă pe Oxford Street când dăduseră nas în nas cu Merton. Wesley nu fusese prea încântat. Merton fusese conștiința lui cu o zi în urmă, sau cel puțin amintirea conștiinței lui, iar Wesley nu simțea nevoia să se poarte frumos cu el. Conștiința lui nu ar fi trebuit să aibă nevoie de un impuls de la o sursă exterioară.

Însă întâlnirea nu dură mult, iar Wesley o conduse pe sora lui acasă în Portman Street, unde domnișoara Haytor era nerăbdătoare să îi povestească despre o vizită la un muzeu, unde fusese împreună cu un vechi prieten de-al ei – de fapt, domnul Golding, care fusese singurul profesor particular pe care îl avusese vreodată Wesley, însă nu pentru mult timp, iar Wesley abia dacă și-l amintea.

Se duse acasă să se relaxeze o vreme înainte să ia cina și să se pregătească de balul din acea noapte. Însă valetul îl informă că din nou era cineva în salonul pentru vizitatori, așteptând să vorbească cu el.

Wesley nu își recunoscuse oaspetele, însă bărbatul se ridică în picioare când el intră în cameră și se îndreptă spre el, cu mâna întinsă. Era un bărbat puternic, cu înfățișare athletică, păr șaten-deschis și fața foarte bronzată.

— Young? spuse el. Eu sunt William Belmont.

Ah, da, sigur. Era fratele actualului Lord Paget, unul dintre fiii vitregi ai lui Cassie. Wesley îl cunoscuse la nunta lui Cassie și îl mai văzuse o dată în timpul unei vizite la Carmel cu mai mulți ani în urmă. După aceea plecase în America, parcă.

— Sunt încântat să te revăd, răspunse Wesley, strângându-i mâna.

— Corabia cu care m-am întors din Canada a tras la țarm acum vreo două săptămâni, îi spuse Belmont, și m-am dus imediat la Carmel, însă am aflat că totul s-a schimbat. Unde e sora ta, Young? Este aici, în Londra, undeva, nu-i așa?

Wesley se îngrijoră imediat.

— Cel mai bine ar fi să o lași în pace, zise el. *Nu* l-a ucis ea pe tatăl tău. Nu s-a putut găsi nici o dovadă împotriva ei și nu a fost niciodată acuzată de nimic pentru că nu există vreun motiv să fie acuzată. Încearcă să-și facă o viață nouă și o să am grijă să aibă șansa să reușească asta fără să o deranjeze cineva.

Ar fi trebuit să fie așa încă din clipa în care ea sosise în oraș. Însă era așa în acel moment. Toți cei care voiau să îi facă rău lui Cassie trebuiau să treacă de *el*. Și chiar dacă nu era tocmai încântat să îi vadă umerii lați ai lui Belmont, nu avea de gând să se lase intimidat.

Însă Belmont se mulțumi să facă un gest indiferent cu mâna.

— Bineînțeles că nu ea l-a ucis pe tata, răspunse el. Am fost *acolo*, pentru numele lui Dumnezeu. Young, n-am venit să îi fac necazuri. Am venit să o caut pe Mary. Încă e cu Cassandra?

— Mary? Wesley îl privea cu ochi goi.

— A plecat de la Carmel cu Cassandra, continuă Belmont. Presupun că a rămas cu ea. Și Belinda. *Sper* că sunt cu ea.

Wesley încă îl privea nedumerit. Numele domnișoarei Haytor era Alice, nu Mary.

— Mary, insistă Belmont nerăbdător. *Soția* mea.

Cassandra se simțea foarte diferit în timp ce se îmbrăca pentru balul din acea seară, comparativ cu felul în care se simțise

când se îmbrăcase pentru balul lui Lady Sheringford de săptămâna trecută. La acesta primise o invitație și avea o escortă – în plus față de o promisiune de dans pentru setul de început și pentru încă unul.

Abia aștepta să danseze cu Stephen în seara aceea, cu nerăbdare mult mai mare decât ar fi trebuit să simtă.

Își privi părul în oglindă să se asigure că era strâns suficient de bine în sus și că nu i se va desprinde îndată ce începea să danseze. *Asta* ar fi un adevărat dezastru! Devenise mult prea dependentă în ultimii zece ani de serviciile servitoarei.

Își trase mânușile lungi și le netezi până le îndreptă perfect.

Avocatul era de părere că avea un caz excelent. Credea că îi putea recupera în două săptămâni tot ceea ce îi aparținea de drept, însă Cassandra era fericită și cu o lună. Va putea atunci să îi dea lui Stephen banii înapoi și să uite că făcuse ceva atât de sordid precum să i se ofere ca amantă.

Însă nu regretase cele două nopți pe care le petrecuse cu el. Sau picnicul.

Știa că picnicul va rămâne pentru totdeauna una dintre amintirile ei cele mai prețuite.

El avea să fie greu de uitat. Însă datorită lui își recăpătase încrederea în bărbați. Nu toți erau nestatornici și de-a dreptul ticăloși. Și-l va aminti ca pe îngerul ei de aur.

Își luă evantaiul de fildeș și îl deschise, să se asigure că funcționa perfect.

În timpul ieșirii cu Alice din acea după-amiază, domnul Golding o invitase să îl însoțească în Kent pentru două zile la sfârșitul săptămânii să sărbătorească a șaptezecoa aniversare a tatălui lui împreună cu restul familiei. Era cu siguranță o invitație importantă.

Alice nu spusese nici da, nici nu. Așteptase să vadă dacă se putea lipsi Cassandra de ea. Însă aproape că vibra de emoție și de neliniște. La zece minute după ce se întorsese Cassandra acasă și la cinci după plecarea lui Wesley, deja era la biroul din salon, scriindu-i domnului Golding o scrisoare cu un răspuns afirmativ.

Acum era în camera ei, încercând să aleagă hainele pe care să le ia cu ea.

Cassandra își strecură picioarele în pantofii de dans și coborî să îl aștepte pe Wesley. Alese perfect momentul. El bătu la

ușă chiar când ea cobora scările și îi făcu semn lui Mary să se întoarcă în bucătărie, deschizând ea însăși.

— Oh, Cassie, spuse el, privind-o admirativ. O să le pui în umbră pe toate celelalte doamne.

— Vă mulțumesc, domnule. Râse și făcu o piruetă în fața lui, cuprinsă de o veselie bruscă. Și tu arăți foarte bine. Sunt gata să mergem. Nu trebuie să ținem trăsura în loc.

Însă el intră oricum și închise ușa în urma lui.

— Sunt totuși indignat din cauza bijuteriilor tale, spuse el. O doamnă nu trebuie văzută la un bal fără așa ceva. Uite ce ți-am adus să porți.

Ea recunoscuse imediat cutia căptușită cu piele maro, ușor roasă. Una dintre activitățile ei preferate când era mică fusese să o scoată din lada tatălui ei și să o deschidă cu grijă ca să se uite înăuntru și, uneori, să îi atingă conținutul cu vârful degetelor. O dată sau de două ori chiar îl pusese la gât și se admirase într-un geam, simțindu-se îngrozitor de rea.

Luă cutia din mâna lui Wesley și o deschise. Și iată lăntșorul de argint așa cum și-l amintea ea, însă acum era lustruit și strălucea, cu medalionul în formă de inimă bătut cu diamante mici. Tatăl lor i-l oferise mamei lor drept dar de nuntă și era singurul obiect de valoare care nu fusese vândut, nici măcar amanetat, în vremuri grele.

Nu era o bijuterie care să iasă în evidență și poate că nici nu avea o valoare foarte mare. Poate că diamantele erau chiar imitație, Cassandra nu știa. Poate că de aceea nu fusese vândut sau amanetat. Însă valoarea lui sentimentală era uriașă.

Wesley îl scoase din cutie și i-l prinse la gât.

— Oh, Wes, spuse ea, atingându-l, cât de minunat ești. O să îl port doar în seara asta. Apoi trebuie să îl păstrezi bine pentru mireasa ta.

— Nu l-ar aprecia, răspunse el. Nimeni nu l-ar aprecia, în afară de noi, Cassie. Aș prefera să îl păstrezi tu ca pe un soi de dar din partea mea. Cu toate că aș îndrăzni să spun că îți aparține mai mult ție decât mie. La naiba, doar nu *plângi*, nu?

— Ba cred că da, răspunse ea, ștergându-și ochii cu două degete și râzând în același timp.

Apoi își trecu brațele pe după gâtul lui și îl îmbrățișă strâns.

El o bătu ușor și stângaci pe spate.

— Pe servitoarea ta o cheamă *Mary*? întrebă el.

— Da. Se îndepărtă de el, încă pipăind colierul, cu ochii la bijuterie. De ce?

— Întrebam doar, zise el.

Un minut mai târziu îi dădea mâna să o ajute să urce în trăsură pe care o închiriasse pentru acea seară și își începură drumul greoi pe străduțe către conacul Compton-Haig.

Cât de diferită era sosirea ei de data aceasta. Acum avea să fie condusă la covorul roșu de un lacheu în livrea și va intra în casă la brațul fratelui ei. De data aceasta se simțea liberă să se uite în jur și să aprecieze holul de marmură și candelabru strălucitor de deasupra, și servitorii în uniformă, și oaspeții gătiți în hainele frumoase de seară.

De data asta câțiva oameni îi întâlneau privirea și îi făcuseră un semn de salut cu capul. Unul sau doi chiar zâmbiră. Era fericită să-i ignore pe cei care nu făcuseră nici una, nici alta.

Wesley o conduse în rândul de recepție și, de data asta, îi putea privi în ochi pe toți cei din șir, pentru că fusese invitată și pentru că numele ei nu mai inspira șocul pe care îl crease cu o săptămână în urmă.

Și, de data aceasta, îndată ce păși în sala de bal și privi în jur, admirând aranjamentele cu flori violete și albe și ferigi verzi, Sir Graham și Lady Carling veniră să stea de vorbă cu ea și să facă cunoștință cu Wesley, pe care nu îl știau. Apoi lordul și Lady Sheringford veniră să le ureze o seară bună, și domnul Huxtable veni să o invite pe Cassandra pentru al doilea set. Doi dintre prietenii lui Wesley veniră să discute cu ei, iar unul din aceștia – un anume domn Bonnard – își rezervă un dans cu ea pentru mai târziu.

— La naiba, Wes, spuse el, ridicând lornionul până aproape de ochi, cu capul drept, susținut de gulerul scrobit înalt și țeapăn al cămășii sale, nu știam că Lady Paget era sora ta. Cu siguranță a adunat toată frumusețea din familie. A rămas cam puțin pentru tine, nu?

El și celălalt prieten, al cărui nume Cassandra îl uitase deja, râseră cu aceeași veselie la gluma lui.

Apoi mai era și Stephen, făcând o plecăciune și zâmbind, întrebând, cu o sclipire în ochi, dacă Lady Paget era suficient de amabilă să-i rezerve un dans.

Ea își făcu vânt cu evantaiul.

— Primul și al doilea dans sunt date deja, răspunse ea, și dansul de după cină.

— Sper sincer că nici unul dintre acele dansuri nu e vals. O să fiu teribil de supărat dacă sunt. Putem să dansăm primul vals împreună, doamnă, și dansul de cină dacă nu sunt unul și același? Și încă un dans dacă sunt?

O favoriza deschis. Nu era lipsă de etichetă să danseze de două ori într-o seară cu aceeași doamnă, însă era un lucru pe care întotdeauna îl observau toți cei prezenți. De obicei, însemna că respectivul domn îi făcea foarte serios curte acelei doamne.

Trebuia să accepte doar un dans. Însă ochii lui albaștri zâmbeau, iar avocatul zisese două săptămâni, chiar dacă recunoscuse că putea dura chiar și o lună, și după aceea va părăsi pentru totdeauna Londra și își va găsi o căsuță drăguță într-un sat englezesc obscur și nu îl va mai vedea niciodată. Și nici nu va trebui să dea ochii din nou cu lumea bună.

— Mulțumesc, spuse ea, cu mâna nemișcată, zâmbindu-i la rîndul ei.

Și își aminti cum, cu doar o săptămână în urmă, stătuse singură într-o sală de bal ca aceea, cântărindu-i din priviri pe toți domnii înainte de a-l alege pe el ca pradă.

Acum, un mic colț al sufletului ei îi va aparține lui pentru totdeauna.

Cât de prostuță era.

— Se poate? spuse Wesley, iar ea văzu că celelalte perechi începeau să se adune pe ringul de dans pentru setul de deschidere.

Însă, la urma urmei, seara aceea nu putea să treacă fără urmă de neplăcere.

Domnul Huxtable veni să o invite foarte devreme la al doilea set de dansuri și o conduse pe Cassandra pe ring cu mult înaintea celorlalte perechi. Îi era clar că dorea să discute cu ea, însă nu dorea să facă asta în auzul tuturor.

Era un bărbat extraordinar de frumos, își spuse ea când se opriră în mijlocul ringului și se întoarseră unul cu fața spre celălalt. Era frumos, în ciuda, sau poate chiar din cauza nasului său ușor încovoiat. Probabil că multe femei îl găseau imposibil de atrăgător. Ea nu se număra printre ele. Nu îi plăceau bărbații întunecați, cu gânduri negre, care duceau cu ei o aură de pericol.

Chiar era foarte fericită că nu îl alesese pe *el* săptămâna trecută. Oare ar fi reușit? Ar fi putut să îl seducă și să îl prindă în capcană, să îi plătească un salariu uriaș să fie amanta lui?

— Sper că nu trebuie să o iau pe ocolite ca să vă spun ce am de spus, nu? îi zise el.

Oh, era, într-adevăr, foarte periculos.

Ea tresări, însă nu o arătă. Își făcu vânt lent cu evantaiul.

— Absolut deloc, spuse ea. Prefer să îmi vorbiți direct. Doriți să mă avertizați să stau departe de vărul dumneavoastră, presupun. Are nevoie de cineva mare, și întunecat, și puternic ca dumneavoastră să îl protejeze și să le sperie pe femeile periculoase ca mine, nu? Cu toate că am crezut întotdeauna că misiunea unui demon e să distrugă inocența, nu să o protejeze.

— Vorbire directă, într-adevăr, spuse el – și îi zâmbi cu ceea ce părea să fie un amuzament autentic. Merton *nu* e un om slab, Lady Paget, cu toate că mulți ar putea crede asta. Spre deosebire de mulți bărbați, nu pare să simtă nevoia să-și încordeze în permanență mușchii ca să demonstreze cât de puternic și ce bărbat e el. L-ați ales pentru că ați crezut că *era* slab?

— *Eu* l-am ales *pe el*? întrebă ea cu trufie.

— Am văzut cum v-ați ciocnit de el în sala de bal a lui Margaret.

— A fost un accident.

— Intenționat.

Ea ridică din sprâncene și își făcu vânt cu evantaiul.

— Nu e treaba dumneavoastră, nu-i așa?

— Când ești întrecut într-o discuție în contradictoriu, întotdeauna cea mai bună strategie – sau poate *singura* strategie – este să apelezi la un clișeu.

Muzicienii nu mai terminau *odată* să-și acordeze instrumentele? Oare dansatorii nu mai terminau odată cu discuțiile de pe margine? Cât de mulți oameni îi priveau? Cassandra zâmbi.

— Cum vă înțelegeți cu familia lordului Merton, domnule Huxtable? îl întrebă ea.

— Nu v-a spus? răspunse el. Sunt vărul cel mai rău și mai periculos cu putință, Lady Paget, cel care trebuie să îi urască pe toți ceilalți cu patimă și să fie gata oricând să le facă rău. Tatăl meu a fost conte de Merton, iar eu am fost fiul său cel mai mare.

Din păcate pentru mine, mama a fugit în Grecia când a aflat că era însărcinată cu mine, iar când tatăl ei – bunicul meu – a trimis-o înapoi în Anglia aruncând flăcări pe nări tot drumul și i-a cerut tatălui meu să facă lucrul onorabil sau să suporte consecințele, eu mi-am cam pierdut răbdarea și am hotărât să apar cu două zile înainte de nunta fericitului cuplu. Așa că eram, destul de clar, nelegitim. Din păcate pentru tatăl meu, tot șirul de frați și surori mai tineri au murit fie la naștere, fie curând după aceea, singurul supraviețuitor fiind cel mai mic dintre ei care, după spusele propriului meu tată, era și un idiot fără pereche. Jonathan a devenit conte după moartea tatălui meu, însă a murit în noaptea în care a împlinit șaisprezece ani, iar titlul i-a revenit lui Stephen.

Cassandra citi o întreagă lume de durere și de amărăciune în povestea relatată scurt și destul de ironic, însă aceasta nu îi fusese spusă ca să-i stârnească mila, așa că își dădu voie să nu simtă așa ceva.

— Atunci sunt surprinsă că nu îl urâți. Are ce trebuia să fie al dumneavoastră. Are titlul, căminul și averea dumneavoastră.

Celelalte perechi începură să alunece pe ring.

— Da, spuse el, chiar *este* surprinzător.

— Și de ce *nu* îl urâți? întrebă ea.

— Dintr-un motiv simplu, răspunse el. Știu pe cineva care l-ar fi iubit, iar eu iubesc acea persoană.

Nu explică, chiar dacă ea aștepta o explicație.

— Sperați ca Stephen să se căsătorească cu dumneavoastră? întrebă el.

Ea râse încet.

— Puteți sta liniștit în privința asta, răspunse. Nu am planuri în privința libertății lordului Merton. Am cunoscut servitutea adusă de căsnicie unei femei și o dată mi-a fost de ajuns.

Curând, toate perechile din toate direcțiile îi puteau auzi. Muzicienii tăcură și se pregăteau să cânte acordul primului dans popular din set.

— Să vorbim despre vreme? sugeră ea.

El râse gutural.

— Despre tunete, cutremure și uragane? spuse el. Pare un subiect sigur.

capitolul 17

Stephen nu se putea hotărî dacă rochia Cassandrei era de un roșu pur sau de un portocaliu-închis strălucitor. Era undeva între. Strălucea în lumina lumânărilor și arăta magnific. Avea un decolteu adânc, care îi scotea pieptul în evidență. Faldurile sale moi, care cădeau de sub talia înaltă, îi îmbrățișau formele și îi conturau picioarele lungi și frumoase. Părul ei strălucitor era strâns deasupra capului, în timp ce câteva bucle subțiri îi cădeau pe gât.

Mereu avusese o ținută mândră. Însă în seara aceea părea aproape fericită. Cât de diferit arăta de doamna misterioasă cu reputație scandaloasă care venise neinvitată, cu îndrăzneală, la balul lui Meg și Sherry de săptămâna trecută și apoi privise în jur de parcă disprețuia pe toată lumea de acolo.

Ea dansă toate seturile înainte de vals, care era și dansul de cină. Chiar dansă o dată cu Con și îi zâmbi și vorbi cu el de câte ori pașii de dans îi apropiiau.

Și Stephen dansă toate seturile de dinainte de vals. Dansă cu tinerele domnișoare care își făceau debutul în acel an și își arătară încă de la început interesul față de el. Nu era ceva care să-l facă să fie încrezut. La urma urmei, era unul dintre burlacii cei mai râvniți ai Angliei. El vorbi cu toate și zâmbi fiecărei partenere, concentrându-și atenția asupra fiecăreia.

Însă rămase mereu conștient de prezența Cassandrei. Începea să se întrebe dacă viața lui va mai reveni vreodată la normal – indiferent ce însemna acel normal.

Abia aștepta dansul de cină și i se părea că nu mai vine odată momentul. Însă trebuia să fie atent. Nu trebuia să facă nimic impulsiv, ceva ce ar putea regreta pentru tot restul vieții lui.

Nu era pregătit pentru căsătorie. Avea doar douăzeci și

cinci de ani. Își spusese că nici măcar nu se va gândi serios la căsătorie înainte să împlinească treizeci de ani. Și chiar și atunci nu avea de gând să se grăbească, va alege pe cineva care va vedea dincolo de titlul și de bogăția lui, care îl va plăcea pe *el*. Poate chiar îl va iubi. Și pe cineva pe care să o admire și să o iubească sincer.

În sfârșit, veni dansul de cină, și se apropie de Cassandra să o invite. Ea stătea cu fratele ei și cu un grup de oaspeți pe care Stephen nu îi cunoștea prea bine. Cassandra se întoarce și îl văzu venind.

— Lady Paget, spuse el, făcând o plecăciune, cred că acesta este setul meu.

— Așa este, Lord Merton, aprobă ea, cu glas catifelat. Întinse mâna și o lăsă pe mâneca lui.

Câtă formalitate. Picnicul părea un vis. Era ciudat că el își amintea picnicul mult mai bine decât își amintea cele două nopți pe care le petrecuse în patul ei.

— Dansul de cină este și valsul, spuse el în timp ce o conducea. Pot să dansez cu tine și ultimul set al serii?

— Da, poți, răspunse ea.

Se așezară unul în fața celuilalt pe ringul de dans, în timp ce restul perechilor se adunau în jurul lor.

— E ceva nou de relatat în povestea de dragoste a domnișoarei Haytor? întrebă el, rânjind.

— Oh, da, este, răspunse ea și îi povesti de ieșirea din acea după-amiază și de petrecerea de aniversare la țară.

— Cu *familia* lui Golding? spuse el. Oare se apropie o cerere în căsătorie?

— Cred că va avea loc una în curând, răspunse ea. Poate chiar cât sunt în Kent. Și cred că o să fie fericită. Probabil a renunțat cu mulți ani în urmă la orice speranță de a se mai mărita, nu-i așa? Grija față de mine a păstrat-o încarcerată la țară toți acești ani.

— Nu te învinui, îi spuse el din nou.

— Ai dreptate. Râse. N-o să mă lași să mă simt vinovată pentru toate suferințele din lume, nu-i așa?

— În nici un caz, răspunse el.

Stephen observă colierul pe care îl purta. Era prima dată când o vedea purtând bijuterii.

— Este frumos, spuse el, cu ochii fixați asupra lui. Vârful

bijuteriei în formă de inimă aproape că îi atingea decolteul.

— A fost al mamei mele, zise ea, mângâindu-l cu mâna înmănușată. Tatăl meu i l-a dăruit când s-au căsătorit și a fost singurul lucru de valoare din casa noastră care a rămas nevândut vreodată. Wesley mi l-a dat în seara asta.

Ochii ei deveniră suspect de strălucitori.

— Înseamnă că te-ai împăcat pe deplin cu fratele tău?

— Cred că da. Probabil că acel incident din parc, când a trecut pe lângă mine prefăcându-se că nu mă cunoștea, i-a măcinat conștiința. Poate i-a tulburat visele. A venit ieri să mă vadă.

— Și nu-i porți pică?

— De ce i-aș purta? E fratele meu și îl iubesc. Îi părea sincer rău că a fost un laș și a încercat să-mi ignore existența. Dacă aș fi refuzat să-l iert, cine ar suferi mai mult? Și poate nici nu există un răspuns simplu la acea întrebare. Poate am fi suferit amândoi la fel de mult. Și pentru ce? Ca să satisfac mândria rănită sau dreptatea încălcată? Chestia e că el *chiar* simțea remușcări și *chiar* a venit să se împăce cu mine. Iar acum își riscă propria reputație, căci e văzut în public cu mine și mă prezintă deschis drept sora lui cunoștințelor sale.

Înseamnă că Young nu pomenise de vizita lui Stephen. Stephen era recunoscător pentru asta. Chiar și cu acel final fericit, el nu avea dreptul să se bage în viața ei, și poate ea s-ar fi supărat că o făcuse.

Însă nu îi părea rău. Certurile de familie erau lucrurile cele mai triste.

Orchestra cântă un acord, iar Stephen făcu o plecăciune, în vreme ce Cassandra făcu o reverență scurtă. El zâmbi, își puse brațul drept pe după talia ei și îi luă mâna dreaptă într-a lui. Ea zâmbi și își lăsă mâna liberă pe umărul său.

— Cred că valsul e cel mai încântător dans, zise ea. Abia l-am așteptat toată seara. Conduci atât de bine. Iar umărul și mâna ta sunt ferme și puternice, și miroși divin.

El nu își luă ochii de la ea. Ea râse.

— Și iată-mă, zise ea, sunt la fel de scandaloasă cum am fost la balul surorii tale săptămâna trecută. Ar trebui să afișez plictiseala care e la modă. Aș putea face să pară că n-am de ales decât să mă târăsc cu tine pe ringul de dans.

El râse.

Însă se priveau în ochi, iar ochii ei sclipeau de veselie și de bucurie pură. Stephen o învărti într-un cerc și continuă să facă asta în timp ce dansau, așa că totul în jurul lor deveni un vârtej de culoare și lumină, cu ea ca un centru plin de viață.

Cassandra.

Cass.

Ea încă zâmbea, obrajii i se înroșiseră, buzele îi erau ușor întredeschise, spatele arcuit ca să mențină distanța corectă dintre ei. Nu conta. El îi simțea oricum căldura trupului. Îi mirosea căldura trupului, simțea mirosul ei – un amestec de parfum dulce și de femeie.

O mireasmă de ispită pură.

Se opriă o clipă între melodii, fără să vorbească sau să își ia ochii unul de la celălalt, apoi continuară să valseze pe un ritm mai lent, fermecător.

O plăcea, îi spusese el Vanessei.

Ah, era, într-adevăr, un eufemism.

Roșeața ei se accentuă, iar el începu să simtă o căldură incomodă. Mirosul greu de flori începea să fie apăsător. Chiar și muzica păru dintr-odată prea tare.

O duse în pași de vals dincolo de ușile de sticlă, care erau deschise să lase să intre aerul răcoros al nopții. Imediat mai era un set de uși. Când ajunseră la ele, Stephen o învărti pe Cassandra prin ele și ieșiră pe un balcon mare, care, din fericire, era pustiu.

Și tot din fericire era răcoros.

Continuară să danseze, însă fără piruete. Pașii lor deveniră treptat mai lenți, iar el îi întoarse mâna într-a lui și îi puse palma peste haina lui, peste inima lui. Ea își luă cealaltă mână de pe umărul lui și și-o strecură pe după gâtul lui, apoi el o trase mai aproape, astfel încât pieptul ei era lipit de pieptul lui, iar obrazul ei era lipit de al lui.

Stephen nici măcar nu se gândi la realitate, la bună-cuviință sau la oricare dintre convențiile sociale care de obicei erau ca o a doua natură pentru el.

Când muzica se sfârși, se opriă și ei din dans, însă nu se mișcă unul de lângă altul. Rămaseră aproape preț de câteva clipe tăcute, cu ochii închiși – sau, cel puțin, *ai lui* erau.

Apoi își trase capul de lângă al ei, iar ea de lângă al lui și se priviră lung în ochi în lumina unei lămpi care pâlpâia într-un colț al balconului.

Se sărutară.

Nu era un sărut plin de pasiune, însă era cu multe grade mai cald decât cele pe care le împărtășiseră la picnic. Era un sărut care spunea mult fără să fie nevoie de cuvinte.

Stephen nu se grăbea să îi pună capăt. După ce îi punea capăt, cuvintele *vor fi* necesare, iar el chiar nu știa ce să spună. Sau ce va spune ea. În final, își înălță capul și îi zâmbi. Iar ea îi zâmbi la rândul ei.

Și amândoi își dădură seama – se pare în același moment – că aveau companie. Câțiva oameni se hotărâseră probabil să iasă la aer curat după ce se terminase dansul. Alți câțiva priviseră spre ușile de sticlă și văzuseră scena pe care acestea o încadrau, luminată de felinarul de pe balcon. Iar alții fuseseră probabil curioși să vadă ce anume le atrăsese atenția celor din primele două grupuri.

Oricum ar fi fost, publicul era unul stânjenitor de numeros și era perfect clar că toți văzuseră acel sărut. Nu fusese chiar un sărut indecent, însă *orice* îmbrățișare publică era indecentă, mai ales între doi oameni care nu aveau de ce să se sărute în nici o situație.

Nu erau căsătoriți.

Nu erau logodiți

Stephen deveni conștient de trei lucruri – de patru, dacă stătea să adauge și respirația grăbită a Cassandrei. Deveni conștient de prezența lui Elliott undeva în sala de bal, cu ochii fixați pe Stephen, sprâncenele ridicate și o expresie aspră. Deveni conștient de prezența lui Con, cu o sprânceană ridicată și o expresie imposibil de citit. Și deveni conștient de Wesley Young, care își făcea drum cu coatele prin mulțime, cu o privire ucigătoare.

Și își dădu seama într-o clipă că stricase totul pentru Cassandra după ce muncise din greu în ultimele zile să-i redea respectabilitatea, să facă în așa fel încât să fie primită înapoi în înalta societate, unde îi era locul.

— Oh, Dumnezeu, spuse el, luându-i mâna într-a lui și trecându-și prin păr degetele mâinii libere. Nu așa plănuiserăm să facem anunțul, însă se pare că propriul meu comportament impulsiv ne-a cam forțat mâna. Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să v-o prezint pe Lady Paget în calitate de logodnică a mea. Tocmai a acceptat să-mi facă onoarea de a fi soția mea, și mă tem

că entuziasmul mi-a luat-o înaintea bunei creșteri.

Îi strânse ușor mâna și, fără rușine, le oferi cel mai încântător zâmbet al său.

*

Cassandra simțea doar o groază înghețată.

Se pregătea să ridice sprâncenele, să își arboreze cea mai disprețuitoare expresie și să treacă pe lângă toată lumea în drum spre sufragerie pentru cină. Fusese mai sfidătoare decât cu acel sărut. Putea să o facă din nou.

Doar că *într-adevăr* existau lucruri precum ultima picătură, și asta chiar se putea prea bine să fie ultima picătură. Însă, înainte să poată face orice mișcare, Stephen luase situația în propriile mâini și făcuse anunțul.

Și *acum* ce?

El îi slăbi strânsoarea degetelor, însă doar ca să-i treacă mâna pe după brațul său și să o țină aproape de el.

Când nu mai era nimic de făcut, își spuse Cassandra, zâmbeai. Iar ea zâmbi.

Și apoi Wesley ajunse pe balcon, după ce își făcuse loc împingându-i pe toți ceilalți, și rămase în fața lor, furia lui transformându-se într-o uimire aproape comică.

— Cassie, spuse el, e *adevărat*?

Și ce putea să facă ea decât să mintă?

— E adevărat, Wes, răspunse și își dădu seama în timp ce rostea acele cuvinte că, la urma urmei, nu putea să fugă de acel sărut foarte public și așa să se ferească de un dezastru. Wesley tocmai o regăsise. Tocmai se căise pentru propria lașitate de care dăduse dovadă atunci când o ignorase și când ea avea cea mai mare nevoie de el, iar acum își luase rolul de protector autodeclarat al ei. Ar fi urmat o scenă urâtă și foarte publică dacă Stephen nu ar fi vorbit așa cum o făcuse. Probabil că Wesley i-ar fi dat un pumn în nas sau i-ar fi aruncat o mănuișă în față sau ambele.

Nici nu se putea gândi măcar la asta.

Wesley zâmbi brusc. Poate că își dăduse și el seama de necesitatea acelei șarade. O îmbrățișă.

— Merton, trebuie să recunosc că la început am înțeles greșit, spuse el. Însă sunt încântat să aflu adevărul, chiar dacă mi se pare că întâi ar fi trebuit să te consulți cu mine. Dar la naiba,

Cassie e suficient de mare.

Întinse mâna dreaptă, iar Stephen i-o strânse.

Publicul nu se risipi prea repede, chiar dacă toți erau așteptați la cină. Se auzeau zumzetele conversației, cele mai multe păreau plăcute, chiar de felicitare – sau cel puțin așa i se părea Cassandrei, însă nu se îndoia că printre spectatorii lor erau destui îngroziți să afle că frumosul și foarte râvnitul conte de Merton se aliase cu o criminală cu toporul.

Multe tinere domnișoare aveau să fie, fără îndoială, de neconsolat în acea seară.

Toate surorile lui Stephen se duseră spre el din direcții diferite și toate îl îmbrățișară, întâi pe el, apoi pe Cassandra, cu, se părea, o încântare plină de căldură. Soții lor îi strânsesă mâna și i-o sărutară pe a ei. La fel făcu și domnul Huxtable, cu toate că i se păru Cassandrei că ochii săi foarte negri pătrundeau cu privirea până în ceafa ei.

Era greu să-și dea seama cât de încântată era, de fapt, familia lui. Cu siguranță nu aveau cum să fie încântați, însă erau oameni plin de grație și politicoși și erau obligați să facă față șocului unui asemenea anunț sub privirile pline de curiozitate a jumătate din înalta societate.

Chiar nu prea aveau de ales decât să pară încântați.

— Draga mea, zise Stephen, zâmbindu-i și trecându-i din nou mâna pe după brațul lui, trebuie să vorbim cu Lord și Lady Compton-Haig.

— Desigur.

Ea zâmbi la rândul ei.

Chiar trebuia? *De ce?* În acel moment nici nu-și mai amintea cine erau acei oameni.

Într-un final, cei mai mulți oaspeți fie își pierduseră interesul, fie, cel mai probabil, se hotărâseră să discute la cină întregul incident lasciv. Mulțimea se rărise. Lady Compton-Haig stătea cu soțul ei la ușa sălii de bal, iar Cassandra își aminti că – desigur! – erau gazdele acelui bal.

— Da, sigur, spuse ea din nou.

Fuseseră suficient de amabili să-i trimită o invitație – prima în afară de invitația verbală de a participa la petrecerea de acasă de la Lady Carling de săptămâna trecută.

— Doamnă. Stephen luă mâna doamnei într-a lui după ce traversară camera, făcu o plecăciune și i-o duse la buze. Vă rog să

mă iertați că am folosit balul dumneavoastră ca loc pentru anunțul meu fără să vă cer permisiunea. Nu aveam intenția să îl fac în seara asta, însă frumusețea sălii dumneavoastră de bal și farmecul muzicii m-au făcut să dau glas cererii mele acum. Apoi, când Lady Paget a acceptat, eu... ei bine, mă tem că mi-am pierdut capul și n-am mai avut încotro decât să le explic tuturor *de ce* o sărutam pe balconul dumneavoastră.

Viconte Compton-Haig își strânse buzele. Soția lui zâmbi cu căldură.

— Dar nu trebuie să vă cereți scuze, Lord Merton, spuse ea, că ați făcut anunțul în seara asta. Sunt foarte încântată și onorată că ați făcut-o. Noi nu avem copii, știți, chiar dacă, desigur, Alastair are doi fii din prima căsătorie. Nu m-am așteptat niciodată să aud un asemenea anunț în propria mea casă. Și vreau să profit din plin de el. Veniți, Lady Paget.

Își trecu brațul pe după al Cassandrei și o conduse spre sufragerie, dând din cap și aruncând zâmbete în jur. O așeză pe Cassandra la masa principală, lângă ea. Stephen, care venea din urmă cu contele, se așeză lângă ea de cealaltă parte.

Cei mai mulți oaspeți păreau atenți la cină și la propriile discuții, observă cu o oarecare ușurare Cassandra. Însă i se părea că zumzetul conversației avea un ton ceva mai ridicat și mai animat ca de obicei. Și mai mulți oameni priveau spre ei și zâmbeau sau dădeau din cap ori pur și simplu se holbau. În general, atmosfera nu părea ostilă, cu toate că reacția lumii mondene putea să fie mult mai urâtă a doua zi, după ce toți vor fi avut timp să digere veștile și să realizeze că o văduvă care încă era un soi de paria – la urma urmei, primise doar acea invitație – pusese mâna pe unul dintre premiile matrimoniale cele mai râvnite din toată Anglia.

Lucrul amuzant era că, după acel sărut, ea și Stephen abia dacă-și mai aruncaseră vreo privire. Nu vorbiseră deloc unul cu celălalt. Cu toate că la cină stăteau unul lângă altul, erau prea ocupați să discute cu alții. Și să zâmbească, să zâmbească neîncetat.

El urma să treacă printr-o perioadă de stânjeneală când în ziare nu va apărea nici un anunț al logodnei lor și când toți își vor da seama că de fapt nu erau deloc logodiți. Dar bărbații își reveneau rapid din astfel de momente. Iar jumătatea feminină a rasei umane se va bucura și îl va ierta rapid.

Oh, își dorea să nu fi venit în seara asta. Sau să nu fi dansat valsul cu el. Sau să nu îl fi lăsat să o ducă în piruete până pe balcon. Sau să nu îi fi permis să o sărute acolo.

Însă era nedreaptă. Îngăduise totul. Participase la tot de bunăvoie și dornică.

Nu și la anunțul pe care el se simțise obligat să îl facă.

Totuși, corectitudinea o forța să recunoască faptul că el nu prea avusese de ales decât să facă exact ceea ce făcuse. Spera ca avocatul să nu fi exagerat când îi spusese *două săptămâni*.

Lordul Compton-Haig, la îndemnul soției lui, se ridică să închine în cinstea noului cuplu logodit și toți ceilalți se ridicară și ciocniră paharele și băură, apoi se întoarseră în sala de bal să reia dansul. Stephen o conduse pe ducesa de Moreland, sora lui, iar Cassandra dansă cu ducele. Din fericire, era un dans câmpenesc destul de complicat și nu prea lăsa loc de conversație privată. După privirea sobră de pe chipul lui Moreland, Cassandra ghici că ar fi avut multe să îi spună dacă ar fi avut ocazia.

Își aminti că, demult, fusese tutorele oficial al lui Stephen.

Ducele spuse un singur lucru de natură personală care, cumva, o făcu pe Cassandra să simtă un fior pe șira spinării.

— Trebuie să veniți într-o seară curând la cină, Lady Paget, spuse el. O să vorbesc cu ducesa să se ocupe. Și ne puteți spune pe larg cum plănuiți să îl faceți fericit pe Merton.

Ea zâmbi la rândul ei.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința asta, Excelență, răspunse ea observându-i ochii foarte albaștri, singura trăsătură diferită dintre el și domnul Huxtable cel cu ochi negri. Speranțele și visurile mele în privința contelui de Merton sunt cu siguranță foarte asemănătoare cu ale dumneavoastră.

El își înclină ușor capul și trecu să danseze următorul pas cu altă doamnă.

După acel set, Cassandra nu-și dorea altceva decât să îl implore pe Wesley să o ducă acasă. Însă asta nu era posibil. Nu putea să îl abandoneze atât de public pe bărbatul a cărui cerere în căsătorie se presupunea că o acceptase chiar în acea seară.

Totuși, acel gând îi dădu altă idee, mai bună. Ducele o adusesse lângă Wesley, însă fratele ei era ocupat să discute cu un grup de prieteni și doar zâmbi scurt spre ea. Își deschise evantaiul și privi în încăpere. Îi fu ușor să îl zărească pe Stephen – venea cu pași mari spre ea, cu chipul luminat de un zâmbet

larg.

Oh, cât trebuie să fie de supărat pe ea!

Și cât de supărată era ea pe el. *Trebuia* să existe alt mod să iasă din acea situație de criză. Însă doar Dumnezeu știa care era acela.

— Ultimul set e pe cale să înceapă, spuse el, și cred că e al meu.

— Stephen, spuse ea, du-mă acasă.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, iar zâmbetul îi încremeni. Dădu aprobator din cap.

— O idee bună, răspunse el. Așa vom evita îmbulzeala de după sfârșitul dansului. Ai venit cu fratele tău?

Ea încuviință din cap.

— Îi voi spune că mă întorc cu tine, zise ea. E aici.

Chiar atunci Wesley se îndepărtă de grupul său.

— Wesley, spuse ea, Stephen mă va duce acasă cu trăsura lui. Te superi?

— Nu, răspunse el. Îi întinse mâna lui Stephen. Sper că te vei purta frumos cu ea, Merton. Vei da socoteală în fața mea dacă n-o vei face.

Oh, bărbații! Ce creaturi ridicole și posesive. Uneori păreau convinși că femeile nu puteau respira fără ajutorul lor.

Însă era liniștită să vadă că Wesley era acum bărbat. „Vei da socoteală în fața mea dacă n-o vei face.“ Nimeni nu îi spusese acele cuvinte lui Nigel înainte să se mărite cu el, cu excepția tatălui ei, care fusese prea binevoitor și plin de încredere.

Ea îl sărută pe obraz.

— Young, nu mă aștept să fie nevoie vreodată să-ți dau socoteală, spuse Stephen. Sora ta va fi pe mâini bune.

Îi găsiră pe cei doi Compton-Haig și le cerură permisiunea să plece de la ultimul dans. Lady Compton-Haig păru mai degrabă încântată decât jignită, iar ea și soțul ei îi însoțiră jos și le făcură cu mâna după ce trăsura lui Stephen fu adusă la ușă.

Cassandra își rezemă capul de tapițeria moale a banchetei trăsurii și închise ochii, în timp ce vehiculul se puse în mișcare.

Mâna lui Stephen o găsi pe a ei în beznă, iar degetele lui se strânsură în jurul alor ei. Cassandra se simțea prea obosită să se retragă.

— Cassandra, draga mea, spuse el, îmi pare atât de rău. Trebuia să te fi curtat mai discret și nu atât de nechibzuit. Și cu

siguranță ar fi trebuit să te cer de soție înainte să anunț logodna noastră în fața tuturor. Însă te pândea dezastrul și doar asta mi-a venit în cap să fac.

— Știu. Am fost furioasă doar pentru scurt timp. Am fost incredibil de indiscreți – *amândoi*. Nu te învinuiesc și te asigur că nu am intenționat vreo seducție deliberată. A fost doar... o indiscreție. Din păcate, răspunsul tău va face ca ziua de mâine și cele care vor urma să fie destul de incomode pentru tine, căci oamenii vor căuta anunțul oficial în ziare și nu îl vor găsi. Însă își vor reveni. Oamenii mereu își revin. Chiar au început să trimită invitații unei criminale cu toporul după doar o săptămână.

— Cass. Îi strânse mâna. O să *fie* un anunț. E drept că nu în ziarul de mâine. E prea târziu pentru asta. Însă va apărea în cel de poimâine. Și va trebui să decidem când anume va avea loc nunta și unde – fie aici, la biserica St. George, cu participarea a jumătate din lumea mondenă, sau undeva mai retras. Poate la Warren Hall. Oricum ar fi, oamenii vor dori să știe. O să ne asalteze cu întrebări.

Ah. Trebuia să își dea seama că el va duce galanteria la extrem.

— Dar, Stephen, spuse ea, fără să deschidă ochii sau să miște capul, nu m-ai cerut, nu? Iar eu nu am acceptat. Și *nu aș accepta* nici dacă m-ai cere acum. Nici în noaptea asta, nici niciodată. Nici cu tine, nici cu nimeni altcineva. Un lucru pe care nu îl voi mai face vreodată în viața asta e să mă mărit.

Îl auzi trăgând adânc aer în piept și pregătindu-se să răspundă, însă nu zise nimic.

Străbătură în tăcere restul drumului până la casa ei.

El sări din trăsură îndată ce aceasta se opri, trase scările și o ajută să coboare. Apoi urcă din nou scările, închise ușa și îi spuse vizitiului să meargă acasă.

— Stephen, spuse ea tăios, nu intri cu mine. Nu te-am invitat.

Trăsura o luă din loc.

— Intru oricum, răspunse el.

Iar ea își dădu seama, așa cum își dăduse cu săptămână în urmă, după ce îl alesese pe el, că Stephen Huxtable, contele de Merton, avea o voință de oțel și că în anumite momente putea fi chiar inflexibil. Iar acela era unul dintre aceste momente. Putea să rămână acolo și să se certe cu el o oră, însă, într-un final, el tot

ar fi intrat. Ar fi putut la fel de bine să îl lase să intre atunci. Începuseră să cadă câteva picături de ploaie și nu se vedea nici o stea pe cer. În scurt timp avea să toarne cu găleata.

— Oh, prea bine, rosti ea aspru și se aplecă să scoată cheia de sub ghiveciul de lângă trepte.

El i-o luă din mână, descuie ușa, o lăsă să intre înaintea lui, apoi închise ușa și o încuie în urma lui.

Alice, Mary și Belinda sigur dormeau de ore bune. Nu aveau cum să o ajute. Nu că ar fi putut să o ajute și dacă ar fi fost prezente. O privire spre chipul lui Stephen în lumina slabă a lumânării de pe hol îi confirmă bănuiala că era furios, încăpățânat și urma să fie foarte greu să aibă de-a face cu el.

Stephen se duse cu pași mari în salonul de zi, se întoarse cu o lumânare lungă, o aprinse de la cea de pe hol, o stinse pe aceea, apoi se duse înapoi în salon.

Ca și când el ar fi fost proprietarul casei.

Bineînțeles, doar *el* era cel care plătea chiria.

capitolul 18

Era o situație al naibii de complicată.

Ea *trebuia* să se mărite cu el. Cu siguranță trebuia și ea să vadă asta. Relațiile ei cu înalta societate erau cel puțin precare. Dacă ea se retrăgea acum din acea logodnă, nu avea să-și mai recupereze niciodată poziția.

— Cass, spuse el în timp ce așeza lumânarea în sfeșnicul de pe șemineu, să știi că te iubesc.

Simți cum îl lasă genunchii în timp ce rostea cu voce tare acele cuvinte. Se întrebă dacă într-adevăr le credea. Îi spusese lui Nessie în acea după-amiază că o *plăcea* în alt sens decât simplul plăcut, însă asta însemna oare că o iubea cu o dragoste care să dureze până la adânci bătrâneți?

Își zise că da, asta însemna. Dar totul se întâmplase prea repede. Nu avusese timp să se *îndrăgostească*.

Acum nimic din toate astea nu mai conta.

Dumnezeule mare, *niciodată* nu mai sărutase o femeie în public – sau măcar *aproape* în public. Era de neiertat din partea lui că făcuse asta în acea seară. Mai ales cu Cassandra.

— Nu, nu mă iubești, răspunse ea, așezându-se pe fotoliul ei obișnuit, picior peste picior, legănându-și un picior de vârful căruia îi atârna pantoful de dans. Își întinse mâinile pe brațele fotoliului și părea perfect relaxată – chiar disprețuitoare. Vechea ei mască. Stephen, cred că mă plăci suficient de mult și, din propriile motive, te-ai hotărât să te împrietenești cu mine, să mă readuci în lumea bună și să mă susții financiar până când voi fi din nou pe picioarele mele. Fără îndoială, în plăcutul ăsta e și o oarecare dorință, pentru că ai fost de două ori în patul meu și ambele experiențe ți-au plăcut îndeajuns de mult cât să nu te deranjeze să încerci din nou. Nu mă *iubești*.

— Atunci crezi că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu

însuși? o întrebă el iritat.

Însă exista un oarecare adevăr în spusele ei. O dorea chiar și în acel moment. Rochia ei portocalie-roșiatică sclipea în lumina acelei singure lumânări, părul ei strălucea la fel de intens, iar chipul ei era frumos, chiar și cu acea expresie batjocoritoare. El se afla din nou în casa ei noaptea târziu și nu se putea stăpâni să nu se gândească la cât de mult i-ar fi plăcut să o însoțească sus și să facă dragoste cu ea din nou.

— Da, cred, răspunse ea, iar expresia ei se îmbună ușor în timp ce îl privea direct. Stephen, cred că te-ai născut plin de compasiune și galant. Faptul că acum ai un titlu, proprietăți și avere nu ți-au știrbit aceste calități, așa cum s-ar fi întâmplat cu nouăzeci și nouă de bărbați dintr-o sută, însă în primul rând pentru că ai impresia că trebuie să dovedești că meriți asemenea noroc. În noaptea asta m-ai cerut foarte galant de nevastă – sau, mă rog, ai anunțat logodna noastră. Iar acum te convingi foarte galant pe tine însuși că *îți dorești* cu adevărat să te căsătorești cu mine. În mintea ta, asta înseamnă că trebuie să mă *iubești* și, astfel, crezi că o faci. Nu e așa.

Iritarea lui se transformă în furie. Cu toate astea, se întrebă dacă nu cumva ea avea dreptate. Cum putea să se îndrăgostească atât de brusc? Și încă de o femeie atât de diferită de idealul său de soție? Cum ar fi putut să se gândească altfel decât cu groază la acea căsătorie în capcana căreia fusese prins?

Și totuși...

— Te înșeli, răspunse el, și vei vedea asta în timp. Însă nu contează, Cass. Indiferent că eu sau tu avem dreptate, situația e aceeași. Am fost văzuți împreună de destule ori în ultima săptămână cât să stârnim curiozitate și bănuieli, și în seara asta am fost surprinși singuri pe balcon, unul în brațele celuilalt, sărutându-ne. Nu putem face *decât* un lucru. Și acela e să ne căsătorim.

— Și deci, spuse ea, bătând ușor cu degetele pe brațele fotoliului, pentru o singură indiscreție mică și negândită trebuie să ne sacrificăm amândoi tot restul vieții? Bineînțeles că asta așteaptă acum înalta societate. Asta este ceea ce *cere*. Însă nu-ți dai seama cât e de ridicol, Stephen?

Ar fi fost ridicol și demn de înfruntat dacă s-ar fi displăcut intens unul pe celălalt.

— O indiscreție mică și negândită, repetă el. Asta a fost

acel sărut, Cass? N-a însemnat nimic altceva?

Ea își arcui sprâncenele și rămase tăcută o vreme.

— Am petrecut două nopți în același pat, Stephen, însă de atunci m-am întors la celibat. Ești un bărbat extraordinar de atrăgător și nici eu nu cred că sunt lipsită de farmec. Am valsat împreună și în sala de bal s-a făcut cald. Am căutat răcoare pe balcon și acolo am descoperit și singurătate. Ceea ce s-a întâmplat a fost aproape inevitabil – și, desigur, indiscret. Și negândit.

— Deci n-a fost nimic mai mult decât atracție fizică? întrebă el.

— Nu, nu a fost. Îi zâmbi.

— Cred că știi că a fost, insistă el, cu ochii ațintiți asupra ei. Dacă cineva încearcă să se mintă singur, tu ești aceea, Cass, nu eu.

— Ești foarte dulce, spuse ea cu tonul ei catifelat.

El era din nou furios. Și frustrat. Stătea în picioare cu spatele la șemineu și mâinile prinse la spate.

— Dacă nu onorezi acest angajament, o să iasă un scandal oribil, spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Oamenii își vor reveni. Așa se întâmplă mereu. Și noi le vom fi oferit ceea ce le place cel mai mult – un subiect lasciv de bârfă.

El se aplecă ușor spre ea.

— Da. În circumstanțe normale, am fi suferit probabil cel mult câteva săptămâni de stânjeneală urâtă. Dar, iartă-mă, Cass, astea nu sunt circumstanțe normale. Sau cel puțin nu pentru tine.

Ea își țuguie buzele și îl privi cu un zâmbet amuzat.

— Lumea bună o să se bucure pentru *tine*, Stephen, zise ea. Oaia pierdută se întoarce la turmă. Toate domnișoarele vor vărsa lacrimi de fericire. În cele din urmă o vei alege pe una dintre ele și veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Țți promit asta.

El o privi lung până când ea își arcui din nou sprâncenele și își coborî destul de brusc ochii. Își trase din nou pantoful în picior strângând degetele, își puse tălpile jos și își netezi rochia peste genunchi.

— Uneori ochii tăi sunt incomod de intenși, Stephen, și vorbesc mult mai elocvent decât cuvintele. Ești foarte nedrept. Nu mă pot certa cu ochii tăi.

— O să fii ruinată, spuse el.

— Nu sunt deja? râse ea.

— Îți revii. Oamenii au început să te accepte. Ai început să primești invitații. Familia mea te-a acceptat. Fratele tău s-a împăcat cu tine. Iar acum ai putea fi logodită cu mine. Ce e atât de rău în asta? Crezi că o să te bat după ce ne căsătorim? Că din cauza mea o să pierzi copiii pe care-i vom avea? Asta crezi? Poți să mă privești în ochi și să-mi spui că te temi că aș fi capabil de un comportament atât de ticălos?

Ea scutură rapid din cap și închise ochii.

— N-am nimic de adus într-o căsnicie, Stephen, spuse ea. Nici speranțe, nici visuri, nici lumină, nici tinerețe. Doar lanțuri pe care le târăsc după mine ca pe niște fantome. Și perspectiva a și mai multor lanțuri pe care mi le va atârna căsnicia de îndată ce voi renunța la libertatea mea. Nu, chiar *nu* cred că te vei purta urât cu mine. Însă nu pot s-o fac, Stephen. Pur și simplu nu pot. Și de dragul tău și de dragul meu. Am fi nefericiți... amândoi. Crede-mă, am fi.

El simți că îi îngheață inima. Nu mai avea nici o mască. Vocea ei tremura cu patima sincerității.

Să se căsătorească era ceva ce ea nu mai putea să facă. O dată fusese de-ajuns. Prea mult.

Nu exista nici un alt argument care să o poată convinge. Așa că era liber, cu o libertate pe care nu și-o mai dorea. Poate că mâine va gândi altfel. Poate până atunci va redeveni rațional.

Se lăsă o tăcere prelungită, în care el se așeză pe fotoliul din fața ei. Se lăsă moale în el, își sprijini un cot pe unul dintre brațele scaunului și își lăsă capul în palmă.

Nu putea simți vreo ușurare, pentru că era copleșit de alte sentimente, mult mai puternice.

Dezamăgire. Durere. Uimire. Disperare.

Apoi îi veni o idee.

— Cass, spuse el, ai vrea să faci un compromis?

— Să mă căsătoresc cu tine *pe jumătate*? întrebă ea, cu un zâmbet ușor strâmb și cu ochii... cum? Melancolici?

— Lasă-mă să trimit la ziare anunțul despre logodna noastră. Nu, așteaptă înainte să scuturi din cap. Ascultă ce-am de spus. Lasă-mă să organizez la Merton House o petrecere să sărbătorim așa cum trebuie logodna noastră. Hai să rămânem logodiți pentru restul sezonului. Apoi o poți rupe discret în timpul verii, când lumea bună va fi răspândită prin toată Anglia. Vom decide împreună cum să fii sprijinită cel mai bine pentru tot

restul vieții. Dar cel puțin vom...

— N-am nevoie de sprijinul tău, Stephen, răspunse ea. Ba chiar o să-ți pot plăti înapoi ce mi-ai dat. Am fost în dimineața asta cu Wesley la un avocat, și este foarte convins că îmi poate recupera bijuteriile și banii care îmi revin prin contractul de căsătorie și testamentul lui Nigel. Și casa de aici din oraș și chiar și conacul, pe care, desigur, nu îl vreau. Bruce m-a înspăimântat și m-a făcut să cred că trebuia să aleg chibzuit între libertate și moștenirea mea de văduvă, însă nu m-ar fi lăsat să aleg dacă într-adevăr ar fi fost convins că eram vinovată de crimă, nu? Mi-am dat seama de asta zilele trecute și m-am decis să lupt în loc să plec fruntea. O să pot trăi confortabil, la urma urmei. O să fiu independentă.

Stephen era bucuros pentru ea. Și-ar fi dorit să se fi gândit el însuși la asta, căci, desigur, avea dreptate. Actualul lord Paget se bazase pe abilitatea sa de a o intimida pe femeia care fusese terorizată vreme de nouă ani de tatăl lui.

Totuși, era bine că nu se gândise el primul la asta. Era bine că o făcuse ea, că, fără alt ajutor, găsise un mijloc să își asigure viitorul și viața după cum avea dreptul și, mai ales, un mijloc să se vindece.

— Și ce-o să faci cu independența ta? o întrebă.

— O să cumpăr o casuță undeva la țară și acolo o să trăiesc retrasă și fericită. Îi zâmbi, de data asta cu un zâmbet sincer. Vrei să-mi urezi de bine, Stephen?

— Deci asta e de preferat decât să te căsătorești cu mine, zise el.

Nu era chiar o întrebare. Răspunsul era evident și îl întrista și îl bucura în egală măsură.

— Da, spuse ea blând. Însă *accept* compromisul tău, Stephen. Trebuie să-ți dau voie să fii galant. Nu te voi umili în fața întregii înalte societăți când ai fost atât de bun cu mine. Anunță logodna, și o voi sărbători cu tine și cu cine alegi să inviți la Merton House. O să joc rolul de logodnică fericită și îndrăgostită pentru restul sezonului. Apoi te eliberez.

Poate.

El nu dădu glas aceluia gând. Doar o privi și dădu din cap. Iar ea îl privi la rândul ei și zâmbi.

— Acum că se pare că îți pot returna toți banii pe care mi i-ai dat, spuse ea, mă pot considera deja eliberată de obligația de a

fi amanta ta?

— Sigur că da, răspunse el, simțindu-se rănit într-un fel inexplicabil. Dar niciodată n-am avut pretenții în acea privință, Cass. Dacă am insistat cu compania mea, nu a fost pentru că erai amanta mea, ci pentru că am vrut să te ajut.

— Știu asta și îți sunt recunoscătoare. Și sunt, de asemenea, liberă... sau voi fi îndată ce banii și proprietățile mele îmi vor fi returnate. Și din moment ce *sunt*, în esență, liberă, atunci lasă-mă să-ți fac o invitație. Rămâi cu mine în noaptea asta?

El simți imediat un fior de dorință și dor. Însă se gândi atent la răspuns. Era oare înțelept? Știa cum să facă să nu rămână însărcinată? Putea oare să o pună în pericol a treia oară? Și era momentul perfect să se gândească la *asta* acum, după ce o mai făcuseră de două ori.

— Ce umilitor ar fi să spui nu, zise ea, zâmbind.

Însoțitoarea ei era în casă, dormea la etaj. La fel și Mary și micuța Belinda. Și-ar fi dorit să...

— Ar fi trebuit să fie cel mai ușor lucru din lume, spuse ea, nu cel mai dificil.

— Ce anume? întrebă el, ridicându-se în picioare și apropiindu-se de ea, lăsându-și mâinile pe brațele fotoliului ei și aplecându-se deasupra ei.

— Să seduci un înger, răspunse ea.

El o sărută.

Nu o să fie ceva sordid. Se va căsători cu ea. Nu știa încă exact cum să facă asta, însă o va face.

Ea va fi soția lui.

O ridică în picioare și se îmbrățișară strâns și se sărutară mai profund și cu o dorință tot mai mare.

— Stephen, spuse ea într-un final, retrăgându-și capul, cred că ar trebui să continuăm asta sus.

— Pentru că aici putem fi întrerupți? întrebă el, zâmbindu-i.

— Așa cum am fost întrerupți pe balcon mai devreme? Nu, dar...

Însă, ca o coincidență foarte interesantă, se auzi o bătaie ușoară în ușa salonului.

Ce naiba?

Sigur era trecut de miezul nopții.

Cineva este bolnav, își spuse Cassandra, desprinzându-se de Stephen și traversând în grabă camera să deschidă ușa. Alice? Belinda?

Mary stătea în ușă, iar lângă ea...

— *William!* strigă Cassandra, făcând un pas în față și îmbrățișându-și fiul vitreg, care avea doar vreun an mai puțin ca ea. Te-ai întors. Și ne-ai găsit.

— Însă foarte târziu, răspunse el după ce se desprinseră unul de celălalt. Își lăsă un braț pe umerii lui Mary. Mi-am luat tălpășița fără să stau prea mult pe gânduri și am descoperit o corabie care se pregătea să plece spre Canada; m-am îmbarcat și nu vedeam altceva decât oceanul când mi-am dat seama că plecarea mea era complet greșită. Însă primul meu gând a fost că dacă dispăream o vreme lucrurile se vor liniști. Doar că m-am dus prea departe, atâta tot – la propriu. Îți ia îngrozitor de mult timp să mergi până în Canada și înapoi. Mai ales din moment ce n-aveam nimic și a trebuit să lucrez ca să-mi plătesc drumul dus și apoi să câștig suficient de mult cât să-mi plătesc drumul spre casă. Am avut noroc că n-a trebuit să aștept până anul viitor.

— Intră în cameră, unde e mai multă lumină, spuse Cassandra. Și da, Mary, trebuie să intri și tu. Sigur că trebuie.

Doamne, Dumnezeu, William era *tatăl* Belindei.

— Nici nu-ți *imaginezi* cum m-am simțit, Cassie, spuse William după ce intră în încăpere, când am ajuns la Carmel acum o săptămână și am aflat că Mary și Belinda nu mai erau acolo și să aud că *tu* ai fost...

Se opri brusc când văzu că în salon mai era cineva.

— Stephen, spuse ea, el este William Belmont, fiul mijlociu al lui Nigel. William, ți-l prezint pe contele de Merton.

Cei doi se înclinară unul în fața altuia.

— N-am avut plăcerea până acum, spuse Stephen.

— Asta pentru că am venit rar la Londra, explică William. Mereu am urât acest loc. Am petrecut mai mulți ani în America, apoi doi ani în Canada. Tocmai m-am întors dintr-o a doua ședere acolo. Spațiile mari și deschise m-au atras întotdeauna, însă trebuie să mărturisesc că, în ultimul an, alta a fost chemarea cea mai aprigă.

Privi în spate, unde Mary încă stătea ascunsă în ușă, și întinse un braț spre ea.

— Ai cunoscut-o pe soția mea, Merton? întrebă el. Cassie,

știi că Mary e soția mea? Ea spune că nu, însă mi-e greu să cred. Din cauza asta s-a stârnit toată cearta aceea infernală.

Cearta? *Din noaptea aceea?*

Cassandra privi uimită la William, apoi la Mary.

— Mary, ești soția lui William?

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse Mary, rămânând la locul ei în prag. Când Billy a venit acasă de pe mare și a aflat despre Belinda, s-a dus și a obținut o licență specială și ne-am căsătorit la treizeci de kilometri distanță de Carmel cu o zi înainte ca... Cu o zi înainte ca el să plece din nou. Mi-a spus că se va întoarce îndată ce va putea, și a făcut-o.

Ea îl privi pe William cu ochi mari și o tandrețe disperată.

— Vino mai aproape, draga mea, zise el, făcându-i semn până când ea se află suficient de aproape cât el să îi poată lua mâna într-a lui.

Totuși, rămase cu câțiva pași în urma lui.

— Mary ar fi o colonistă rezistentă, nu-i așa, Cassie? Doar pare fragilă. Însă nu o voi pune la încercare. O să mă stabilesc aici, în țara asta, cu ajutorul lui Dumnezeu, și o să am grijă de ea și de Belinda. *După* ce voi fi clarificat lucrurile pentru tine. Deși nu știu cum de a fost Bruce atât de imbecil încât să creadă că...

Se opri din nou și îl privi pe Stephen, care stătea la locul său de dinainte, în fața șemineului, cu mâinile prinse la spate.

— Mai bine vin mâine să vorbim, spuse William. Nu că aş pleca undeva în seara asta, dacă nu ai nimic împotrivă. Rămân cu soția și fiica mea.

Cassandra îl cântări din priviri pe Stephen. Nu era logodită cu adevărat cu el. Nu se va căsători niciodată cu el. Însă fusese extraordinar de bun cu ea. Îi datora ceva... adevărul. Cu toate că o întrebase despre viața și căsnicia ei și cu toate că el o întrebase dacă ea fusese cea care îl omorâse pe Nigel – întrebare la care răspunsese afirmativ –, nu îi ceruse alte detalii. Însă sigur își punea întrebări. Și, desigur, ea îl mințise.

— Vorbește acum, zise ea. William, contele de Merton e logodnicul meu. A făcut anunțul chiar în seara asta.

Mary își duse o mână la piept și apoi și pe cealaltă când William traversă camera cu pași mari să îi strângă mâna lui Stephen.

— Sunt fericit să aud asta, zise el, dacă ești un bărbat cumsecade, Merton. Cassie merită puțină fericire. Înseamnă că *tu*

nu crezi toate minciunile astea despre ea? Auzi, criminală cu toporul! Chiar și la graniță nu sunt multe femei care pot să ridice un topor. Și oricum nu cât să facă rău considerabil cu el.

— Nu cred, spuse încet Stephen și o privi pe Cassandra cu ochi gravi. Și, chiar dacă ar fi fost adevărat, cred că mai degrabă a fost legitimă apărare decât crimă.

— Tatăl meu putea fi o brută, zise William. Era demonul din sticlă, nu el. Cu toate că demonul din sticlă nu l-ar fi stăpânit cât să-l transforme într-o brută dacă n-ar fi ridicat mâna să îl bea, nu-i așa? Deci a fost vina lui. Când bea, lucru care nu se întâmpla des, deși chiar și așa putea fi considerat des, devenea alt om. Am impresia că știi unele detalii de la Cassie.

— Da, răspunse Stephen.

— Doar nu ți-a spus, continuă William îngustând privirea, că l-a împușcat în timpul unui astfel de moment, nu? Nu i-ai spus asta, nu-i așa, Cassie?

Ea ridică din umeri.

— Cred că ar trebui să ne așezăm cu toții, spuse ea și, în loc să stea pe fotoliul ei obișnuit, se așeză pe vechiul divan cu cocoloașe, pentru două persoane, iar Stephen se așeză lângă ea, mâneca lui atingându-i brațul gol.

William se îndreptă spre locul pe care îl ocupa Alice de obicei, iar Mary se așeză pe marginea fotoliului, vădit stânjenită. El își întinse brațul și îi luă o mână într-a lui.

— Problema cu tata, spuse el, privind spre Stephen, era că niciodată nu părea beat, nu-i așa, Cassie? Îți dădeai seama doar dacă te uitai în ochii lui. Și doar foarte rar bea acasă și aproape niciodată singur. Totuși, în dimineața în care i-am vorbit despre căsătoria mea, era cel mai probabil treaz. Trebuie că a început să bea după ce-am plecat. Nu i-a plăcut cătuși de puțin ce i-am spus. Și odată ce a început să bea, nu s-a mai putut opri. Seara era deja... Ei bine, l-am auzit țipând și m-am dus să văd ce se întâmpla.

— Mă trimisese după încă o sticlă, spuse Mary, cu vocea aproape o șoptă, în timp ce îl privea pe William cu ochi nefericiți. Nu era treaba mea. Nu mă trimitea *niciodată* pe mine. Însă domnul Quigley tocmai își opărise mâna cu ibricul, iar doamna Rice îi îngrijea rana și era târziu, iar în bucătărie nu mai rămăseseră mulți servitori și cineva mi-a spus *mie* să o iau. N-ar fi trebuit să mă duc. Știam că îi spuseseși, Billy, și mi-ai zis că o să

vii după mine înainte să se lase noaptea și... doamna Rice mi-a spus să am grijă, căci domnul era iar băut.

— Draga mea, nu a fost vina ta. Nimic din toate astea n-a fost din vina ta. Nu trebuia să fi plecat să rezerv o cameră la han pentru noi, după ce-mi spusese că nu vom dormi împreună sub acoperișul lui. Doar Cassie a rămas să vină să-ți sară în ajutor după ce te-a auzit țipând. Însă degeaba, că el i-a legat mâinile. Apoi a venit domnișoara Haytor și a încercat să ajute. Tot ce-am auzit când am intrat a fost vocea lui strigând. Nu am auzit țipete. Însă când am deschis ușa bibliotecii, avea pistolul în mână. N-ar fi fost înțelept pentru nici una din ele să țipe.

— Cred, spuse Cassandra, care își dădu seama brusc că mâna ei era ținută strâns într-a lui Stephen, că cel mai bine e să te oprești aici, William. Moartea a fost declarată oficial drept accident. Tatăl tău își curăța pistolul, și acesta s-a descărcat. Nimeni nu va putea să dovedească altceva. Nu vreau să...

— Cine știe ce-ar fi făcut cu arma dacă n-aș fi intrat, continuă William. Poate ar fi tras într-una din voi. Însă când m-am dus și am încercat să i-o iau din mână, el s-a împotrivit doar un moment. Apoi a întors pistolul intenționat și s-a împușcat cu el. În inimă.

În încăpere se lăsară câteva momente de tăcere apăsătoare. Cassandra văzu că Alice stătea în prag.

— Asta ți-am spus și eu atunci, Cassie, zise ea. Am văzut. Tu, nu. Domnul Belmont era între tine și lordul Paget. Iar Mary își acoperise fața cu mâinile. Dar eu am văzut. Lordul Paget s-a sinucis.

— Presupun că un om în starea lui se urăște de moarte, spuse William. Poate brusc și-a dat seama că ținea o armă în mâini. Poate și-a dat seama că se pregătea să comită o crimă cu ea. Poate că în mintea lui se deschisese o mică fereastră de trezie. Oricum ar fi fost, Cassie, ce s-a întâmplat nu a fost nici crimă, nici accident. S-a sinucis.

Stephen duse la buze dosul palmei ei. Ochii lui erau închiși.

— Am fugit, continuă William, pentru că, dacă s-ar fi aflat că mă căsătorisem cu Mary, toți ar fi crezut că m-am certat cu tatăl meu și l-am împușcat. Aș fi putut fi acuzat de crimă. *Mary* ar fi putut fi acuzată că mi-a fost complice. Am fugit pentru că eram zăpăcit și m-am gândit că cel mai bine ar fi să aștept o vreme să

se liniștească lucrurile. Am crezut că, fără mine acolo și fără nimeni care să știe despre căsătoria mea, moartea lui va fi declarată un accident – și oficial așa a și fost. I-am spus lui Mary să nu spună nimănui de căsătoria noastră. I-am spus că o să vin după ea într-un an. Mi-am ținut promisiunea un pic cam târziu – îmi pare rău, draga mea. Dar am crezut că *tu* știai de asta, Cassie. Am crezut că el îți spusese sau că Mary îți spusese. *Nici prin cap* nu mi-a trecut că cineva ar putea să te acuze pe tine de moartea lui și să creadă că tu ai făcut-o. *Și cu toporul*, nici mai mult, nici mai puțin. A înnebunit toată lumea?

— Cassie, ai crezut că încercam să te fac să te simți mai bine, spuse Alice din prag. N-ai vrut să crezi că domnul Belmont și-a ucis tatăl, chiar dacă ai crezut că el o făcuse ca să vă apere pe tine și pe Mary. Ai crezut că am mințit ca să te fac să te simți mai bine.

— Așa e, recunosc Cassandra.

Însă dacă era adevărat ceea ce îi spusese Alice și confirmase atunci William, însemna că Nigel se sinucisese. Dacă s-ar fi aflat adevărul, nu ar fi avut parte de o înmormântare creștinească.

Ar fi deranjat-o asta? Ar deranja-o? Ar fi putut uide pe cineva în noaptea aceea. În schimb, se omorâse pe el însuși.

Era mult prea amortită să-și analizeze propriile gânduri și sentimente.

— A fost un lucru al dracului de prostesc să fug așa cum am făcut-o, zise William. Iertați-mi limbajul.

— Da, a fost, aprobă Stephen. Însă cu toții facem lucruri prostești, Belmont. Te sfătuiesc să nu amplifici și mai mult greșeala acum, alergând să le spui tuturor adevărul. Adevărul e urât și poate nici nu va fi crezut. Sugerez ca toată lumea să se retragă la culcare și eu mă voi duce acasă. Este mai bine să luați deciziile mâine sau poimâine.

— Un sfat foarte înțelept, zise atunci Alice, privindu-l aprobator.

— Alice, zise Cassandra, nu ai fost aici când i-am spus lui William că eu și lordul Merton suntem logodiți.

Alice îi privi pe rând.

— Da, fu tot ce spuse ea. Dădu din cap. Da.

Se retrase și probabil se întoarse în camera ei de la etaj. William se ridică, o ridică și pe Mary în picioare și o conduse

afară din încăpere, cu brațul petrecut după umerii ei.

Erau *soț și soție*, își spuse Cassandra. Și asta de mai bine de un an. Încă din ziua în care murise Nigel.

„De propria lui mână.“

Alice nu mințise în tot acest timp.

— De ce mi-ai spus că tu ți-ai ucis soțul? întrebă Stephen, ridicându-se și așteptând-o și pe ea să se ridice.

Cassandra aproape că se simțea mult prea obosită să stea în picioare.

— Oricum toți au crezut asta, răspunse ea. Și o parte din mine și-ar fi dorit să fi fost eu.

— Și ai ținut-o morțiș cu minciuna asta prostească pentru un bărbat? o întrebă el.

— Nu-l judeca prea aspru pe William, spuse ea. Nu este un om rău. Mary îl iubește, iar el e tatăl Belindei. În plus, s-a *căsătorit* cu ea, simplă servitoare în casa tatălui său, pentru că i-a născut copilul. Și s-a întors după ea cu toate că probabil că încă se temea că va fi acuzat că îl omorâse pe Nigel. Cred că ține foarte mult la ea. Nu voiam să fie acuzat de crimă, Stephen. E *tatăl Belindei*.

El îi cuprinse fața în mâini și îi zâmbi. Și ce moment *înfiorător*, își spuse ea, fu să își dea seama că era îndrăgostită până peste cap de el.

— Dacă în camera asta se află un înger, zise el, acela, cu siguranță, nu sunt eu.

Stephen își plecă ușor capul și o sărută cu blândețe pe buze.

— Rămâi peste noapte? îl întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu, răspuns el. Voi *face* dragoste cu tine din nou, Cass. Însă asta se va întâmpla în noaptea nunții noastre și în patul nostru de soți. Și o să fie o dragoste mai presus de orice dragoste.

— Lăudărosule, spuse ea.

Înseamnă că nu se va întâmpla niciodată, își spuse ea cu un oarecare regret. Nu va mai face niciodată dragoste cu el.

— O să te întreb în dimineața de după noaptea nunții noastre dacă a fost laudă, zise el.

Iar zâmbetul lui îi făcu ochii să sclipească. Își trecu un braț pe după talia ei și se îndreptară încet spre ușa principală.

— Noapte bună, Cass, spuse el, sărutând-o din nou înainte

să deschidă ușa. Știi, va trebui să te căsătorești cu mine. Altfel o să fii oribil de singură. O să-ți pierzi întreaga familie cu căsătoriile astea.

— Cu excepția lui Wesley, răspunse ea.

El încuviință din cap.

— Și cu excepția lui Roger, adăugă ea.

— Și cu excepția lui Roger, aprobă el, zâmbind în timp ce ieși afară și închise ușa în urma lui.

Cassandra își lipi fruntea de ușă și închise ochii. Și încercă să își amintească de ce nu se putea căsători cu el.

capitolul 19

— Ies la o plimbare, zise Cassandra, însă fără să facă vreun gest în acest sens.

Stătea în picioare lângă fereastra salonului, privind afară, într-o zi care încă nu se hotărâse dacă va fi însorită sau ploioasă, deși părea că va opta pentru a doua variantă.

Nu dormise bine, lucru deloc surprinzător.

Acum, în dimineața aceea, nimeni nu părea să o asculte.

Mary refuzase ideea să nu mai lucreze în bucătărie sau să nu i se mai adreseze Cassandrei cu *milady*.

— Mary, ești nora mea vitregă, încercase zadarnic să îi explice Cassandra.

— *Cineva* trebuie să pregătească micul dejun, să facă ceai, să spele vasele și tot restul, *milady*, răspunsese Mary, și ar fi bine să fiu eu aceea, din moment ce, îndrăznesc să spun, nici domnișoara Haytor și nici Billy nu știu să deosebească coada de capătul tigăii. Și azi nu sunt diferită de cum eram ieri, și săptămâna trecută, și luna trecută, nu-i așa?

William lucrase ceva la ușa salonului când coborâse Cassandra, iar acum ușa se putea închide fără să fie nevoie să o forțeze. După aceea reparase sârma de rufe de afară ca să nu mai fie în pericol să cadă la pământ, cu tot cu rufele spălate. Și acum spăla toate ferestrele pe dinăuntru și pe dinafară.

William mereu fusese plin de energie și fără astâmpăr și mult mai fericit să fie ocupat cu vreo muncă fizică decât să își piardă timpul cu ocupații mai de domn. Nigel dorise să-l orienteze către biserică, însă William se revoltase deschis după ce își terminase studiile la Cambridge.

Alice o enervase cel mai rău în dimineața aceea. Cârpea cearșafurile și era de-a dreptul visătoare. Avea pe chip o expresie enervantă de „ți-am spus eu“, la care avea dreptul din moment ce,

într-adevăr, îi spusese Cassandrei că William nu își împușcase tatăl, ci că Nigel se sinucisese.

Iar Alice îi dăduse Cassandrei un ultimatum, sau ceva care echivala cu un ultimatum. Fie Cassandra accepta să onoreze logodna care fusese anunțată verbal cu o noapte în urmă la balul lui Lady Compton-Haig și urma să fie anunțată în scris în ziarele de mâine, fie Alice nu va mai avea nimic de-a face cu domnul Golding.

Era ridicol și illogic. Însă Alice era de neclintit.

— Îndrăznesc să spun, zisese ea cu câteva minute în urmă, că domnul Golding se gândea doar la o prietenie când m-a invitat să îl însoțesc la casa familiei sale să sărbătorim ziua tatălui său. Și după ce ne întoarcem, nu îl voi mai vedea decât întâmplător. Însă nici măcar nu mă voi *gândi* să-l văd din nou, Cassie, dacă insiști cu acest plan prostesc și complet nerealist cu căsuța micuță undeva la țară.

— Așa îmi imaginez eu raiul, protestase Cassandra.

— Prostii! continuase Alice. Cassie, în cel mult două săptămâni ai fi plictisită și nefericită. Ți-ar fi mult mai bine să te măriți cu contele de Merton, din moment ce, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, voi doi păreți să țineți unul la altul și cred că, la urma urmei, e un tânăr inofensiv, chiar cumsecade. În plus, va izbucni un nou scandal dacă rupi logodna acum și chiar nu ai nevoie de așa ceva. Trebuia să te fi gândit la toate astea înainte să-l lași să te sărute în mijlocul unui bal. Dacă insiști să mergi să trăiești la țară, vin cu tine. Și nu are rost să te uiți așa la mine. Privirile nu ucid. În definitiv, Mary nu va merge cu tine, nu? Și, cu toate că, fără îndoială, vei putea să angajezi curând o duzină de servitoare care să-i ia locul, nu o vei cunoaște pe nici una. Și nici pe vecini. Și ce vor crede când o văduvă necunoscută apare și se mută în satul lor fără să aibă măcar o însoțitoare care să o facă respectabilă? Nu, Cassie, dacă pleci, plec și eu. Părea să își cunoască bine argumentul cel mai puternic. Și nu îl voi mai vedea niciodată pe domnul Golding, adăugase ea din nou, să se asigure, rupând firul cu degetele.

Iar Cassandra amenințase că iese la plimbare.

— Îl iau pe Roger cu mine, spuse ea, bătând darabana în pervaz.

Însă trădătorul de Roger se ținea scai după William încă de dimineată. La fel și Belinda, care strângea păpușa la piept, cu

ochii cât cepele.

— Bine, Cassie, spuse Alice fără să își ridice ochii din lucru. Și ia și o umbrelă.

Însă era prea târziu. O trăsură se apropia pe stradă și părea mult prea măreață pentru Portman Street chiar înainte să vadă Cassandra că pe ușă avea blazon ducal.

Se opri în fața casei ei, iar ea se simți resemnată într-un fel curios când vizitiul în livrea deschise portiera și trase scările, apoi îi dădu mâna ducesei de Moreland, care coborî pe trotuar. Nici măcar nu rămase surprinsă când după aceea le ajută să coboare pe contesa de Sheringford și pe Lady Montford.

Desigur. Tot triumviratul.

Fratele lor își anunțase logodna cu ea cu o seară în urmă.

— Avem vizitatori, Alice, spuse Cassandra.

Alice lăsa lucrul deoparte.

— Te las cu ei, răspunse ea. Încă mai am de împachetat.

Și dispăru înainte ca Mary să bată la ușă și să le anunțe pe cele trei doamne.

Deci a început, își spuse Cassandra. Marea șaradă.

— Lady Paget, spuse ducesa de Moreland, traversând camera spre ea și îmbrățișând-o. O să fii sora noastră. O să-mi exercit dreptul de soră și o să-ți spun Cassandra. Îmi dai voie? Și tu trebuie să-mi spui Vanessa. Pur și simplu am refuzat să așteptăm o oră mai rezonabilă să te vizităm, așa că trebuie să ne ierți. Sau poate nu. Oricum, iată-ne.

Zâmbi larg.

Contesa de Sheringford o îmbrățișă pe Cassandra.

— Seara trecută am fost reținuți de un public destul de numeros și nu te-am putut felicita așa cum ne-am fi dorit. A fost nesăbuit din partea lui Stephen să te sărute așa pe balcon după ce l-am educat mai bine de-atât, însă am fost încântate să descoperim că era atât de îndrăgostit cât să fie nesăbuit. Stephen nu e aproape niciodată nesăbuit. Și suntem foarte încântate că s-a întâmplat cu *tine*. Singura noastră dorință pentru el a fost să găsească dragoste și fericire, Cassandra. Eu sunt Margaret.

— Și eu sunt Katherine, Cassandra, spuse baroneasa Montford, a treia la rând să o îmbrățișeze. Stephen logodit și plănuind o nuntă! Mintea mea încă nu poate înțelege dimensiunea acestui lucru. Însă sunt atâtea de făcut că nici nu știu de unde să începem. Știm că nu ai mamă și surori, dar a fost

o surpriză plăcută să descoperim că Sir Wesley Young e fratele tău și că nu ești chiar singură pe lume. Eu, Meg și Nessie vom fi surorile tale după ce te căsătorești cu Stephen, însă nu avem de gând să așteptăm până se întâmplă asta. O să te ajutăm să sărbătorești logodna și să planifici nunta.

— E de-a dreptul hain din partea noastră că aproape ne bucurăm că nu ai rude femei, spuse Vanessa. Însă ne bucurăm. O să ne distrăm *foarte bine* tot restul sezonului, desigur, asta dacă nu cumva plănuiești să vă căsătoriți înainte de sfârșitul său. Unde veți...

— Nessie! Margaret râse și își trecu un braț pe după al Cassandrei. Bietul cap al Cassandrei o să i se învântească pe umeri dacă nu ne potolim entuziasmul și nu ne oprim din sporovăit. Cassandra, am venit să te luăm în oraș la cafea și prăjituri, dacă nu ai alte planuri pentru dimineața asta. Și în timp ce stăm și ne relaxăm, o să vorbim despre balul de logodnă de la Merton House. O să avem grijă să fie evenimentul cel mai grandios al sezonului.

Cassandra se uită de la una la alta – doamne frumoase, la modă, elegante, toate măritate în familii bune – și se întrebă dacă era posibil să fie la fel de încântate pe cât pretindeau să fie de logodna ei cu fratele lor. Nu îți trebuia prea mult simț al observației să îți dai seama că îl adorau.

Bineînțeles că nu erau încântate. Cu siguranță erau îngrozite, neliniștite, îngrijorate... Bănuia că încercau să se descurce cât mai bine într-o situație rea, în fața a ceea ce ele credeau să fie fapt împlinit.

Luă o decizie impulsivă. Să se prefacă în fața lumii mondene în timpul perioadei care mai rămăsese din sezon era una. Să le mintă pe surorile lui Stephen era complet altceva.

— Mulțumesc, spuse ea. Aș fi încântată să ies la cafea în compania voastră. Și o să fiu fericită să ajut cu balul. Însă nu e nici o nuntă de pus la cale.

Toate o priviră întrebător.

— Nu va exista nici o *nuntă*, adăugă ea.

Nici una nu vorbi. Ducea își duse mâinile la piept.

— Îmi place fratele vostru, continuă Cassandra. Probabil e bărbatul cel mai bun și mai cumsecade pe care l-am cunoscut vreodată. Fără îndoială, este cel mai chipeș. Și mai este și foarte... ei bine, *atrăgător*. Cred că și el mă consideră atrăgătoare pe mine.

De fapt, știu că mă consideră. Sărutul a fost rezultatul unei atracții reciproce, nimic altceva. A fost o indiscreție de neiertat din partea amândurora. Contele de Merton s-a purtat cu o mare prezență de spirit și galanterie când a văzut că aveam public. A anunțat logodna noastră. Însă nici unul din noi nu vrea asta și nu putem să lăsăm ca tot restul vieții noastre să fie dictat de un sărut prostesc și impulsiv, cu toate că el, desigur, se simte obligat să-mi protejeze reputația. Nu-l pot umili refuzând anunțarea și sărbătorirea logodnei, așa că am acceptat să rămânem logodiți până la sfârșitul sezonului. Apoi voi sfârși totul în tăcere. Reputația fratelui vostru abia dacă va fi atinsă, vă asigur de asta. Și toți se vor simți ușurați pentru el. Inclusiv voi.

Surorile lui schimbă câteva priviri.

— Bravo, Cassandra, spuse Vanessa.

— E foarte *frumos* din partea ta să fii sinceră cu noi, adăugă Katherine.

— Acum, zise Margaret aspru, trebuie să ne hotărâm dacă să îi spunem sau nu lui Stephen că știm. O să se supere pe tine că ne-ai spus, Cassandra?

— Probabil, răspunse Cassandra. Sunt sigură că el consideră logodna noastră ca fiind reală și cred că speră să mă facă să mă răzgândesc. Desigur, nu *vrea* cu adevărat să se însoare cu mine. Însă este deosebit de galant.

— Și, de asemenea, îndrăgostit până peste urechi, adăugă sec Vanessa. Pentru noi asta a devenit evident acum câteva zile. Și a recunoscut deschis în fața mea că te *place* cu adevărat, Cassandra. Iar pentru un *bărbat* să spună asta e un lucru uriaș, căci echivalează cu o recunoaștere. Chiar cred că buzele și limba bărbaților sunt create în așa fel încât pentru ei e aproape imposibil să pronunțe cuvântul *iubesc*, mai ales combinat cu celălalt cuvânt, *te*.

— Așa că, spuse Margaret, trebuie să te contrazicem, Cassandra. Noi credem că Stephen chiar *vrea* să se însoare cu tine.

Cassandra nu găsea nici un răspuns.

— Nu-i vom spune nimic lui Stephen atunci, zise Katherine, căutând din priviri o confirmare din partea surorilor ei. Și poate că nu va fi vreodată nevoie. Cassandra, trebuie să te avertizăm că fericirea lui e foarte importantă pentru noi, iar dacă fericirea lui înseamnă doar să te aibă pe tine ca mireasă, atunci

vom face tot ce ne stă în puteri să ne asigurăm că va exista o nuntă pe care să o punem la cale.

— Dar nu se *poate* să mă vreți pe mine pentru el, spuse Cassandra, ducându-și o mână la piept, cu degetele răsfirate. Am douăzeci și opt de ani, am fost căsătorită nouă ani, soțul meu a murit în împrejurări suficient de suspecte cât să mă facă pe mine să fiu acuzată de crimă în ochii opiniei publice, iar pe lordul Merton îl cunosc de doar puțin mai bine de o săptămână.

Numără argumentele pe degetele mâinii libere.

— Trebuie să știi ceva despre noi, Cassandra, răspunse Margaret cu un oftat. Poate că, datorită faptului că nu ne-am născut și nu am crescut ca aristocrați, ne-a fost imposibil să *gândim* ca aristocrații, chiar dacă ne-am perfecționat comportamentul în cele mai multe dintre situații. Oricum ar fi, toate am avut căsătorii cu potențial de dezastru și cumva toate am reușit să le facem să meargă. Mai mult, toate le-am transformat în căsătorii din dragoste. De ce ar fi Stephen diferit de noi? De ce ar trebui să-l avertizăm în privința unor dezastre care ar putea apărea dacă se aliază cu tine, când există și potențial de fericire?

— Am învățat să avem încredere și să iubim, zise Katherine zâmbind. Suntem niște optimiste incurabile. Cândva o să îți spun povestea *mea*. O să-ți ridice părul pe ceafă.

— Dacă nu plecăm curând, spuse Vanessa, o să bem cafea și o să mâncăm prăjituri la *prânz* în loc de gustări de dimineață.

— Mă duc să îmi iau pălăria, spuse Cassandra.

Nu era sigură, în timp ce urca scările, dacă decizia ei de a le spune adevărul surorilor lui Stephen o eliberase de complicații sau doar o băgase în altele.

El îi spusese Vanessei, chiar înainte de cele întâmplăte cu o seară în urmă, că o *plăcea*.

Zâmbi și simți cum amenințau să o podidească lacrimile.

William era în patru labe pe holul de la etaj, reparând o scândură desprinsă din podea, care scârțâia încă de când se mutase.

După ce plecase de la Camera Lorzilor, Stephen se dusesse spre casă în loc să se ducă la Clubul White, așa cum făcea de obicei. Avea prea multe la care să se gândească.

Oricum, după seara precedentă, clubul putea fi un loc

incomod pentru el. Ar fi fost victima unor tachinări nemiloase dacă s-ar fi dus acolo. Îi ajunsese Camera, cu toate că nimeni de acolo nu făcuse vreo remarcă fățișă. Totuși surprinsese câteva rânjete sugestive.

Cel mai rău coșmar al unui gentleman era să se aleagă cu o pereche de cătușe nedorite, în urma unei indiscreții mărunte și întâmplătoare la o petrecere publică.

Propria indiscreție cu greu putea fi numită una mărunță. Și nu fusese deloc întâmplătoare.

Doamne, Dumnezeule!

Însă cătușele lui chiar erau nedorite?

Se îndrăgostise de Cassandra. Rămăsese întins în pat, treaz, cu o noapte în urmă, încercând să se forțeze să fie complet cinstit cu el însuși, să îndepărteze straturile de vină, de onoare cavaleriească și de iluzii care îi umbreau gândurile, pentru a descoperi adevărul propriilor sentimente. Nu că adevărul ar mai fi contat. Cassandra trebuia convinsă să se mărite cu el.

Însă adevărul i se arătase fără putință de tăgadă, după ce înlăturase toate aparențele.

Era îndrăgostit de ea.

Însă asta însemna neapărat că dorea să se și însoare cu ea? Dorea să se căsătorească atât de tânăr?

Bineînțeles, nu avea rost să stea să se gândească prea mult la acele întrebări. Fusese surprins îmbrățișând-o pasional și trebuia să o ia de soție. Mai ales în condițiile în care reputația ei era destul de precară.

Avea să mănânce rapid ceva de prânz, se hotărî el în timp ce se apropia de Merton House. Apoi urma să iasă din nou. Trebuia să vorbească cu William Belmont. Fusese minunat să audă noaptea trecută adevărul despre *acel* dezastru, însă Stephen nu era deloc sigur că cel mai bun lucru atunci era să facă public acel adevăr.

Paget se sinucisese în timpul unei crize de furie provocate de beție.

Cel mai probabil, trupul său avea să fie dezgropat din curtea bisericii și reîngropat în pământ nesfințit.

Iar Cassandra era văduva lui.

Sigur o să fie băgată într-o nouă poveste de prost gust.

Asta *dacă* povestea lui Belmont avea să fie crezută. Exista posibilitatea ca majoritatea oamenilor să creadă încă vechea

poveste a criminalei cu toporul. Era mai succulentă. Noua versiune doar ar reînvia un scandal care deja devenea istorie. Probabil cei mai mulți nici nu o credeau *cu adevărat* și se plictisiseră să se gândească la ea.

Poate că Belmont putea fi convins să întărească cel mult verdictul oficial al morții, adică faptul că fusese un accident. Putea pretinde, fără să mintă, că fusese martor și văzuse ce se întâmplase. Cuvântul lui avea o oarecare greutate, mai puțin în rândul celor hotărâți să creadă ce era mai rău. La urma urmei, era fiul răposatului Paget.

Și după gustarea de prânz trebuia să o vadă și pe Cassandra. O va invita în oraș dacă soarele se hotăra să strălucească până la urmă. Își va începe campania de convingere. Își va folosi tot farmecul de care era în stare să o facă să se îndrăgostească de el.

De fapt, abia aștepta să o revadă.

Iuți pașii până la ușă și bătu ușor în loc să își scoată cheia. Își aruncă pălăria la lacheul care îi deschise și rânji către majordomul său, care tocmai apăruse din camerele din spate ale casei.

— Nu e nevoie să intri în panică, Paulson, spuse el. Un prânz ușor cu carne rece și pâine cu unt e mai mult decât suficient. Poți să-mi pregătești asta în jumătate de oră?

Însă Paulson avea ceva să îi transmită.

— Lady Sheringford, ducesa de Moreland și baroneasa Montford sunt aici, domnule, zise el. Cred că sunt în sala de bal. Au spus că nu rămân la gustare, însă am ajuns de mai bine de o oră și, fără îndoială, au uitat cât de târziu este. Mi-am permis să pregătesc o gustare rece pentru ele. O să adaug un tacâm și pentru dumneavoastră, domnule. Totul va fi gata în zece minute.

Surorile lui? În *sala de bal*?

Nu era nevoie de un mare efort intelectual să ghicească motivul. Deja se ocupau înainte să le ceară el asta. Îi planificau balul de logodnă.

— Mulțumesc, Paulson, răspunse el, întorcându-se spre scări.

Urcă câte două trepte deodată.

Oare ar trebui să le *spună*? se întrebă el. Că logodna lui era una falsă, în ceea ce-o privea pe Cass? Nu, își spuse el înainte să ajungă în capătul scărilor. Era irelevant. La sfârșitul sezonului,

logodna va fi una reală pentru amândoi. Se vor căsători la vară. La Warren Hall, spera el, cu toate că se mulțumea și cu St. George aici în oraș dacă asta era ce își va dori ea atunci.

Își găsi surorile stând în picioare în mijlocul sălii de bal, cu capul pe spate, privind candelabrele de deasupra. Erau trei cu totul, căci era o sală mare și magnifică, însă destul de nefolosită. Un gentleman burlac nu prea avea ocazia să dea petreceri somptuoase în propria casă.

Balul său de logodnă va fi o excepție. Și îl aștepta cu destul de mult entuziasm. Stephen rămase în prag, cu mâinile la spate.

— Am numărat șaptezeci de suporturi de lumânări în candelabrul acesta. Cel din capătul opus are un număr egal. Cel din mijloc e mai mare. Probabil are cel puțin o sută. Asta înseamnă cel puțin două sute cincizeci de lumânări cu totul, fără să punem la socoteală suporturile de pe pereți. O să fie o extravaganta *imposibilă*. Numai lumânările vor costa o avere.

Vocea venea dinspre podiumul pentru orchestră din capătul celălalt al sălii. Stephen nu o observase înainte să vorbească.

Cassandra.

Și ea stătea cu capul pe spate.

Ca și când Paulson și menajera n-ar ști de câte lumânări va fi nevoie ca să lumineze sala de bal, fără să fie nevoie să le numere până le întepenea gâtul.

— Eram cât pe ce să trimit după întăriri când am auzit că mi-ați invadat casa, zise Stephen, ridicând vocea. Însă ar fi inutil, din ce văd. Deja ați pus complet stăpânire pe ea până după balul de logodnă, nu-i așa?

— Asta dacă nu cumva ai *tu* de gând să organizezi totul singur, Stephen, spuse Margaret, în timp ce el păși în încăpere.

El rânji și o sărută pe obraz, apoi se întoarse să facă același lucru cu celelalte două surori.

— Poate totuși ar trebui să chem întăriri, la urma urmei, adăugă el, ca să mă asigur că nici una dintre voi nu fuge înainte de ziua cea mare.

Cassandra se apropia de ei, cu obrajii ușor îmbujorați.

El îi ieși în întâmpinare și își trecu un braț pe după talia ei, apoi o sărută fugăr pe buze. Era o senzație ametoitoare să o vadă așa în casa lui.

— Draga mea, spuse el.

— Stephen, răspunse ea, în timp ce el o întoarse spre surorile lui.

Toate aveau aceeași expresie satisfăcută.

— Am ieșit la cafea și prăjituri, spuse Cassandra. Stephen, am fost feliitată de el puțin douăzeci de persoane, cu toate că anunțul nici măcar nu a apărut încă în ziare. A fost amețitor. Și încântător, adăugă ea, ca și când ar fi fost un gând întârziat.

— Atunci e foarte bine că am spus adevărul atunci când am anunțat logodna la balul de noaptea trecută, spuse el.

Ochii ei îi zâbeau. Pe chipul surorilor lui erau zâmbete identice. Se întrebă ce simțeau cu adevărat pentru logodna lui.

— Un lucru foarte bun, aprobă Cassandra. Însă *tu* ai fost cel care a făcut anunțul.

— Așa cum se cuvenea și se cădea, adăugă Meg. Mă ia cu fiori să-mi imaginez care ar fi fost reacția dacă *tu* ai fost cea care l-ar fi făcut, Cassandra.

Comentariul ei le distrasă nespuse pe doamne.

— Și însăși *ideea*, adăugă Nessie, că poate *nu* ai fi spus adevărul când ai făcut anunțul, Stephen. Sau că te-ar fi putut contrazice Cassandra. Simt cum mă ia amețeaia numai când mă *gândesc*.

— Și nici n-am fi avut acest bal somptuos de organizat, adăugă Kate. Și o nuntă chiar și mai somptuoasă vara asta.

Toate se înveseliră iar, ca și când ar fi complotat împotriva lui. Stephen o îmbrățișă mai strâns pe Cassandra și îi zâmbi.

— Văd că te înțelegi fabulos cu surorile mele, spuse el. Trebuia să te fi avertizat că nu vor aștepta până după nuntă ca să te ia sub aripa lor.

— Vorbeam despre culorile aranjamentelor florale înainte să ne îndreptăm atenția asupra candelabrelor, spuse ea. Cu toate am căzut de acord că efectul trebuie să fie strălucitor și însořit, ca o grădină, însă nu ne-am hotărât încă exact ce culori vor fi și cât de multe.

— Galben și alb, sugeră el, cu multă verdeață?

— Perfect. Ea îi zâmbi.

— Inspirat, spuse Nessie. Cassandra o să poarte o rochie galbenă ca soarele, Stephen. O să arate uluitor în culoarea asta, chiar dacă, desigur, ar arăta uluitor până și în maro ca noroiul. Sunt geloasă *de moarte* pe părul ei.

— Paulson o să mă certe o lună dacă nu vă conduc pe toate

în sufragerie în următoarele cinci minute. A pregătit o gustare rece pentru toți.

— Oh, spuse Cassandra, chiar nu pot să...

— ... refuzi, zise el în grabă. De acord. Chiar nu trebuie. N-ai vrea să fii dușmanul lui Paulson pentru tot restul vieții tale, Cass.

— Chiar mi-e foame, spuse Kate, pe un ton surprins. Bineînțeles, am rezistat tentației de a mânca o prăjitură la cafea. Paulson e un drăguț și o să am grijă să-i spun asta.

Surorile lui Stephen ieșiră din cameră fără să mai stea pe gânduri. El o mai reținu pe Cassandra câteva clipe, până când rămaseră singuri în sala de bal.

— Aveam de gând să vin la tine mai târziu, spuse el. Așteptam cu nerăbdare. Toată dimineața m-am gândit la tine în loc să-mi văd de treburile de la Cameră. Arăți minunat în nuanța asta de roz. În mod normal nu s-ar potrivi deloc cu părul tău. Cât de inteligent să-ți dai seama că nu e așa.

— Oh, Stephen, spuse ea oftând. Mi-aș *dori* ca noaptea trecută să nu fi avut loc. Tu și surorile tale sunteți îngrozitor de... *cumsecade*.

El îi zâmbi ștregărește.

— Dacă încă ai de gând să consideri asta o logodnă temporară, spuse el, vei descoperi cât de oribil de *necumsecade* pot să fiu, Cass. O să mă lupt fără milă pentru tine, cu toate tacticile murdare de care sunt în stare.

Ea râse și îi cuprinse un obraz în palmă.

El o sărută, prelungind îmbrățișarea suficient de mult cât să o lase aproape fără suflare.

— Un înger cu aripi murdare e o contradicție de termeni, spuse ea.

El îi luă mâna într-a lui, își împletiră degetele și o conduse spre salonul unde luau masa. Binecuvântate fie surorile lui că o aduseseră acolo.

În casa lui.

capitolul 20

Era aproape un noroc, își spuse Cassandra în timpul săptămânii următoare, că logodna ei temporară și pregătirile pentru bal o țineau atât de ocupată. Căci îi era greu să aibă răbdare. Avocatul ei avertizase că, deși se aștepta la o rezolvare rapidă și pozitivă a cazului ei, nu era posibil să primească vreun rezultat vreme de două săptămâni, poate chiar mai mult. Între timp nu trebuia să își facă griji.

Și, bineînțeles, nu primiră nici un rezultat. Iar ea, desigur, se îngrijora.

Însă viața îi devenise imposibil de ocupată. Într-o seară trebuia să meargă la o petrecere de cină la Wesley. Cassandra nu îi încredințase secretul ei, așa cum făcuse cu surorile lui Stephen. Nu ar fi fost de acord. Și, cu siguranță, ar fi dat vina pe Stephen, ceea ce ar fi fost oribil de nedrept. El era încântat de logodnă. O considera o soluție a tuturor problemelor ei.

— Căci, chiar dacă îți recuperezi banii și bijuteriile, Cassie, spuse el, tot vei fi singură și tot vor exista oameni care vor gândi rău despre tine. Merton te va putea proteja de toate astea.

Trebuia să îi spună fratelui ei ce îi mărturisise William despre moartea lui Nigel. Îi mai spusese și că William fusese convins să nu spună nimic nimănui altcuiva, sau cel puțin nu înainte să i se rezolve cazul. Wesley acceptă cu reticență că probabil nu era o idee bună să reînvie vechiul scandal chiar când oamenii începuseră să îl uite.

Mai erau încă o petrecere de cină și o mică serată la Sir Graham Carling și un concert privat la care Cassandra primise invitație chiar în ziua în care vestea logodnei ei apăruse în ziare. A doua zi, mai avea o petrecere în aer liber la care primise invitație personală.

Stephen o scotea în fiecare zi la plimbare cu trăsura sau pe

jos prin parc. În ziua cu petrecerea în aer liber, o luă la o plimbare de dimineață pe Rotten Row, după ce închiriasse un cal pentru ea. I se părea că trecuseră ani întregi de când călărise ultima oară, și probabil așa era. Aproape că uitase cât de înviorător era să stea călare în șa, să simtă puterea și energia calului și să o controleze cu îndemânarea mâinilor ei.

Însă pregătirile pentru bal îi consumau atât de mult timp, încât chiar sugeră o dată că poate ar trebui să renunțe la somn până va avea timp să se bucure din nou de el.

Și mai erau liste – liste nesfârșite – de întocmit și de realizat. Invitații de trimis și flori de comandat, și orchestră de angajat, și meniu de ales, și program de dansuri de alcătuit, și... Ei bine, activitățile păreau nesfârșite. Surorile lui Stephen puteau să se descurce foarte bine și fără ea, Cassandra știa asta. Ba chiar și doar una dintre ele ar fi putut. Chiar dacă crescuseră într-o casă parohială de la țară, acum erau doamne cât se poate de competente din lumea bună. Însă insistaseră să lucreze împreună, și Cassandra să facă parte din grupul lor.

— O să fie *atât* de distractiv, spuse Vanessa, alegând să ignore afirmația Cassandrei că nu se va căsători de fapt niciodată cu Stephen, să avem încă o soră. Am două cumnate din prima mea căsătorie și trei din căsătoria mea cu Elliott, însă e întotdeauna loc pentru mai multe. Nimic nu e *atât* de minunat ca familia, nu-i așa?

Cassandra începu să creadă cu o oarecare tristețe că, într-adevăr, așa era. Surorile lui Stephen nu erau chiar nedespărțite. Fiecare avea viața ei și locuiau în colțuri diferite ale țării, mai puțin primăvara, când se întâlneau la Londra pentru sesiunea parlamentară și pentru sezon. Însă între ele era o apropiere care o făcea să simtă o durere de invidie și de dor.

Le cunoscuse în acea săptămână pe vicontesa Burden și pe contesa de Lanting, cumnatele Vanessei și lui Katherine, iar acestea chiar spusese că sunt încântate să o primească pe Cassandra în familia lor mai mare.

Da, familia – și surorile – erau, într-adevăr, bunuri de preț. Iar viața era agitată.

Nici măcar acasă nu era liniște.

William era un om bogat. Chiar și fără partea care îi revenea ca fiu al lui Nigel, era bogat, căci strânsese o avere în anii lui de negoț cu blănuri în America și Canada. Acum era pregătit

să se așeze la casa lui. Voia să cumpere pământ și să devină un gentleman fermier alături de Mary, și deja își întemeiasă o familie.

Însă Mary fusese de neclintit. Ar fi bătut străzile Angliei ca o hoinară sau ar fi fost aruncată într-o pușcărie pentru vagabondaj dacă nu ar fi fost bunătatea lui Lady Paget, care abia avea cât să-i ajungă ei, știe bunul Dumnezeu, când a fost alungată de la Carmel, însă care le luase pe Mary și pe Belinda – ca să nu mai vorbim de Roger – cu ea când plecase. Mary *nu* avea de gând să o abandoneze pe doamna acum doar pentru că se întorsese Billy acasă, nu, în nici un caz, înainte să se mărite cu contele de Merton, care era un gentleman adevărat în ciuda a ceea ce făcuse când o cunoscuse pe doamna – deși *asta*, fără îndoială, fusese din cauza faptului că se îndrăgostise de ea, și ce bărbat nu s-ar îndrăgosti de ea când era atât de frumoasă? De atunci își răscumpăraseră înzecit păcatele. Iar dacă Lady Paget alegea să *nu* se mărite cu domnul, deși ar fi remarcabil de prostesc din partea ei să nu o facă – *nu* că ar fi avut Mary vreun drept să își judece stăpânii, cu atât mai puțin să-i facă *prostuți* –, atunci Mary o să rămână cu ea până când doamna își va primi banii și se va stabili undeva cu servitori așa cum trebuie. Însă Mary dorea să îi vadă întâi ea pe acei servitori, căci nu aveai de unde să știi peste ce lepădături puteai să dai în Londra, care să aibă impresia că puteau să facă curat și să gătească pentru o doamnă. Mary rămânea acolo, cel puțin acum, iar dacă lui Billy nu-i convenea asta și dorea să plece să caute pământ înainte ca ea să fie gata să meargă cu el, atunci n-avea decât.

De fiecare dată când Mary ținea acest discurs lung, cu oarecare variații, sfârșea cu ochii în lacrimi și șorțul pe față, iar William îi oferea un umăr pe care să plângă și o bătea ușor pe spate, îi zâmbea și o asigura că n-avea de gând să plece nicăieri până când Cassie nu era bine. Iar Mary era o găsculiță dacă credea așa ceva.

Alice făcea la fel. Se întorsese din excursia ei din Kent arătând cu zece ani mai tânără. Ochii îi străluceau. La fel și obrajii. Strălucea cu totul.

— Cassie, spuse ea, la nici zece minute după ce intrase în casă, sunt oameni minunați, familia lui Allan. Sunt foarte uniți, și totuși m-au primit cu brațele deschise ca pe o prietenă. De fapt, mai mult decât ca pe o prietenă. M-au tratat ca pe una de-a lor.

Acum era *Allan*, deci?

— Sunt foarte bucuroasă, răspunse Cassandra. Înseamnă că o să te vezi mai des cu domnul Golding?

— Prostuțul vrea să mă mărit cu el, zise Alice.

— Prostuț, într-adevăr, aprobă Cassandra. Ai acceptat?

— Nu, răspunse Alice, lăsându-și ceașca pe farfurie cu un clinchet ușor. Ceașca nu ajunsese la gura ei.

— Nu?

— Nu, întări Alice. I-am cerut să-mi lase timp să mă gândesc la asta.

Cassandra își lăsă la rândul ei ceașca și farfurioara pe masă lângă ea.

— Presupun că din cauza mea.

Alice își țuguie buzele, însă nu o contrazise.

— Alice, spuse Cassandra cu o severitate neprefăcută, dacă tu și Mary mă obligați să mă căsătoresc cu Stephen, o să-mi fie foarte greu să vă iert pe vreuna din voi.

Alice avea o expresie încăpățânată.

— Desigur, continuă Cassandra, amândouă veți nega că ați făcut așa ceva. Amândouă vă amânați viitorul sau chiar îl refuzați cu totul în cazul în care eu *nu* mă mărit cu el. Dar să știi că nu voi permite asemenea tiranie. O să vă dau preaviz – un preaviz foarte *scurt*. Vă concediez pe amândouă.

— Ne concediezi? întrebă Alice. N-am mai fost plătită de aproape un an și cred că asta înseamnă că nu mai sunt servitoarea ta, Cassie. Sunt doar prietena ta. Nu-ți poți da afară prietenii. Iar dacă încerci să scapi de Mary, o să te cicălească și o să izbucnească în lacrimi și o să facă să te simți ca un vierme. Apoi va rămâne și va refuza să te lase să o plătești și te vei simți ca un vierme uriaș. Iar domnul Belmont va rămâne cu ea pentru că, spre meritul lui, le iubește și pe ea, și pe Belinda. Și te vei lovi mereu de el în timp ce repară tot ce e de reparat în casa asta – o misiune care pare fără sfârșit. Și în cele din urmă, te vei simți ca un *balaur*.

Cassandra scutură din cap și își luă din nou ceașca și farfurioara.

— Îmi voi cumpăra o casuță cu *un singur dormitor*, spuse ea și nu va fi loc în el decât pentru mine.

După ce avusese ultimul cuvânt, își băuse ceaiul până la fund, cu destul de multă satisfacție.

Și cum de erau Alice și Mary brusc de partea lui Stephen când, cu mai puțin de două săptămâni în urmă, amândouă îl crezuseră diavolul pe pământ? Însă, bineînțeles, asta fusese înainte să îl cunoască. Cum ar fi putut *vreo* femeie să reziste în fața acelei priviri angelice îndată ce îl vedea? Și cum ar fi putut *vreo* femeie să reziste în fața farmecului său cald când acest farmec îi era destinat ei? Nu juca cinstit. Căci de fiecare dată când venea în casă – și venea zilnic – avea câte un cuvânt și un zâmbet pentru Mary și un cuvânt și un zâmbet pentru Alice.

Oh, chiar *nu* juca cinstit. Căci, desigur, și *ea* trebuia să vadă zilnic acea frumusețe, și *ea* era expusă la tot acel farmec. Și *ea* avea amintiri care treceau dincolo de aspectul fizic și de farmecul lui.

Și, de fiecare dată, în mintea ei stăruia întrebarea: de ce să *nu* se mărite cu el când în trupul ei nu mai exista nici un os sau mușchi sau celulă care să nu fie amețite de dragoste pentru el?

Nu ea îl omorâse pe Nigel, iar Stephen știa asta. Nu mai era atât de prostuță încât să creadă că orice bărbat din lume era putred până în măduvă oaselor. Avusese ghinionul să se mărite cu un bărbat care suferea de o boală tristă, care îi distrugea în egală măsură pe cei din jur și pe el însuși. Nu fusese vina ei că nu putea fi vindecată de acea boală. Nici pentru toate bătăile pe care le suferise, deși, de-a lungul anilor de căsnicie, se învinuise pe ea însăși.

Nu exista nici un motiv real pentru care să nu se mărite cu Stephen și să caute un strop de fericire după toți acei ani de durere. Însă se simțea folosită, murdărită și obosită, iar Stephen părea exact opusul. Nu se putea convinge că nu-i făcea un rău dacă se mărita cu el, că nu-i va fura din lumină.

Iar el chiar o iubea? Dacă nu s-ar fi întâmplat ca acel sărut să îl oblige să-i ceară mâna și să-l facă să mărturisească atât de galant că era îndrăgostit de ea, ar fi făcut vreodată vreuna din astea de bunăvoie?

Poate că, într-o zi, își spusese Cassandra, își va recăpăta încrederea și respectul de sine suficient de mult cât să o facă să se gândească să se căsătorească din nou. Dar nu acum. Nu încă. Și nu cu Stephen.

Dar cum să existe altcineva în afară de Stephen?

Exista un lucru de care nu se mai îndoia, și anume de propria ei inimă. Îl iubea cu toată ființa ei.

Stephen nu fusese la fel de ocupat precum Cassandra, sau cel puțin nu era mai ocupat decât de obicei. Își oferise ajutorul la organizarea balului, care urma să aibă loc în casa *lui*, ca să sărbătorească logodna *lui*, însă surorile lui îl priviseră toate cu un soi de nerăbdare pe care o mai arătaseră uneori, când, atunci când avea zece ani și ajungea acasă cu pantalonii rupți sau cizmele murdare de noroi chiar când se pregăteau pentru un târg de binefacere la biserică.

Se părea că nu era nevoie de bărbați pentru balurile lumii mondene decât ca să danseze cu doamnele și să se asigure că nici una nu rămânea fără partener.

În acea săptămână, își concentra aproape toată energia încercând să o convingă pe Cassandra să se mărite cu el în vară, fără să deschidă direct subiectul. Și încercând să o facă să se îndrăgostească de el.

Nu mai era o chestiune de galanterie. Era în joc fericirea întregii sale vieți.

Însă nu îi spuse asta. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi forțeze mâna să se căsătorească cu el din milă. Îi spusese o dată că o iubește, acum trebuia să o convingă cu fapte că spusese adevărul.

Sala de bal arăta, într-adevăr, uluitor. Părea o grădină de vară plină de soare. Nu că ar fi fost vreun soare, însă florile galbene și albe și buchetele de ferigi verzi dădeau impresia de lumină, iar candelabrele de deasupra fuseseră spălate, lustruite și făcute să strălucească atât de puternic, că cele trei sute de lumânări păreau aproape de prisos.

Sala de bal mai și *mirosea* ca o grădină. Și părea foarte înprosătată. Însă, desigur, asta nu avea să mai dureze mult. În aproximativ o oră, oaspeții urmau să sosească și nici măcar dacă deschideau toate ferestrele nu puteau să mențină răcoarea. Meg prevăzuse că acel bal va fi cel mai senzațional, iar Stephen tindea să-i dea dreptate. Balurile de la Merton House erau rare și, pe deasupra, acela era organizat pentru a-i sărbători logodna cu o criminală cu toporul. Acel termen încă circula prin cluburi și saloane, își dădea seama de asta, însă se îndoia că cineva mai credea adevărul lui literal. Și-ar fi dorit ca adevărul să poată fi spus, însă știa că era mai înțelept să lase baltă întregul subiect.

Tocmai organizase o cină de familie care să preceadă balul – ceva pus la cale de el însuși. Participaseră surorile lui, Con și

Wesley Young. Acum toți se plimbau prin sala de bal, relaxându-se înainte ca încăperea să se umple de oaspeții de la petrecere.

Stephen văzu că muzicienii își montaseră deja instrumentele pe podium, însă coborâseră să ia cina.

— E la fel de frumos cum ți-ai imaginat? o întrebă pe Cassandra, venind în spatele ei și trecându-și un braț pe după talia ei.

— Oh, chiar și mai frumos, răspunse ea, zâmbindu-i.

Era îmbrăcată într-o rochie galbenă ca soarele, așa cum promisese. Sclipea când se mișca. Era o culoare mai proaspătă ca aurul, mai strălucitoare ca lămâia. Mânele scurte și bufante și decolteul adânc erau tivite cu floricele albe. La fel și tivul mare cu volan. Purta pandantivul în formă de inimă pe care i-l dăduse fratele ei și o brățară aproape asortată din diamante mici, dispuse în forma unor inimioare, primită de la el ca dar de logodnă.

I-o va returna când va pune capăt logodnei, îi spusese ea când i-o dăruise în acea seară – singura referire pe care o făcuse vreunul din ei toată săptămâna la acel eveniment care s-ar putea întâmpla în viitor.

— O să fie o seară perfectă, spuse el. O să fiu invidiat de toți bărbații prezenți.

— Și eu cred că toate domnișoarele nemăritate vor purta doliu. O să fii o pierdere teribilă pentru toate, cu excepția miresei, atunci când chiar te vei căsători, Stephen.

— Vara asta? spuse el, zâmbind către ea.

Își întoarse capul către ușă. Auzea vocea lui Paulson, neobișnuit de ridicată, neobișnuit de agitată.

— Rândul de primire nu s-a format încă, domnule, spunea el. Nimeni nu e așteptat mai devreme de încă o oră. Permiteți-mi să vă conduc în salonul pentru oaspeți și să vă aduc acolo ceva răcoritor.

Stephen ridică din sprâncene. Dacă acel vizitator nerăbdător fusese suficient de insistent cât să ajungă atât de departe în casă, în ciuda vigilenței lui Paulson, probabil era zadarnic să continue să-i sugereze salonul pentru oaspeți. Se îndreptă cu pași mari către uși, iar Cassandra îl urmă.

— La naiba cu rândurile de primire, și balurile, și orele de sosire, și saloanele pentru oaspeți, prostule, răspunse o voce aspră, nerăbdătoare, care probabil i se adresa lui Paulson. Unde

e? Sunt hotărât să o găsesc, chit că voi fi nevoit să întorc toată casa cu susul în jos. Ah, sala de bal. Acolo e?

Stephen își dădu seama că familia lui se îndrepta cu o oarecare surprindere spre ușile sălii de bal, în timp ce un domn își făcu apariția în prag, înfășurat cu o pelerină neagră, cu joben pe cap și o încruntătură furioasă pe față.

— Bruce, spuse Cassandra.

Ochii bărbatului se opriră în același moment asupra ei. Cu o mișcare ușoară din cap, Stephen îi făcu semn lui Paulson să plece.

— Paget? zise Stephen, făcând un pas înainte și întinzând mâna dreaptă.

Lordul Paget o ignoră și îl ignoră și pe el cu totul.

— Tu! spuse el, adresându-i-se cu asprime Cassandrei și îndreptând un deget acuzator spre ea. Ce *dracu'* crezi că faci?

— Bruce, spuse Cassandra pe un ton coborât și rece, cu toate că Stephen îi simți un tremur ușor, ar fi mai bine să vorbim în privat. Sunt sigură că, desigur, contele de Merton ne va lăsa să îi folosim salonul pentru oaspeți sau biblioteca.

— *Pe toți dracii*, nu vom vorbi în privat, spuse el, făcând câțiva pași în cameră. Femeie, toată lumea trebuie să afle cine ești, și va afla de la mine, începând cu acești oameni. Ce dracu...

Stephen făcu un pas spre el. Paget nu era un bărbat mic. Avea peste înălțimea medie și nu era deloc firav. Însă Stephen îi apucă gâtul pelerinei și gulerul cămășii de dedesubt și îl ridică în sus cu o mână. Își aplecă apoi capul până când între nasul lui și cel al lui Paget rămaseră doar câțiva centimetri. Nu ridică tonul.

— Paget, spuse el, în casa mea nu vei vorbi deloc, decât dacă îți dau eu voie. Și nu vei folosi un limbaj care ar putea fi vulgar pentru urechile doamnelor nici măcar dacă îți dau eu voie să vorbești.

Încheieturile degetelor sale apăsau ușor, dar intenționat pe traheea bărbatului, iar fața acestuia începu să se învinețească.

— *Doamne?* răspunse Paget. Merton, singura femeie pe care o văd în fața mea nu e doamnă.

Cumpătul pus la încercare al lui Stephen cedă. Îl izbi pe Paget de peretele aflat la jumătate de metru în spatele lui, cu mâna încă în gâtul bărbatului. Își ținea mâna liberă, strânsă în pumn, la înălțimea umărului.

Pălăria lui Paget se înclină într-un unchi imposibil și căzu

pe podea.

— Poate că auzul mi-a jucat feste, Paget, spuse Stephen. Însă, în caz că nu, îți voi asculta scuzele.

— La naiba cu scuzele! se auzi vocea furioasă a lui Wesley Young chiar din spatele umărului lui Stephen. Lasă-mă pe mine, Merton. Nimeni nu vorbește așa cu sora mea fără să dea socoteală.

— Ai face bine să-ți ceri scuze, Paget, spuse Elliott pe un ton calm din cealaltă parte, apoi să faci ce ți-a sugerat Lady Paget. Curând așteptăm oaspeți și nimeni nu ar vrea să te vadă cu nasul plin de sânge. Și îmi imaginez că tu îți dorești cel mai puțin asta. Discută ce ai de discutat într-o cameră privată. Sunt sigur că fratele și logodnicul lui Lady Paget vor fi fericiți să te însoțească.

— Îmi cer scuze pentru limbaj în fața *doamnelor* din această încăpere, spuse Paget printre dinți, iar Stephen se simți obligat să își coboare pumnul și să îl elibereze din strânsoare, cu toate că ceea ce dorise să spună fusese insolent de clar. Scuza nu o includea și pe Cassandra.

Paget își netezi pelerina și se uită urât la ea.

— Femeie, spuse el, în alt loc și în alt timp, ai fi fost arsă de mult pe rug ca vrăjitoare, înainte să apuci să faci rău. Ce m-aș fi bucurat să privesc și să ațâț focul.

Pumnul lui Stephen îi izbi capul de perete, iar sângele îi tâșni pe nas.

— Bravo, Stephen, spuse Vanessa.

Paget scoase o batistă dintr-un buzunar al pelerinei și își șterse nasul, apoi privi sângele stacojiu.

— Merton, spuse el, presupun că te-a convins pe tine și pe toți bărbații din Londra – și poate chiar și pe unele doamne – că *nu* mi-a ucis tatăl cu sânge-rece. Și cred că te-a mai convins că nu ți se va întâmpla și ție același lucru după ce se va fi săturat de tine și va dori să se elibereze ca să-și găsească o nouă victimă. Și probabil îi susții pretențiile deplasate la banii tatălui meu și la toate bijuteriile în care a scăldat-o înainte să îl împuște în inimă? E dracul împielit, dar este foarte deșteaptă.

— Nu, Stephen, n-o face, zise Margaret. Nu-l lovi din nou. Violența aduce doar o satisfacție de moment, nu o soluție reală la vreo problemă.

Logica feminină.

— Nu, Wes, spuse și Cassandra.

Stephen nu-și luă ochii de la fața lui Paget.

— Iar eu presupun, spuse el pe un ton coborât, că te-ai mințit singur toată viața că tatăl tău nu era un bețiv violent din când în când? Presupun că ai impresia că violența manifestată față de femei nu se poate numi violență în sensul propriu al cuvântului dacă e împotriva soției. Soțiile trebuie disciplinate, iar soții au dreptul legal de a administra acea disciplină. Chiar și atunci când fapta lui de violență o face pe acea femeie să își piardă copilul pe care îl poartă în pânțe.

— Oh, Stephen, spuse Katherine cu o voce ascuțită și pe jumătate sugrumată.

— Tatăl meu obișnuia să bea foarte rar, răspunse Paget, privind în jurul său cu furie și dispreț. Mult mai rar decât majoritatea bărbaților. Merton, nu o să permit ca memoria lui să fie întinată de minciunile pe care ți le-a spus femeia asta. E adevărat, atunci când bea putea fi un om dur, însă doar atunci când persoana respectivă merita să fie pedepsită. Femeia asta îi făcuse pe toți bărbații din vecini să dea din coadă în fața ei. Nu ai de unde să știi ce...

— Și mama ta la fel? întrebă Stephen. Și mama ta merita astfel de pedepse? Chiar și pe ultima?

Întrecuse măsura. Era furios și nu se gândise înainte la cuvintele pe care le rostise.

Însă Paget se albise. Își mai șterse câteva picături de sânge din nasul înroșit.

— Ce ți-a spus despre mama mea? întrebă el.

— Chiar dacă, într-adevăr, Cassie l-ar fi ucis pe Paget, spuse Wesley Young, tot aș susține-o. Aș *aplauda-o*. Nenorocitul ăla merita să moară. Și o să-mi cer scuze în fața doamnelor, însă nu îmi retrag cuvintele. *Nu l-a omorât ea.*

— Ce ți-a spus despre mama mea? întrebă Paget din nou, ca și când Young nici n-ar fi vorbit.

— Doar ce s-a auzit din zvonuri, răspunse Stephen cu un oftat. Știm cu toții cât de neserioase sunt zvonurile. Însă ce a suferit logodnica mea timp de nouă ani în mâinile soțului ei, adică tatăl tău, nu e zvon. Și mai mult, Paget, tu știi asta. Și știi că *dacă* l-ar fi omorât ea ar fi făcut asta doar ca să-și salveze propria viață sau viața altei persoane pe care violența lui o pune în pericol. Probabil știi chiar și că nu ea l-a ucis. Însă pentru tine a fost mai convenabil să pretinzi că *ești convins* de asta și că

oricând poți să faci să fie arestată și pedepsită pentru crima ei. Te-ai îmbătat cu ideea asta și cu felul în care ai speriat-o făcând-o să creadă în puterea ta.

— Mama a murit când a căzut de pe cal, zise Paget. A încercat să sară peste un gard care era prea înalt pentru ea.

Stephen clătină din cap. Timpul se scurgea rapid. Oare cât era ceasul?

— Bruce, zise Cassandra, iar Stephen întoarse capul să o privească. Dacă ai și altceva să îmi spui, vino să vorbim mâine. Locuiesc pe Portman Street.

— Știu, răspunse Paget. Tocmai vin de acolo.

— Nu l-am ucis eu pe tatăl tău, spuse ea. Nu pot să dovedesc că n-am făcut-o, iar tu nu poți să dovedești că am făcut-o. Moartea lui a fost declarată un accident tragic și așa a și fost. Nu vreau să mă bag mai mult de-atât în viața ta. Nu-mi doresc să locuiesc la conac, nici măcar în casa de la oraș. Vreau doar ce mi se cuvine, ca să-mi pot trăi propria viață și nu o să te mai văd sau o să te mai deranjez niciodată. Și ai putea să accepți cererile foarte rezonabile ale avocatului meu. Nu ai vreun temei să le respingi.

El își pierdu din nou cumpătul. Arătă cu degetul spre ea și trase aer în piept să vorbească. Însă în prag apăruse încă o persoană. Preț de o clipă teribilă, Stephen crezu că e un oaspete sosit devreme, cu toate că nu mai era deloc devreme. Însă era William Belmont.

— Dumnezeule, spuse el, privindu-i pe rând pe cei adunați în încăpere. Am ajuns acasă acum jumătate de oră, și Mary mi-a spus că ai venit în vizită, Bruce, și că ți-a spus unde e Cassie. De obicei, Mary știe să nu dea astfel de informații, mai ales când e vorba de cel care a dat-o afară cu o lună în urmă. Văd că ai nasul plin de sânge. Presupun că din bunăvoința lui Merton? Sau a lui Young?

— N-am absolut nimic de vorbit cu *tine*, zise Paget, încruntându-se.

— Ei bine, eu am ceva de vorbit cu *tine*, spuse Belmont, privind din nou în jur. Și din moment ce se pare că nu ai avut buna-cuviință să ceri să vorbești în privat cu Cassie când ai ajuns aici, atunci am și eu ceva de spus în fața tuturor celor prezenți.

— Nu, William, spuse Cassandra.

— Ba da, răspunse el. Era și tatăl meu, Cassie, nu doar soțul

tău. Și a fost și tatăl lui Bruce și trebuie să afle adevărul. La fel și cei care se pregătesc să te primească în sânul familiei lor ca mireasă a lui Merton. Bruce, nu Cassie l-a împușcat pe tatăl nostru. Nici eu, cu toate că, știi, am *fost* de față și l-am prins de încheietura mâinii ca să-i iau arma. Începuse să o ia la palme pe Mary pentru că mai devreme, înainte să se apuce de băut, îi spusese că mă însurasem cu ea și că Belinda era copilul meu. Cassie, apoi domnișoara Haytor au fost aduse acolo de țipetele lui Mary, apoi am ajuns și eu acasă și am fost condus de vocea lui ridicată, care se auzea din bibliotecă. Avea pistolul îndreptat spre Cassie. Însă când m-am dus la el și am încercat să îi iau arma, el a întors-o cât se poate de intenționat, a țintit spre propria inimă și a apăsător pe trăgaci.

— Mincinosule! strigă Paget. Asta este o minciună murdară.

— Domnișoara Haytor deja spusese aceeași poveste înainte să mă întorc eu cu câteva zile în urmă și să-mi spun versiunea identică, răspunse Belmont. Și, Bruce, dacă ai impresia că aș fi în stare să spun acea poveste împotriva propriului tată, ca să-mi protejez mama vitregă, atunci nu știi nimic despre devotamentul unei familii. Sau despre coșmaruri. S-a omorât într-o criză de beție. Și dacă suntem înțelepți, acceptăm verdictul oficial de moarte accidentală și o tratăm pe Cassie cu respectul care i se cuvine văduvei tatălui nostru.

Paget plecă fruntea și închise ochii.

— Suntem extrem de aproape de începutul balului, spuse Stephen încet. Primii oaspeți vor sosi într-un sfert de oră. Paget, unul dintre cumnații mei te va însoți într-un salon de oaspeți, unde poți să-ți speli nasul și să-ți aranjezi hainele. Nu contează că nu ești îmbrăcat ca pentru bal. Rămâi oricum și participă la acesta. Și zâmbește și pari bucuros pentru Cassandra. Spune-le tuturor celor care par dornici să asculte că moartea accidentală a tatălui tău a fost tragică, însă ești fericit să vezi că mama ta vitregă își vede de viața ei. Spune-le că asta și-ar fi dorit tatăl tău.

— Ești *nebun*? întrebă Paget cu răutate.

Însă Con ajunsese deja de o parte a lui, iar Monty de cealaltă și amândoi zâmbeau.

— Ai ales un moment bun să vii la Londra, spuse Monty.

— Aș spune, zise Con strângându-i umărul, că Lady Paget ți-a scris să îți anunțe logodna și să-ți ceară binecuvântarea, nu-i

așa, Paget, iar tu ai avut o idee chiar și mai bună și ai venit în persoană. *Ba chiar* ai călărit fără oprire ca să ajungi la timp pentru bal.

— Și ai ajuns la fix, zise Monty rânjind, așa că n-ai mai avut timp să te schimbi în ținută de bal. E o poveste emoționantă. Doamnele vor lăcrima când o vor auzi.

— Mai bine ne-am gândi totuși la o explicație pentru nas, spuse Con în timp ce îl conduceau, între ei, afară din încăpere. N-ar trebui să fie prea greu. Un bărbat poate avea tot soiul de accidente când se grăbește să îi ureze de bine mamei vitrege în noua ei căsnicie.

Stephen îi luă mâna Cassandrei. Era foarte palidă, iar mâna ei era rece. Îi zâmbi, apoi privi către William Belmont.

— Vrei să rămâi și tu? întrebă el. Îl mai întrebese și înainte, însă Belmont refuzase, din moment ce Mary fusese foarte încăpățânată în refuzul ei de a participa la asemenea eveniment măreț, chiar dacă *era* doamna William Belmont și cumnata lordului Paget.

— Eu nu, răspunse Belmont. Mă duc acasă la cină, care e gata de jumătate de oră. Bruce o adora pe mama noastră, însă nu vedea niciodată adevărul. Cred că îi era teamă de el. Și-a petrecut cei mai mulți dintre anii săi ca adult cât de departe putea de Carmel. Și, desigur, la fel și eu. Cassie, trebuia să fac mai multe pentru tine decât am făcut. Acum îmi pare rău, însă scuzele sunt ieftine, nu-i așa?

Apoi se întoarse și ieși.

Stephen o privi pe Cassandra.

— Totul e bine? întrebă el.

Ea încuviință din cap. Mâna începuse să i se încălzească într-a lui.

— Câtă melodramă, zise ea. Oh, Stephen, îmi pare atât de rău. Probabil blestemi ziua în care m-ai zărit pentru prima dată în parc.

El îi zâmbi și o sărută fugar pe buze, deși era conștient de prezența familiei sale în apropiere, toți agităndu-se după ceea ce tocmai se întâmplase.

— Binecuvântează-te cea zi, spuse el.

Ea se mulțumi să ofteze.

— Stephen, zise Meg rapid, a venit timpul pentru șirul de primire. Oaspeții vor începe să sosească dintr-o clipă în alta.

Stephen privi în jurul lui rânjind.

— Iar un bărbat își sărbătorește logodna o singură dată, răspunse el.

Surorile lui îi îmbrățișară pe el și pe Cassandra.

— O să ai copii cu Stephen, o auzi pe Vanessa șoptindu-i Cassandrei când o îmbrățișă. Nu îi vor compensa pe cei pe care i-ai pierdut, însă îți vor încălzi inima. Îți promit că o vor face. Oh, îți *promit*.

capitolul 21

Cum să poată sta să întâmpine oaspeții după toate astea, se întreba Cassandra în decursul orei care urmă, zâmbind și salutând un număr uriaș de musafiri și mulțumindu-le pentru urările de bine cu ocazia logodnei ei?

Însă o făcu.

Oare cum să poată să danseze tot restul serii, continuând să zâmbească, și cum să poată să facă conversație și să râdă între dansuri de parcă ar fi cea mai fericită seară din viața ei și era lipsită de orice grijă?

Însă o făcu.

Ba chiar aproape că se simți bine.

Chiar se simțea bine, exceptând vina care o măcina pentru faptul că păcălea pe toată lumea. În afară de Stephen, desigur. Și de surorile lui. Și bănuia că acestea le spusese și soților lor.

Cumva, evenimentul părea o ocazie minunată de sărbătoare, sala de bal era cea mai fermecătoare pe care o văzuse vreodată, iar Stephen părea mai fericit și mai chipeș ca oricând. Arăta exact așa cum *trebuia* să arate la balul său de logodnă, își spuse ea cu o oarecare tristețe.

Poate că și ea arăta la fel.

Dansară împreună setul de deschidere.

— A rămas, zise Stephen în timp ce așteptau să înceapă muzica. Ești surprinsă?

Bruce venise, într-adevăr, la bal. Ba chiar era îmbrăcat așa cum trebuie. Se părea că tocmai ajunsese la Londra. Bagajele lui fuseseră în trăsura sa de călătorie, în fața reședinței Merton. Se dusesse în Portman Street și de acolo aici, fără să se oprească întâi la un hotel.

— Aparențele au fost întotdeauna importante pentru Bruce, spuse ea. Cred că a stat ani de zile departe de casă sperând

să-și separe reputația de cea a lui Nigel, în caz că izbucnea un scandal, însă nu s-a întâmplat asta decât după moartea lui. Probabil m-a alungat, cel puțin în parte, în speranța de a se îndepărta de zvonurile care începuseră să circule despre mine. Poate că în seara asta și-a dat seama ce greșală a făcut. Poate că a înțeles că cea mai bună cale pentru a fi respectat pe termen lung este să aprobe verdictul oficial dat în privința morții tatălui său. Și cel mai bine poate să facă asta stând alături de mine și făcând să pară că a venit la Londra ca să-mi dea binecuvântarea pentru logodna mea cu tine. Bietul Bruce.

El îi zâmbi, apoi zâmbi în jur spre oaspeții săi. Era setul de deschidere al balului lor de logodnă și, bineînțeles, aproape toată lumea era cu ochii pe ei.

Oh, *aproape* că părea real, își spuse Cassandra când începu muzica și dansară un dans câmpenesc vesel și complicat. În câteva clipe, amândoi râdeau.

În acea seară, Cassandra dansă cu toți cei trei cumnați ai lui Stephen și cu fratele ei. Mai dansă cu domnul Golding, care venise cu Alice, și cu domnul Huxtable.

— Lady Paget, spuse acesta din urmă în timp ce dansau, se pare că toată lumea v-a judecat greșit. Și cred că toți încep să-și dea seama de asta, mai ales cu Paget care vă zâmbește binevoitor la fiecare pas. Păcat de nasul lui, însă chiar ar trebui să fii atent să te dai din calea portierei unei trăsurii când e închisă de o rafală bruscă de vânt.

— Toți cei care cred *așa ceva*, spuse ea râzând, *încă* se așteaptă să mă vadă învârtind un topor deasupra capului înainte să se termine totul.

El ridică din sprânceană.

— Înainte să se termine *ce anume?* întrebă el. Balul? Căci sper că nu vă referiți la altceva, Lady Paget. Tânărul meu văr e vesel din fire, însă nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit.

— Și credeți că eu l-aș putea face fericit?

— Mi se pare evident că puteți.

— Înseamnă că sunt iertată că m-am ciocnit de el la balul lui Margaret?

— Vă iert în ziua nunții. *După* nuntă.

— Atunci am un motiv în plus să aștept cu nerăbdare nunta, domnule Huxtable, răspunse ea râzând.

— Puteți să-mi spuneți Con după nuntă.

Era un bărbat greu de descifrat. O plăcea sau nu? Îl plăcea pe Stephen sau nu?

Dansă dansul de cină cu Bruce. El o invită, iar ea nu putu să îl refuze. Însă îi era greu să nu simtă amărăciune pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese înainte să o alunge de la Carmel, pentru teroarea pe care o simțise în timp ce călătorise aici cu anturajul ei mic de refugiate, fără să știe cum va reuși să le întrețină pe ele și pe ea însăși, pentru zvonurile înfiorătoare cărora el nu încercase deloc să le pună capăt și pe care probabil le întetise, pentru felul în care apăruse acolo în acea seară, fără să îi pese de cine ar putea să îi audă tirada. Fusese noroc chior că ajunsese atunci și nu o oră mai târziu.

Singura ei satisfacție era să-i vadă nasul roșu și ușor umflat.

Cât de splendid arătase Stephen...

Nu trebuia să simtă satisfacție în nici o formă de violență. Totuși, *simțise*, și încă mai simțea. Pentru că, o dată în viața ei, cineva aplicase violența *pentru* ea, nu împotriva ei. Știa exact ce simțea când primeai un pumn în nas.

— Cassandra, spuse Bruce aspru, în timp ce o conducea pe ringul de dans, trebuie să știi că nu te-am plăcut niciodată. Ai fost o vânătoare de averi oportunistă când te-ai căsătorit cu tata. Erai o scăpătată după ce ai fost crescută de tatăl tău bun de nimic. Ai crezut că o să trăiești în lux tot restul vieții tale și aproape ai făcut-o. Bijuteriile pe care ți le-a cumpărat tata valorează o avere și sunt sigur că știi asta. Însă ai plătit pentru uneltirile tale. Ai primit ce-ai meritat. Mă îndoiesc că va fi la fel cu Merton. E un molău și un papă-lapte. De data asta ai ales cu mai multă înțelepciune. Însă dacă ceea ce spune William e adevărat – și îndrăznesc să spun că este – nu mi-ai *omorât* tu tatăl, așa că în seara asta voi face tot posibilul să risipesc zvonurile care se pare că te-au urmat și aici parcă pentru răzbunare. Voi fi fericit să fac asta. Voi fi fericit să te văd măritată cu Merton. Voi fi fericit să nu mai stai în coasta mea, să pot să uit tot ce are legătură cu tine și poate, dacă sunt foarte norocos, să nu te mai văd vreodată.

El îi zâmbi cu căldură în tot acest timp.

Dansul era pe cale să înceapă.

— Nu te gândești să te însori și tu, Bruce? întrebă ea, zâmbind la rândul ei.

— Nu, răspunse el.

— Sunt foarte bucuroasă, zise ea. Foarte bucuroasă pentru doamna care ți-ar fi putut deveni soție.

— O să-mi văd avocatul mâine-dimineață, spuse el. Îl voi duce să ne întâlnim cu avocatul *tău*. *Tu* o să te întâlnești cu noi acolo la prânz, Cassandra. Apoi vei primi tot ceea ce ți se cuvine dacă accepți să juri *în scris* că nu vei mai avea niciodată vreo pretenție la moșia mea. Niciodată.

El zâmbi. Ea zâmbi la rândul ei.

— Voi veni acolo cu Wesley, spuse ea. Avocatul meu mă va sfătui în privința a ceea ce ar trebui să accept, în scris sau altfel.

Dansară în liniște, zâmbindu-și unul altuia. Iar Cassandra ghicea că erau urmăriți de oaspeți curioși să interpreteze sensul vizitei din seara aceea a lordului Paget. Însă în ochii lor nu putea însemna decât un lucru. Ar mai fi venit oare dacă ar fi crezut cu adevărat că ea îi omorâse tatăl? Ar mai fi venit dacă nu i-ar fi vrut binele, dacă nu ar fi dorit să transmită binecuvântarea din partea familiei lui pentru a doua ei căsătorie?

Cassandra aproape că auzea ce gândeau sau spuneau ceilalți și ceea ce urma să se spună în zilele următoare.

Poate că se înșelaseră în privința ei, vor spune ei cu siguranță. La urma urmei, zvonurile acelea fuseseră extreme. Ce femeie putea ridica un topor suficient de sus și de puternic cât să îi crape capul unui bărbat? Sigur, nu era ca și cum ar fi *crezut* acele povești, însă chiar și așa... Iar ea nu negase nimic. Și ai putea crede că o femeie cu părul de culoarea *aceea* e în stare de orice. Însă *sigur* se înșelaseră în privința ei. Lordul Paget era acolo și, mai mult, chiar dansa cu ea, vorbea cu ea, îi zâmbea. Cu siguranță erau în relații bune.

Paget se comportase bine, își spuse Stephen când seara se apropia de sfârșit, iar el putu, în sfârșit, să o invite pe Cassandra din nou pentru încă un set.

Nu putea spune că era fericit că venise Paget sau că se simțise obligat să îl invite la bal în loc să îl bată măr, lucru care i-ar fi adus o satisfacție mult mai mare.

Însă, la urma urmei, probabil fusese mai bine așa. Cu toate că încă vor exista oameni care vor crede ce e mai rău despre Cassandra, în definitiv, așa era natura umană, și cei mai mulți vor ajunge acum la concluzia că fuseseră păcăliți de bârfă. Și cei mai mulți se vor convinge pe ei înșiși că nu au dat niciodată atenție

prea serios acelor bârfe și nu crezuseră toate astea nici măcar o clipă. Reputația Cassandrei se va restabili.

Și după ce venise acolo și zâmbise toată seara și chiar dansase cu Cassandra, Paget nu prea mai putea să pretindă că ea nu avea nici un drept la proprietatea ei sau la banii lăsați pentru ea de soțul ei prin testament și prin contractul de căsătorie.

Stephen nu știa cât de bogată urma să fie, însă bănuia că în cel mai rău caz va fi confortabil pentru ea. Va fi independentă. Va putea să își trăiască viața așa cum dorea.

Nu acel gând îl întrista. Ba din contră. I s-ar fi împotrivit până la capăt dacă i se părea că avea *nevoie* să se mărite cu el. Iar el ar fi urât să se simtă obligat să o convingă să se mărite cu el doar pentru că nu prea avea de ales. Și-ar fi petrecut restul vieții întrebându-se dacă ea chiar *dorise* să se mărite cu el și dacă nu cumva mila îi întunecase judecata.

Acum putea să lupte pentru ea fără nici un obstacol. Va accepta. Și va accepta pentru că așa va *dori*, pentru că avea libertatea să decidă ce să facă. Și va lupta pentru ea pentru că o dorea pe ea. Nu va exista alt motiv.

Îi zâmbi când o îmbrățișă. Bineînțeles, îi zâmbise toată seara, însă de data aceea o vedea doar pe ea și simțea doar dragostea care aproape îl copleșise. Abia îi venea să creadă că i se întâmplase tocmai lui, cu mult înainte ca el să înceapă măcar să caute asta și dintr-o direcție complet diferită de cea pe care ar fi ales-o el dacă ar fi căutat intenționat.

— Presupun că încă ești hotărâtă să rupi logodna îndată ce vine vara?

— Desigur, răspunse ea. Și e datoria mea de onoare să fac asta. Stephen, nu te voi dezamăgi și nu te voi prinde în capcană. Toate astea sunt doar foarte temporare.

Oare ea simțea ceva pentru el? Îi era imposibil să-și dea seama. Era sigur că simțea o oarecare afecțiune față de el. Știa că fizic o atrăgea. Însă simțea ceva ce putea să se apropie de dragoste? De dragoste romantică? Și de acea dragoste profundă care avea să dureze o viață?

Acum era liberă să iubească.

Sau nu.

Însă nu era liberă să îi spună că îl iubea, nu-i așa? Promisese că va rupe logodna când se va sfârși sezonul.

„Stephen, nu te voi dezamăgi și nu te voi prinde în

capcană.”

Avea să îi fie greu să o curteze. Erau prinși într-o logodnă pe care ea avea datoria de onoare să o rupă, iar el avea datoria de onoare să o transforme în căsătorie.

Dragostea părea doar un aspect minor.

Doar că însemna totul.

Valsară în tăcere. Și valsară într-un spațiu în care se părea că erau doar ei doi. Stephen simțea mireasma florilor pe care le alesese ea și parfumul părului ei și al ei. Îi simțea căldura trupului și îi auzea răsuflarea. Și îi vedea gâtul care i se arcuia cu mândrie, frumusețea chipului ei, măreția strălucitoare a părului ei, sclipirea ca de soare a rochiei ei.

Și i se păru că întinericul din ea dispăruse și fusese înlocuit cu lumină. Oare avusese și el un mic merit în asta? Dacă da și dacă la finalul sezonului o pierdea, atunci poate că va avea măcar o oarecare consolare în anii singuratici pe care îi avea de înfruntat înainte să o uite.

Însă nu o va pierde.

Și nu va fi nevoie de vreo consolare.

Aproape toate lucrurile din viața lui veniseră cu ușurință spre el. Chiar și atunci când era băiat, știa că Meg economisise cu grijă suficient din zestrea mamei lor pentru ca el să poată să meargă la Oxford și să primească o educație suficient de bună cât să-i permită să găsească o slujbă stabilă și bănoasă pentru tot restul vieții lui. După ce își moștenise titlul și tot ceea ce îl însoțea, viața lui fusese una chiar foarte ușoară. Și foarte fericită. Nu trebuise niciodată să lupte din greu pentru ceea ce-și dorise.

Însă acum va lupta. O dorea pe Cass.

— Arăți aproape feroce, spuse ea.

— Feroce de hotărât, răspunse el.

— Să faci ce? Să nu mă calci în ultimele câteva minute din vals?

— Și asta. Însă nu doar atât. Hotărât să mă bucur de restul sezonului. Hotărât să fac în așa fel încât să te bucuri și tu de el.

— Cum aş putea să *nu* mă bucur de o bucătică de eternitate în compania unui înger?

Însă ea râse când rosti acele cuvinte, cu ochii dansându-i de veselie, iar el nu știu dacă răspunsul ei era unul frivol, fără vreun sens prea profund, sau ceva care venea dintr-o adâncime atât de mare a sufletului ei, încât părase incredibil de

sentimental.

Valsul se sfârși, și la fel și seara aceea.

În douăzeci de minute, toți plecaseră deja, cu excepția câtorva întârziați, în mare parte din familie, iar trăsura închiriată a lui Wesley Young trăsese în fața reședinței Merton, și Young aștepta să își ajute sora să urce. Domnișoara Haytor și Golding erau deja în trăsură.

Stephen rămase pe trotuar la baza scării, ținând ambele mâini ale Cassandrei în mâna lui. Le ridică pe rând la buze.

— Noapte bună, Stephen, spuse ea.

— Noapte bună, dragostea mea.

Asta și era. Dragostea lui.

Cum ar putea să o convingă de asta fără să îi pună pe umeri povara adevărului?

Se părea că a face curte nu era o treabă tocmai ușoară. Poate că era mai bine așa. Exista o zicală care spunea că merită să lupți pentru lucrurile valoroase.

Proverbele vechi erau de obicei pline de adevăr și înțelepciune. Ea ridică o mână făcând semn din trăsură și, câteva clipe mai târziu, dispăru.

Luna următoare trecu pentru Cassandra prea încet, și totuși mult prea repede.

Dorea să se termine mai repede ca să își vadă de viața ei. Totul se rezolvase cu mare ușurință între ea și Bruce, cu ajutorul avocaților lor și al lui Wesley. Obținea ceea ce i se cuvenea prin contractul de căsătorie și, mai mult, urma să primească o pensie la care avea dreptul în urma testamentului lui Nigel, inclusiv plățile retroactive. Deja i se trimisese bijuteriile de la Carmel.

Acum era chiar o femeie bogată. Putea trăi mai mult decât confortabil pentru tot restul vieții ei, mai ales că își propusese să facă asta undeva la țară, unde va avea de plătit doar cheltuielile unei gospodării mici cu câțiva servitori.

Desigur, Mary urma să plece cu William. El deja era în plin proces de cumpărare a unui teren în Dorsetshire și a micului conac care se afla pe el. Sperau să se poată muta acolo în acea toamnă. Între timp, rămâneau cu Cassandra, iar Mary insistă să continue să fie menajeră, servitoare și bucătăreasă.

Belinda era extaziată la ideea de a se muta într-o casă mare departe cu mama și *papa*.

Alice urma să se mărite cu domnul Golding luna următoare. Cassandra îi promisese fără rușine că se va căsători cu Stephen, iar Alice o crezuse și se hotărâse să își urmeze inima. Nu-și mai încăpea în piele de fericire, iar Cassandra nu simțea nici cea mai mică vină pentru minciuna ei. Trebuia doar să o convingă pe Alice, atunci când avea să vină vremea, că se răzgândise brusc și că, la urma urmei, nu se putuse mărita cu Stephen.

Atunci va fi prea târziu pentru Alice să îi ceară socoteală pentru acea înșelăciune.

Cassandra *avea nevoie* ca Alice să fie fericită. Numai așa se putea ierta pentru egoismul de care dăduse dovadă ținând-o pe Alice cu ea toți anii aceștia.

Însă timpul trecea prea încet, cu toate că erau multe lucruri care să o mulțumească sau să o facă fericită pe Cassandra. Și erau multe la care să se gândească. Agentul care îl ajutase pe William să își găsească terenul și conacul căuta acum o casuță potrivită pentru ea.

Timpul trecea încet pentru că fiecare zi o apropia și mai mult de Stephen și îi întărea sentimentele pentru el. Îl vedea zilnic, uneori de mai multe ori pe zi. Ieșea cu el la o plimbare călare dimineța, iar seara mergea cu el la vreo petrecere la Vauxhall.

Îl *plăcea*. Oh, într-adevăr îl plăcea. Aproape că era mai rău ca dragostea. Ar fi putut să fie *prietenă* cu acest bărbat, iar o astfel de prietenie ar dura o viață. Era sigură de asta. În afară de Alice, care fusese guvernanta ei și pentru ea fusese ca o mamă ani întregi, nu avusese vreodată prieteni. Sau cel puțin pe nimeni cu care să se relaxeze, să vorbească și să râdă despre orice subiect din lume, fără să fie nevoită să facă vreun efort să mențină conversația. Și pe nimeni cu care să poată sta într-o tăcere confortabilă minute în șir, fără ca mintea ei să caute cu disperare un subiect, orice subiect, cu care să umple acea tăcere.

Și, desigur, îl și iubea. Îl dorea fizic, o dorință sporită de faptul că îl avusese de două ori și știa cât de aproape era de un rai al apropierii fizice. Însă era mai mult decât dorință fizică. *Ținea* la el într-un fel prea profund și complex pentru a fi redat în cuvinte. Sau, dacă *existau* cuvinte, ea cu siguranță nu le știa. Considera că termenul *dragoste* era doar o porțiță minusculă spre un conac uriaș care umplea universul și trecea dincolo de el.

Uneori se întreba de ce pur și simplu nu se căsătorea cu el ca să fie fericită tot restul vieții. La urma urmei, îi spusese *o dată* că o iubea. Și mereu părea fericit când erau împreună.

Însă, cum să *nu* pară astfel când era un bărbat de onoare?

Iar ea cum ar fi putut să-i forțeze mâna să o ia de soție?

Ori de câte ori începea să se întrebe de ce nu, prin minte îi trecea o listă întreagă de motive. Îl alesese intenționat pe el ca să îl seducă. Îl prinsese în capcană și îl obligase să devină protectorul ei. Luase bani mulți de la el – *pe care îi returnase în întregime*. Nu îl oprise să o sărute pe balcon la balul lui Lady Compton-Haig. Îi permisesese să anunțe logodna lor imediat după aceea. Nu oprise farsa a doua zi. Iar ea... De obicei se oprea acolo. De ce să mai continue? Lista era oricum înfiorător de lungă chiar și așa.

Bineînțeles că nu se putea căsători cu el.

Uneori lista se prelungea în mintea ei, chiar și atunci când încerca să nu se mai gândească. Era cu trei ani mai mare decât el și mai fusese căsătorită o dată. Tatăl ei fusese dependent de jocuri de noroc, iar soțul ei un betiv. O asemenea femeie nu era o mireasă potrivită pentru tânărul și fermecătorul conte de Merton.

Însă, deși simțise că ultima lună a sezonului trecuse mult prea încet, aceasta galopase totuși într-un ritm amețitor. Căci, odată ce se sfârșea, Stephen se va întoarce singur la Warren Hall să petreacă vara, iar ea va pleca spre o destinație încă necunoscută, spre noua ei casă.

Și nu se vor mai vedea niciodată.

Niciodată.

Era iulie. Lumea începea deja să plece din Londra ca să se întoarcă la moșiile lor sau să caute aerul mai răcoros și mai proaspăt de lângă mare sau în vreo stațiune. Sesiunea parlamentară aproape se sfârșise. Ritmul frenetic al activităților sociale începea să se domolească pentru încă un an.

Iar Cassandra plecase din oraș. E adevărat, doar pentru câteva zile. Se dusese în Kent ca să participe la căsătoria domnișoarei Haytor cu Golding și apoi urma să se întoarcă. Însă Stephen începea să se simtă agitat – sau, de fapt, să continue să fie agitat. O curtase aproape fără încetare toată luna, însă tot nu era sigur dacă ea simțea pentru el ceva mai mult decât afecțiune și prietenie.

Lui nu îi era de ajuns nici una din astea.

Acum, că era prea târziu, se întreabă dacă nu cumva ar fi trebuit să îi spună zilnic că o iubește. Însă dacă ar fi făcut asta și n-ar fi mers, atunci probabil că acum s-ar fi întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să își fi ținut sentimentele sub tăcere.

Se părea că nu existau reguli fixe pentru curtat. Și nici garanții că până și cel mai persistent efort va da roade.

Însă nu mai putea aștepta mult să deschidă subiectul. Amânase pentru că, după cum își dădu seama, se temea de răspunsul ei. Odată ce puneă clar întrebarea, iar răspunsul ei era clar dat, nu va mai rămâne loc nici măcar pentru speranță.

Asta presupunând că răspunsul ei era unul negativ.

De când devenise atât de pesimist?

Cassandra urma să revină în oraș marți, după nuntă. Însă Stephen se întâlnește întâmplător luni cu William Belmont și descoperă că se întorsese chiar înainte să plece el de acasă.

Stephen o vizită neîntârziat.

Ea chiar nu se așteptase să îl vadă. Iar Mary devenise neatentă, căci îl văzuse aproape zilnic în ultima lună și jumătate. Nu se duse întâi în salon să verifice dacă îl primea Cassandra. Doar îl întâmpină cu un zâmbet – era afară, lustruind clanța de alamă a ușii –, apoi i-o luă înainte, bătut la ușa salonului și, fără să mai aștepte răspuns, o deschise și îl lăsa să intre.

Cassandra stătea în fața șemineului, cu o mână sprijinită pe polița de deasupra și cu cealaltă la gură. Plângea destul de tare.

Ea privi spre el, cu ochii roșii și îngrozită, apoi își întoarse brusc capul.

— Oh, spuse ea, încercând să pară normală și veselă, m-ai luat prin surprindere. Arăt ca naiba. Am ajuns acasă doar cu o oră în urmă și m-am schimbat în ceva comod, dar nu foarte elegant.

Umflă o pernă de pe scaunul de lângă șemineu, cu spatele la el.

— Cass. Străbătu în grabă încăperea și își lăsa ambele mâini pe umerii ei, făcând-o să tresară. Ce s-a mai întâmplat?

— Cu mine? întreabă ea cu veselie, îndreptându-și spatele și evadând cu dibăcie din strânsoarea lui, ducându-se să mute o vază cu un centimetru față de locul ei original pe o masă în spatele scaunului. Ah, nimic. Am ceva în ochi.

— Da, răspunse el. Lacrimi. Ce s-a întâmplat?

El o urmă și îi întinse o batistă. Ea o luă și își șterse ochii, apoi se întoarse spre el, însă fără să îl privească. Îi zâmbi.

— Nimic, spuse ea, mai puțin că Alice s-a măritat și o să fie fericită până la adânci bătrâneți cu domnul Golding, iar Mary și Belinda pleacă cu William, *tot* ca să fie fericite până la adânci bătrâneți, iar eu îmi plângeam de milă. Însă în parte erau și lacrimi de fericire. Chiar *sunt* fericită pentru ei toți.

— Sunt sigur că ești, spuse el. Nu vrei să fii și *tu* fericită până la adânci bătrâneți, Cass? Te căsătorești cu mine? Să știi că te iubesc și nu sunt doar cuvinte spuse ca să te facă să te simți mai bine pentru întreaga situație. Chiar te iubesc. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Uneori cred că tu ești aerul pe care îl respir. Pot spera că mă iubești și tu? Că vei da uitării ruperea logodnei și te vei căsători cu mine? Vara asta? La Warren Hall?

Gata. Spusese totul. Avusese o lună la dispoziție să pregătească un discurs decent, însă când venise momentul îl luase complet pe nepregătite. Și nu alesese un moment bun. Era foarte supărată, iar cuvintele lui nu o ajutaseră. Chiar înainte să termine el de vorbit, ea traversase deja camera și se uita pe fereastră.

Însă nu îl refuzase. El așteptă cu sufletul la gură, timp în care ea nu scoase nici un cuvânt.

Totuși, după câteva clipe, realizează că ea nu tăcea. Plângea din nou și făcea încercări complet nereușite să își înăbușe sunetele.

— Cass.

Se duse din nou în spatele ei, însă de data asta nu o atinse. Simți o mare nefericire în acel cuvânt pe care îl rostise.

— Nu e vorba doar că-ți plângi de milă, nu-i așa? Încerci să găsești o cale să mă refuzi cu blândețe? Nu te poți căsători cu mine?

Avu nevoie de câteva momente să își revină suficient cât să-i răspundă.

— Cred că cel mai probabil va trebui să o fac, spuse ea într-un final. Cred că sunt însărcinată, Stephen. Nu, nu *cred*. *Sunt*. Tot încerc să mă mint singură de câteva săptămâni, însă... *nu mi-a venit* a doua lună la rând. Sunt însărcinată.

Și hohoti atât de disperată, că tot ce putu face el fu să o prindă de umeri, să o întoarcă și să o țină în brațe, în timp ce ea îi plânse pe umăr.

El simți cum i se înmoaie genunchii. I se părea că inima îi căzuse undeva lângă tălpile cizmelor.

— Și e chiar atât de îngrozitor? o întrebă el când suspinele ei începură să se domolească. Că ești însărcinată cu mine? Că trebuie să te căsătorești cu mine?

„Nu așa“, își spuse el cu tristețe. „Nu așa. Te rog, nu așa.“

Însă se culcase cu ea două nopți la rând când nu ar fi trebuit să facă asta, iar acum trebuia să suporte consecințele. Amândoi trebuiau.

Ea își lăsă capul pe spate și îl privi cu o față roșie și încruntată.

— Oh, nu asta am vrut să spun, zise ea. Chiar nu am vrut să spun asta. Dar cum o să mai pot trece prin asta, Stephen? După ultima dată, am crezut că eram stearpă. S-a întâmplat cu mai bine de doi ani înainte de moartea lui Nigel. Cum o să mai trec o dată prin asta? *Nu pot.*

Lacrimile îi brăzdară din nou obraji, iar el înțelese.

— Cass, nu-ți pot oferi garanții, șopti el, prinzându-i fața în mâini și uscându-i obraji cu degetele. Aș vrea să pot, însă nu pot. Ce *pot* să-ți promit este că vei fi iubită și prețuită și că vei primi cea mai bună îngrijire medicală în ce a mai rămas din cele nouă luni. O să avem acest copil dacă dragostea și dorința pot realiza asta.

El abia își stăpâni propriile lacrimi.

Cass aștepta un *copil*. Copilul *lui*.

Iar ea era îngrozită să nu îl piardă. La fel era și el.

— Pot să o fac singură, Stephen, zise ea. Nu trebuie să...

El o sărută. Cu putere.

— Vreau asta, spuse el, pentru că e copilul meu, iar tu ești femeia mea. Și pentru că te *iubesc*. Nu contează acum dacă mă iubești sau nu, însă o să-ți fac curte în continuare, sperând că într-o zi mă vei iubi. Și o să te fac fericită. Îți promit asta

— Te-am iubit aproape din primul moment, răspunse ea. Însă, Stephen, pare atât de nedrept...

El o sărută din nou cu putere, apoi îi zâmbi. Ea zâmbi la rândul ei, ușor timid.

— Ai fost la doctor? o întrebă el.

— Nu.

— Măine te vei duce, spuse el. O să vorbesc cu Meg să meargă cu tine.

— O să fie scandalizată, zise ea.

— Încă nu-mi cunoști prea bine surorile, nu-i așa?

Ea își sprijini fruntea de bărbia lui.

— Cass. Îl cuprinse din nou groaza. O să am grijă să fii în siguranță. Îți jur.

Cuvinte prostești când ea era nevoită să treacă printr-o sarcină și, spera el, o naștere practic de una singură. Nu era de mirare că multe femei considerau că bărbații erau ființe neajutorate, ba chiar inutile.

— Știu asta, răspunse ea, trecându-și brațele pe după gâtul lui. Oh, Stephen, n-am vrut ca lucrurile să se întâmple astfel, însă te iubesc. Chiar te iubesc. Și voi avea grijă să nu regreti nimic din toate astea.

El o sărută din nou. Se simțea aproape amețit. Se înfăptuise. Deloc așa cum plănuise el. În nici un caz ca urmare a curtării lui grijulii. Ci pentru că într-o seară, cu mai bine de o lună în urmă, o lăsase să îl seducă și apoi acceptase să fie protectorul ei pentru că ea era săracă și el era furios.

Un început nefericit. Un început care pornise cu existența unui copil. Un început cumva sordid, care reușise să aprindă o dragoste și o patimă reciprocă.

Viața era ciudată.

Dragostea era și mai ciudată.

Cass avea să fie soția lui. Pentru că era însărcinată. Și pentru că îl iubea. Urmau să se *căsătorească*.

Stephen râse, o prinse de talie și o învârti într-o piruetă până când râse și ea.

capitolul 22

Cassandra sosi la Warren Hall, conacul principal al lui Stephen, în Hampshire, într-o zi însorită, răcorită de briza de iulie. Ea urma să stea la Finchley Park, una dintre proprietățile ducelui de Moreland, la câțiva kilometri distanță, până la nuntă, însă Stephen voia să o ducă întâi acolo. Dorea să-i arate viitorul ei cămin.

Îndată ce trăsura trecu printre stâlpii înalți din piatră ai porții, care marcau intrarea în parc, Cassandra se îndrăgosti. Aleea șerpuia printr-o pădure deasă, și brusc avu sentimentul de izolare și pace și, într-un fel ciudat, de apartenență. Poate pentru că mâna lui Stephen era într-a ei, iar el era atât de fericit să fie acolo.

— E casa mea de doar opt ani, spuse el, cu ochii atenți în egală măsură la ea și la priveliștea ce li se deschidea în față. Nu am crescut aici. Însă am simțit imediat că e... *firească* atunci când am văzut-o pentru prima dată. Ca și când m-ar fi așteptat de-o viață.

— Da. Ea își întoarce fața de la fereastră ca să-i zâmbească. Cred, sper, că mă aștepta și pe mine, Stephen. Mă simt ca și când aș fi așteptat dintotdeauna să-mi încep viața, iar acum, la marea vârstă de douăzeci și opt de ani, am senzația ciudată că se întâmplă cu adevărat. Nu că este *pe cale* să se întâmple, ci că se întâmplă. Present, nu viitor. Stephen, ai observat cât de mult din viața noastră se petrece în viitor și astfel nu prea se cheamă că trăim?

Doar cu Stephen putea să vorbească astfel și să fie sigură că era înțeleasă. Viitorul fusese aproape întotdeauna singura parte a vieții ei care păruse suportabilă. Uneori, chiar viitorul îi păruse sumbru și rămânea fără vreo speranță, copleșită de disperare. Însă se terminase. În sfârșit își trăia viața în prezent și

se bucura de fiecare clipă.

El îi strânse mâna.

— Totuși, se pare că lucrurile bune se întâmplă de obicei pe socoteala altcuiva, zise el. Jonathan Huxtable a trebuit să moară la șaisprezece ani ca eu să pot fi moștenitor, iar Con a trebuit să fie copil nelegitim.

— Jonathan a fost fratele lui? întrebă ea.

— Avea un soi de... boală. Odată Con mi-a spus că tatăl lui spunea mereu că băiatul era imbecil. Însă tot Con mi-a spus că Jonathan era dragoste pură. Nu iubitor, Cass, ci iubirea însăși. Mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut.

— Și mie, zise Cassandra, strângându-i la rândul ei mâna. Cum a murit?

— În somn, răspunse Stephen. În noaptea de după ce a împlinit șaisprezece ani. Se pare că trăise chiar mai mult decât îi prevăzuseră medicii. Con spune că Jonathan m-ar fi iubit, pe mine cel care avea să-i ia locul când murea. Nu e ciudat?

— Cred că încep să înțeleg, zise ea, că dragostea e *întotdeauna* ciudată.

Însă nu mai avură timp să aprofundeze ideea. Trăsura ieșise dintre copaci, iar Cassandra, după ce își întoarse capul mai aproape de fereastră, văzu casa, un conac mare de formă păstrată, din piatră de un cenușiu-deschis, cu un dom și o galerie cu coloane și trepte de marmură care duceau spre intrare. O balustradă de piatră înconjura ceea ce părea a fi o terasă mare în fața casei, deși în față avea o deschizătură pentru treptele care duceau în jos la o grădină cu flori, alei și tufe de arbuști.

— Oh, spuse ea, e minunat.

Oare acest loc chiar va deveni casa ei? În mintea ei apărură o clipă splendoarea impunătoare de la Carmel, pe care o găsisese întotdeauna întunecată și apăsătoare, încă din primele șase luni de căsnicie. Însă își alungă acea amintire. Pentru ea nu mai avea vreo importanță. Era trecut. Acum trăia prezentul.

— Așa e, aprobă Stephen, părând în egală măsură încântat și emoționat. Iar în două săptămâni o să aibă o contesă nouă.

Își cumpărase o licență specială în loc să își mai bată capul cu anunțurile de căsătorie. Totuși sugerase să aștepte două săptămâni în loc să se căsătorească imediat. Poate că *ar fi trebuit* să se căsătorească neîntârziat în acele circumstanțe, însă el își dorea să aibă o nuntă de neuitat, înconjurați de membrii familiei

și de prietenii cei mai apropiați. Și, dacă ea îi îngăduia, dorea să se căsătorească în capela mică de la Warren Hall și nu la Londra sau la biserica din sat.

Pe Cassandra nu o deranjase să aștepte, cu toate că simțea lipsa unei familii și a unor prieteni care să fie ai ei. Însă nu o lipsă *totală*. Venea Wesley – se dusesese direct la Finchley Park cu ducele și cu Vanessa și urma să-l întâlnească acolo în seara aceea. Iar Alice și domnul Golding, Mary, William și Belinda urmau să ajungă cu o zi înainte de nuntă.

Venea toată familia lui Stephen. Și mama ducelui, și sora lui cea mai mică împreună cu soțul ei, și Sir Graham, și Lady Carling, și sora lordului Montford cu soțul ei. Și, bineînțeles, domnul Huxtable. Și Sir Humphrey și doamna Dew veneau de la Rundle Park de lângă Throckbridge în Shropshire, cu fiicele lor și soții acestora și vicarul din Throckbridge, care fusese profesorul lui Stephen până când acesta împlinise șaptesprezece ani.

Cassandra află că familia Dew aproape că era parte din familia Huxtable când locuiseră la Throckbridge. Îl lăsaseră pe Stephen să călătorească pe caii lor din grajduri. Vanessa fusese căsătorită cu fiul lor cel mai mic timp de un an, înainte ca acesta să moară de ftizie. Îi considerau pe copiii Vanessei drept nepoții lor.

— O contesă nouă, spuse Cassandra. Contesa de Merton. Abia aștept să scap de titlul de Lady Paget, Stephen. Desigur, e singurul motiv pentru care mă mărit cu tine.

Îl privi în ochi și râse. Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

— Ce sunet minunat, zise el.

Ea își arcui întrebător sprâncenele.

— Râsul tău, explică el. Și cum îți schimbă gura, și ochii, și întregul chip. Cass, cred că în viață n-ai prea avut motive să râzi. Dacă eu ți-am oferit puterea să râzi, asta e mult mai valoroasă decât un nume sau un titlu.

Iar ea clipi și râse din nou, în timp ce două lacrimi îi brăzdară obraji.

— Stephen, spuse ea în timp ce trăsura întorcea spre terasă și astfel văzu fântâna de piatră orientată spre grădină, poate că tânărul tău văr a fost cel care i-a dat acestui loc o aură de pace și de dragoste. Și poate că tu ai fost cel care i-a dat aerul de fericire. Și poate că soarta, sau vreun înger, m-a făcut să aștept toți acești

ani ca să pot fi pregătită să vin aici și să mă vindec. Și să îi vindec pe toți cei care vor împărți cu noi acest cămin. O să transmit această pace, dragoste și fericire tuturor celor care vin aici, Stephen. Și copiilor noștri.

Aproape că își dori să nu fi rostit acele cuvinte cu voce tare. Se simți cuprinsă din nou de groază, o groază care nu se îndepărta vreodată prea mult de ea.

Stephen își petrecu un braț după ea, o trase lângă ea și o sărută.

Îndrăzne să aibă încredere în fericire. Îndrăzne să aibă încredere.

Roger, întins pe bancheta din fața lor, pufni în timp ce trăsura încetini, apoi se întoarse și își înălță capul.

Apoi trăsura se opri în fața casei, iar Stephen o ajută să coboare. În spatele lor soseau trăsurile care îi aduceau pe Margaret, pe contele de Sheringford și pe copiii lor, și pe Katherine și pe lordul Montford cu fiul lor.

Era acasă, își spuse Cassandra. Și curând avea să fie înconjurată de familie.

Și cu Stephen alături.

Îngerul ei de aur.

Totul părea de necrezut.

Însă învăța să aibă încredere.

Roger sări șchiopătând din trăsură și își înălță capul să găfâie spre ea și să ceară o mângâiere sub bărbie.

Capela de pe moșia Warren Hall era foarte mică. Acum era folosită doar rar, căci în sat exista o biserică încăpătoare, confortabilă și pitorească, la doar doi kilometri de casă.

Însă, conform tradiției, capela era folosită pentru botezuri, nunți și înmormântări ale familiei, iar tradiția era importantă pentru Stephen, care o aflase atât de târziu. Petrecuse multe ore din ultimii opt ani plimbându-se prin curtea din fața capelei, citind pietrele de mormânt ale strămoșilor lui îngropați acolo, simțind o apropiere familială de ei. Existase o vreme când nu avusese sentimente tocmai bune pentru străbunicul său, care își alungase propriul fiu, pe bunicul lui Stephen, care se căsătorise cu o femeie de rang inferior, bunica lui Stephen. Înstrăinarea durase vreme de două generații, până când ramura superioară a familiei se terminase odată cu moartea lui Jonathan și fusese

necesară căutarea ramurii inferioare, care îl găsisse pe Stephen.

Însă certurile în familie erau lucruri triste. De ce să o continue pe aceea, chiar dacă omul murise? Grădinarul-șef primise ordin ca toate mormintele de familie să fie îngrijite în mod regulat.

Iar Stephen visase întotdeauna să se căsătorească la capelă atunci când va veni vremea, cu toate că știuse întotdeauna că mireasa lui, oricare avea să fie aceea, putea avea alte preferințe.

Vanessa se căsătorise cu Elliott aici.

Iar el se va căsători cu Cassandra tot aici.

Capela fusese împodobită cu flori albe și mov. Lumânările ardeau pe altar. Toate șirurile de bănci erau ocupate. Se auzeau șoptele membrilor familiei și ale prietenilor adunați acolo. Cineva vorbea tare – Sam al lui Nessie și Elliott – și i se făcu semn să tacă. Cineva chicoti – Sally a lui Meg și Sherry – și i se șopti aspru să facă liniște.

Stephen, așezat în primul rând de bănci, cu ochii ațintiți asupra flăcării pâlpâitoare a unei lumânări, trase de câteva ori aer în piept. Era agitat, lucru care îl luase complet prin surprindere în acea dimineață, din moment ce ultimele săptămâni trecuseră foarte greu pentru el și abia aștepta să vină ziua cea mare. Îl mânca nasul, însă se stăpâni să-l scarpine când își aminti că tocmai făcuse asta cu un minut sau două în urmă și poate și cu un minut sau două înainte de *aceea*. Sigur cineva văzuse – cel mai probabil Sherry sau Monty – și îl vor tachina cu asta.

În schimb, își trosni degetele și apoi se încruntă când i se păru că sunetul se auzise în toată capela. Lângă el, Elliott îi aruncă o privire piezișă, în care Stephen citi amuzament.

Era firesc ca bărbații în toată firea și însurați să fie amuzați.

Și apoi auzi zgomotul unei trăsurii care se apropia de capelă și, din moment ce toți oaspeții erau deja acolo, cei mai mulți veniți pe jos, nu putea fi decât Cassandra, care venea de la Finchley Park. Curând se auziră sunete de pe aleea de afară, cineva spunea altcuiva să aștepte o clipă să îi aranjeze trena rochiei.

Și iat-o în prag, iar Stephen era în picioare fără să își aducă aminte exact când anume se ridicase. Însă toți ceilalți se

ridicaseră, de asemenea, și auzi ecoul vocii vicarului care le spusese să facă asta.

Ea purta o rochie cu talie înaltă și mâneci scurte din satin mov, cu o trenă extravagantă cu volan. Fusesse suficient de îndrăzneată cât să nu poarte pălărie, ci doar flori mov prinse în buclele ei roșii.

Mintea lui Stephen căută un cuvânt mai corect decât *frumoasă*, însă nu îl găsi.

Preț de o clipă uită să respire. Apoi îi dădu prin cap să zâmbească doar ca să descopere că deja făcea asta.

Dumnezeule, de ce nu îl avertizase nimeni despre ziua nunții?

Cu toate că, dacă stătea să se gândească, și Sherry, și Monty nu făcuseră altceva în timpul unui mic dejun la care Stephen nu mâncase nici măcar o îmbucătură. Meg fusese chiar aspră cu Sherry. Îl întrebaseră dacă nu cumva nu vedea că bietul Stephen era deja ușor verde și nu cumva Duncan chiar voia să-l facă să vomite?

O văzu pe Cassandra privindu-l, în timp ce fratele ei se duse lângă ea; probabil terminase să-i aranjeze trena. Ochii ei, acei ochi verzi atrăgători, ușor oblici, păreau mai mari ca de obicei. Dinții ei mușcau din buza de jos, iar Stephen știa că era la fel de agitată ca el.

Apoi încetă să își mai muște buza și zâmbi. Iar el se simți atât de fericit că abia se stăpâni să nu izbucnească în râs. Cât de ciudat ar fi fost.

Prin minte îi trecură rapid scenele în care o văzuse în Hyde Park, atât de înfășurată în veșminte negre de doliu, încât îi fusese imposibil să îi vadă fața. Și apoi, o zi mai târziu, la balul lui Meg, o sirenă ce atrăgea atenția în rochia ei verde ca smaraldul și cu părul roșu uluitor și cu masca aceea de dispreț plin de mândrie.

Și cu siguranță știuse încă de atunci. Da, știuse.

Ar fi recunoscut-o *cu siguranță* oriunde în întregul univers, în întreaga eternitate.

Dragostea lui.

Mai puțin că *dragostea* – acea putere misterioasă, vastă, atotcuprinzătoare – nu putea fi redată într-un singur cuvânt.

Ajunse lângă el și se întoarseră spre vicar, iar Young îi dădea mâna ei bărbatului care avea să o prețuiască toată viața și

dincolo de ea dacă era posibil. Iar vicarul i se adresă iubitei lui cu o voce care ar fi făcut o catedrală să răsunе, iar Stephen jură să o iubească, să o cinstească și să o păstreze, iar ea jură să îl iubească, să îl cinstească și să îl asculte, iar el își ținu respirația când luă inelul din mâna al naibii de fermă a lui Elliott, rugându-se să i-l pună pe deget fără să îl scape pe jos. Apoi zâmbi după ce *nu* îl scăpă pe jos, iar vicarul îi declară soț și soție.

Iar el realizează că ratase slujba de la propria căsătorie, că se terminase, iar Cass era soția lui, iar dacă nu o ducea imediat la altar pentru împărtășanie avea se să facă de răs pentru că o să sară în sus de bucurie sau o să facă ceva la fel de îngrozitor.

Cass era *soția* lui.

Era *căsătorit*.

Apoi, cât ai clipi, slujba se termină, registrul fu semnat, plecară din biserică, zâmbind în calea lor în stânga și în dreapta, și toți ieșiră pe aleea bisericii îmbrățișându-i și sărutându-i.

Din cerul albastru cădeau petale de trandafir.

În sfârșit, Stephen răsе.

Lumea era un loc minunat și, dacă era adevărat că nu existau lucruri precum fericire până la adânci bătrâneți, atunci cel puțin uneori exista o fericire care era pură și neatinsă de nimic, și trebuia să o prinzi cu ambele mâini și să o duci cu tine ca să faci vremurile grele să fie mai suportabile.

Azi era fericit și, judecând după privirea ei, la fel era și Cass.

Masa de nuntă, la care se alăturaseră și câțiva vecini în afară de musafirii de la nuntă, se întinse până seara târziu. Însă, într-un final, toți plecară de la Warren Hall. Chiar și cei care stătuseră acolo se mutaseră la Finchley Park, pentru ca mirele și mireasa să rămână singuri.

Cassandra văzu că avea un dormitor mare și spațios. Acesta dădea într-o garderobă, dincolo de care se afla un salonaș primitor. Ușa din capătul celălalt al salonașului ducea probabil la garderoba și dormitorul lui Stephen.

Împărțeau o suită de camere care dădeau spre fântână și spre grădinile de flori din fața casei.

În timp ce își pieptăna părul, deja periat de noua ei servitoare, Cassandra privi afară în beznă și ascultă sunetul liniștitor al fântânii prin fereastra deschisă, așteptându-l pe

Stephen.

Acesta nu întârzie să apară. Ea se întoarce spre el zâmbind când bătu la ușa garderobei ei, apoi intră.

— Cass, spuse el, îndreptându-se spre ea, cu mâinile întinse spre ale ei, în sfârșit suntem singuri. Îi iubesc pe toți, însă credeam că n-o să mai plece.

Ea râse.

— Personalul tău ar fi rânjit o lună dacă toți plecau devreme și noi ne retrăgeam la culcare înainte să se lase întinericul, răspunse ea.

El chicoti.

— Cred că ai dreptate. Oricum vor rânji o lună când vor vedea că nu vom coborî la micul dejun înainte de prânz.

— Ah, spuse ea, ai de gând să dormi până târziu?

— Cine a zis ceva de dormit?

— Ah.

Ea își retrase mâinile dintr-ale lui și îi slăbi cordonul halatului. Era gol pe dedesubt. Ea i-l deschise și se lipi de el, simțindu-i goliciunea caldă și puternică prin mătasea fină a cămășii ei de noapte.

— Stephen, spuse ea, cu gura lângă gâtul lui, nu ai nici un regret?

El își strecură degetele prin părul ei până când mâinile lui îi cuprinsesă fața și i-o ridică spre a lui.

— Dar tu? întrebă el.

— Nu e corect, spuse ea. Eu am întrebat prima.

— Cred că viața e alcătuită din apariții constante ale unor decizii pe care trebuie să le luăm. Unde să merg acum? Ce să mănânc? Ce să fac? Și fiecare decizie, minoră sau importantă, ne duce invariabil în direcția pe care noi o alegem pentru viața noastră, chiar dacă inconștient. Când ne-am văzut în Hyde Park și apoi la balul lui Meg, am avut de ales. Habar nu aveam unde ne vor duce în final aceste alegeri, nu-i așa? Credeam că ne duc într-o direcție, însă de fapt ne-au adus aici, după multe alte alegeri și decizii pe care le-am luat de atunci. Nu regret nici măcar una dintre ele, Cass.

— Deci soarta ne-a adus aici?

— Nu. Soarta doar ne prezintă opțiunile. Noi suntem cei care luăm deciziile. Tu ai fi putut alege pe altcineva la balul lui Meg. Eu aș fi putut să refuz să dansez cu tine.

— Oh, nu, nu ai fi putut să faci asta, răspunse ea. Am fost prea bună.

— Ai fost, recunosc el cu un rânjet.

— Poate eu te-aș fi lăsat să pleci când am înțeles că vei continua relația dintre noi doar după termenii tăi.

— Oh, nu, spuse el, nu ai fi putut să faci asta, Cass. Am fost prea bun.

— Dar acum la ce ești bun? îl întrebă ea, coborându-și și tonul vocii, și pleoapele. Doar să vorbești în noaptea nunții?

— Atunci, din moment ce cuvintele nu par să te mulțumească, mai bine trec la fapte.

Își zâmbiră până când zâmbetul le pieri, iar el o sărută.

Ea îi cunoștea trupul. Cunoștea felul în care făcea el dragoste. Știa cum era să îl simtă în ea. Știa cum arăta și cum se simțea.

Însă, în următoarea jumătate de oră și întreaga noapte după aceea descoperi că de fapt nu știa nimic. Căci îl cunoscuse cu sentimente de dorință și de vină și simțise plăcerea lui și aproape-plăcerea ei.

Nu îl cunoscuse îndrăgostit.

Nu înainte de noaptea aceea, noaptea nunții lor.

În noaptea aceea îi recunoscuse trupul și felul în care făcea dragoste, însă noaptea aceea însemnase mult mai mult. În noaptea aceea fusese *el*. Iar ea fusese *ea*. Și de patru dați diferite fuseseră *ei*. Sau, din moment ce chiar și acel cuvânt sugera o pluralitate și, astfel, o dualitate, fuseseră entitatea care deveniseră împreună atunci când trecuseră dincolo de culmile plăcerii, în acel loc dincolo de care nu se mai afla nimic și nu reprezenta o stare care să poată fi descrisă în cuvinte sau măcar amintită cu precizie după aceea – până se întâmplase din nou.

— Cass, spuse el somnoros când la fereastră se iviseră deja zorii și o primă pasăre stingheră își exersa deja talentele de cântăreață undeva în apropiere, aș vrea să existe o mie de feluri în care să îți spun *te iubesc*. Sau un milion.

— De ce? întrebă ea. Ai începe acum să le folosești pe toate? Aș adormi cu mult înainte să termini.

El chicoti încet.

— În plus, adăugă ea, nu-mi imaginez că aș putea să mă satur să aud doar aceste două cuvinte.

— Te iubesc, spuse el, sprijinindu-se într-un cot și

frecându-și nasul de al ei.

— Știu, răspunse ea, iar el se rostogoli deasupra ei și îi arătă din nou asta fără cuvinte. Te iubesc, spuse ea după aceea.

Însă el doar mârâi somnoros și adormi.

Altă pasăre, sau poate aceeași, cânta pentru altcineva, pentru cineva care deja era treaz încă din zori. Nu petrecuse noaptea la Warren Hall. Și nici nu se dusese la Finchley Park cu restul familiei. Cum ar fi putut, când el și Elliott abia dacă schimbaseră două vorbe ani întregi?

Elliott îl acuzase că furase de la Jonathan, care era o pradă ușoară. Și tot Elliott îl acuzase de desfrâu, că era tatăl copiilor nelegitimi ai mai multor femei din vecinătate.

Elliott, care cândva fusese cel mai bun prieten și aliatul său.

Constantine nu negase niciodată acele acuzații.

Și nici nu avea să o facă vreodată.

Își petrecuse noaptea acasă la Phillip Grainger, un vechi prieten din zonă.

Acum stătea în picioare în curtea bisericii, în fața capelei unde Stephen se însurase cu Lady Paget cu o zi în urmă. Poteca și iarba încă erau presărate cu petalele de trandafiri aruncate de copii spre mire și mireasă.

Era în fața unui mormânt, spre care privea mohorât. Pelerina lui lungă și neagră și pălăria înaltă, pe care le purta ca să se apere de răcoarea zorilor, îi dădeau un aer aproape sinistru.

— Jon, spuse el blând, se pare că familia va continua cu încă o generație. Nimeni nu a recunoscut asta deschis, însă pariez că Lady Merton e deja însărcinată. Cred că, la urma urmei, este o femeie decentă. Știu că *el* este, chiar dacă în trecut mi-am dorit să nu fie. I-ai fi plăcut pe amândoi.

Câteva petale de trandafir, veștejite pe margine, erau răspândite pe mormânt. Con se aplecă să le ridice, apoi înlătură încă o petală de pe piatra de mormânt.

— Nu, continuă el, i-ai fi *iubit*, Jon. Tu mereu ai iubit extravagant și fără discriminare. M-ai iubit chiar și pe mine.

În ultimul timp nu venea prea des la Warren Hall. Era un pic dureros, dacă s-ar fi aflat adevărul. Însă uneori tânjea după Jon. Tânjea chiar și după asta, adică după tot ce mai rămăsese din fratele lui – movila unui mormânt și o piatră de căpătâi care deja

se înnegrise ușor și se acoperise cu mușchi de la trecerea timpului.

Jon ar fi avut acum douăzeci și patru de ani.

— Eu o să plec, spuse Con. Ne vedem data viitoare, Jon. Să te odihnești în pace.

Apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, fără să privească înapoi.

Epilog

Lumea fusese redusă la un cocon de durere și la câteva clipe binecuvântate de răgaz, în care își putea ține respirația, însă fără să se odihnească de fapt.

Fusese un travaliu lung și greu, însă Margaret o asigurase neîncetat, ore în șir, că acesta era exact motivul pentru care nașterea unui copil se numea *travaliu*.

— Bărbații habar nu au *nimic*, spusese ea după ce Stephen venise într-una dintre vizitele sale frecvente, însă se lăsase dat afară din nou. Nu pot îndura nici măcar să *privească* durerea.

Poate că durerea era greu de privit, își spusese Cassandra din adâncul coconului ei, atunci când tu erai cel care a provocat-o, însă nu puteai face nimic ca să o oprești sau să o împărtășești. Însă nu se gândi prea mult la asta. Se gândi doar că nu îl va mai lăsa *niciodată* pe Stephen să se apropie de ea.

„Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog, te rog“, își spuse ea în timp ce trase aer în piept, pregătindu-se pentru încă un atac de durere care îi prinse fără milă abdomenul și îi sfâșie pânțele.

Te rog *ce*?

Să oprești durerea?

Să se nască acest copil?

Să se nască viu?

Și sănătos?

Te rog, te rog.

Cele șapte luni de căsnicie fuseseră unele aproape incredibil de fericite.

Însă și pline de groază. Groaza ei. Și a lui Stephen, mascată mereu de o veselie energică.

— Se descurcă bine. Vocea calmă a medicului, care era bărbat și habar nu avea de *nimic*.

— E în pragul epuizării. Vocea lui Margaret.

— E aproape. Medicul.

Apoi o respirație adâncă și...

Te rog, te rog.

O nevoie insuportabilă să împingă. Și împinse, și împinse până când o voce îi spuse să se oprească, să își păstreze energia pentru când va urma altă contracție. Apoi...

Oh, te rog, te rog.

Împinse frenetic, aproape neîncetat, până când i se duse tot aerul din trup și lumea era doar durere și împins...

Și un jet care brusc eliberă toată acea presiune de neîndurat și îi dădu o clipă să respire și...

Plânsul unui copil.

Oh.

— Oh, spuse ea. Oh.

— Aveți un fiu, doamnă, spuse medicul. Și are zece degete la mâini și zece la picioare, și doi ochi, și un nas, și o gură care o să vă anunțe mult timp de acum înainte când îi e foame.

Iar Margaret țâșni afară din cameră să îi spună lui Stephen, care oricum nu fu primit în cameră până când nu se întoarse ea să spele copilul și să îl înfășoare într-o pătură caldă și să îl așeze în brațele mamei sale, în timp ce ea curăța patul și pe Cassandra, apoi făcu un pas înapoi să privească mama și copilul cu o satisfacție îmbujorată.

Margaret și doctorul ieșiră, în timp ce Cassandra se holbă uimită la chipul roșu și urât și frumos al fiului ei.

Fiul ei.

Unde era Stephen?

Și atunci îl văzu acolo, alb la față, cu cearcăne sub ochi, ca și când el fusese cel care fusese ore în șir în travaliu. Și, bietul de el, într-un fel poate că și fusese. Se apropie de pat ca și când îi era teamă să vină, cu ochii îndreptați spre ai ei. Ca și când îi era teamă să privească ghemotocul înfășat în pătură.

— Cass, spuse el. Ești bine?

— Sunt suficient de obosită cât să dorm o lună. Îi zâmbi. Fă cunoștință cu fiul nostru.

Iar el se aplecă mai aproape, cu ochii mari de uimire, și privi în jos.

— Există ceva mai frumos? Întrebă el după câteva clipe de uluire.

Privea cu ochii unui tată, așa cum ea privea cu ochii unei

mame. Și Margaret, și medicul o asiguraseră înainte să plece că deformarea ușoară de pe capul copilului se va îndrepta în următoarele câteva ore sau într-o zi, cel mult două.

— Nu, răspunse ea. Nu există.

— Plânge, spuse el. Cass, trebuie să faci ceva?

— Cred că vrea să îl țină tatălui lui în brațe.

Sau să primească sân de la mama lui.

— Să îndrăznesc? Părea îngrozit.

Însă ea ridică ghemotocul, care părea ușor ca fulgul, Stephen își luă fiul în brațe, iar acesta se opri imediat din plâns.

— Ca să vezi câtă recunoștință față de mămica lui, zise ea.

Însă Stephen râdea ușor, iar Cassandra, rezemată de perne, relaxată și epuizată, ridică privirea spre el. Spre ei.

Spre cei doi bărbați ai ei. Cele două iubiri ale ei.

Și poate, la urma urmei, după o odihnă lungă și prielnică – o odihnă *lungă* și prielnică – îl va lăsa pe Stephen să o atingă din nou.

Poate că o va face. Ei bine, *sigur* că o va face.

El o privi, cu ochii atât de plini de dragoste încât aproape străluceau.

— Mulțumesc, spuse el. Mulțumesc, dragostea mea.

Avea un *copil*, își spuse ea în timp ce îl privi la rândul ei, prea obosită să facă altceva decât să își ridice ușor colțul buzelor.

Avea un copil viu.

Și o viață plină de dragoste.

Și de speranță.

Îl avea pe Stephen.

Ce și-ar putea dori mai mult?

La urma urmei, avea propriul înger personal.